

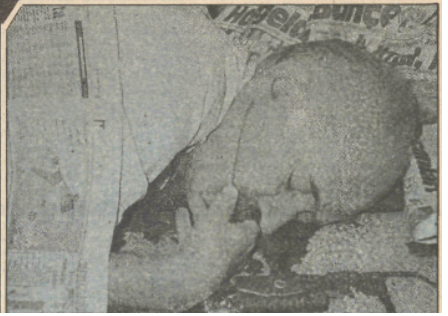
EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

MÜCADELE

15 Günlük Siyasal Dergi 1 Arahık Yıl: 1 Sayı: 9 Fiyatı: 3000 TL. (KDV dahil)

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

CIA, NATO, GLADİO yetkilileri, oligarşinin temsilcilerine söz hakkı tanımadan, emperyalizmin uluslararası terörizmi, siyasal cinayetler, katliamlar ve cuntalar biçiminde nasıl yönlendirdiği ve yönettiğini açıklamaktan kaçınmıyorlar. Bu gerçek ülkemizde de değişmemiştir. '71 açık faşizm şartlarında devrimcilere ve demokratlara karşı terör estirmek için gerekçe lazım olduğunda da KONTRGERİLLA harekete geçmiş; Kültür Saray'ını kundaklayarak vapur sabotajları gerçekleştirmiş, bunları 1 Mayıs '77'ler, Kahramanmaraş'lar, 16 Mart'lar, Karafakiöglü, Cömert, Aksoy vb. katliam ve cinayetleri izlemiştir.

KATİLLERİN KİMLİĞİNDE KONTRGERİLLA YAZIYOR

Oportunizm Sendikal Mücadelenin Neresinde?

EGİT-DE'nden EGİT-SEN'e şiarı ile ortaya çıkan örgütemen mücadelesinin kat ettiği yol nedir? Örgütemenler TÖS, TÖB-DE' gibi on yılları kapsayan mücadele geleneksin ardından kurulan EGİT-DE'ER, daha başlangıçtaki tavri ve sorunları sahiplenme-mesi ile bu gelenegin gerisine düşmüştür. Çalışmayan örgütemenlerin kurduğu EGİT-DE'ER, örgütemenleri kendi derneği, kendi sorunlarını kendisinin sahiplenmesi gerektiği bilincini taşıyamamıştır. Yönetimde yer alan anlayışın derlinden düşürmediği depolitizasyon ve 12 Eylül depolitizasyonu asıl bu mantığın kendisidir. "Bilinc" ve inanç yitimi". Bunu aşmanın yolu da, pratikten kopuk, soyut teoriler üretmek değildir. Öncelikle devleti istikrarımızı karmal, inkarcılığı, sosyalizminin bir araya getirdiği 3-5 anlayışa oluşturun grupçu davranışları, "Kide hazır değil" mantığına denk düşen kitle haykırıcılığına, mücadele edenleri karalayarak kendi hareketiğini oldama mantığını teşhir emeli ve bu anlayışa son vernalyız. Mücadelenin egemen sınıflara karşı verilen zorlu ve bedelli ağır bir mücadele olduğunu ve özgüncizime güven temelinde yükselceğini unutmamak gerekir.

1988-90 arası süreçte EGİT-DE'ER, diğer kesimleri işçi tutması gerekirken; toplumsal muhalefeti çok gerisinde kaldı. Örgütemenlerin tamamlanması adına örgütemenlerin bir sorununa sahip çıktı-madı. Dernekleştirdiği daha yapanamayan, dernekleştirdiği geri adım olarak nitelemekleri geri durmayarak, daha ileri bir adım atarak, EGİT-SEN projesine soyundular!

EGİT-SEN projesinin ilk adımı Genel Merkez 15.2.1990 tarihli genelgesiyle başladı. Genelgelerle yönetilen EGİT-DE'ER şubeleri TBKP taraftarlarının "Eğitim-iş" oluşumlarında biçim değişikliğine uğradı. Yönetimi birlikte paylaşırları strada oluşturulan SHYK (Sendikal Haklar Birliği Komisyonu)'ları, bundan sonra altı komisyon, üst komisyon gibi adlarla hak hak ama mücadelesinin uzağında, sendika bayyuruna hazırlandı. Örgütemenlerin zorunlu hizmet, İK-San, Örgütemen Merkezi Yerleştirme ve Yarışma

Snayv, Gerici-Faşist Eğitim, Eğitim. * 15 savas, zaman, Savasa Hayır diyor N.A.'ya sahiplenme gibi sorunlarını "Ancak örgütemenleri tamamlayıp, sendikaya örgütemenleri bilyük kısmını iye yapmıştı zaman sahiplenme" mantığı üzerine oturmu oportünizm.

İste bu mantık 27.10.1990 günü mücadeleyi yönetimi olarak türlü burjuva ayak oylarıyla yönetime geldi.

Bir gün önceki sözütnü bir gün sonra reddedebilen oportünizm, katımlıck sözütnü dilinden düşürmüştür, kurultaydan bir gün önce yönetimde görev almak isteyen tüm anlayışları yer verilmesi konu-

sunda hemfikir oluyordu. Ancak örgüt-sticliğı ve inkarcılığı ilke edinen ünlem-1 Demokrat Örgütemen (DO) yanına DDB (Kurtuluş taraftarları)ıyı olarak Devrimci Mücadelede Örgütemenlere (DMO) yönetimde yer vermesine şiddetle karşı çıkıyorlardı. Çünkü örgütlü bir gücün içlerine girmesi dengesi altüst edebirdi. Bu, ünlemli DO'nun tüzükle "Sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışını benimsen", maddesine karşı koymasla bağlantılıydı. "Bz şifz değiliz", "Geniş kitleleri kucaklayan bir sendika.", "Çalışma programında hayata geçireceğiz, tüzükle yer almasına gerek yok" vb. demagogilerle kütlenin kafasını bulandırmaya hedefliyorlardı. Nasıl bir sendika ve sendikal mücadele hedefledikleri, bizim fazla söz etmemize gerek kalmadan eğitim emekçileri tarafından anlaşılacak kadar açıktır.

Oylama ile henüz net oylu ayırınma gelmemiş anlayışla ve DMÖ'lerin katkılıkları taraftarıyla bu düşünce reddedildi. Bu maddenin kaldırılmasını isteyen, haka cesaretini yitirmemiş "10 kişi" ünlemli DO oylarını kullarırken, çoğu kitle içinde kamufle olma yolunu seçerek ayıplarını örtme çabası içine girirdi.

Kuruluş sürecinde DDB Kurtuluş taraftarları saldırılarını KAM-SEN üzerinde odaklatırken, yönetime DMÖ'lerin alımlaması için anti-propaganda, 3-5 büyük lafla örgüt-sticliğı boy verdiğini arenda sürdürüyorlardı. Ancak başlangıçta aldıkları gösterdikleri ilişkin kabul edilmemesi üzerine yönetimin çekilme kararı aldığını duyurdu. Oportünizm birbirine düşmüştü. Kurtuluş taraftarları KAM-SEN ve DMÖ'lerine, biraz da çevresindekilerin küçük hesaplarıyla ilgilen-seydi sonuç sanırız daha iyi olacaktı.

Kendilerini YDÖ (Yurtsever Devrimci Örgütemen) olarak adlandırın anlayış ise her platformda olduğu gibi burada da ara bulmak için elinden geleni yapan, ama reddedilince "Ne yapalım." diyen tam oportünistçe tavır çiziyordu. Ünlemli Demokrat Örgütemen grubunun dediğinin dışına çıkmayan bu arkadaşları "Asta'da biz DMÖ'lerin olmasını, katımlıckı savunuyoruz. Ama DO, ünlemli DO'ye DDB istemiyor." diyorlardı. İlkelileri başka bir anlayışa ipoket ediyorlar, ilkelizdi örneği sergiliyorlardı.

Mücadeleyi sadece yönetimde ve komisyonlarda var olmak olarak alan oportünist anlayışlar, kitle mantıklarıyla bizim mantığımızı karıştırmaya olmaları.

Evet, biler DMÖ'ler olarak İstanbul Şubesi'nde oluşturdukları SHYK'ları hangi içtelleri çerçevesinde gerçekleştirdiklerini biliyoruz. Mücadeleyi sadece masa başlarında kotardıkları, gözünlüne alman iyelerine nasıl sahip olduklarını, %25'lik sadaka için ne kadar mücadele ettiklerini de biliyoruz. O halde neden EGİT-SEN? Bz şunu da biliyoruz ki, örgütemen sendikasıun "grevli, toplu-sözleş-

BÜROLARIMIZ:

Adana Bürosu: Cemal Gürsel Cad. A.Hikmet İshani No:4/5

Ankara Bürosu: Marmara Sk. Kirmir Apt. No:12/17 Şhihve

Bursa Bürosu: Hacılar Konakardı Sk. Aslım İshani No:9/408 Kat:4

Denizli Bürosu: Bayram Yeri Zümrüt İshani No: 3

Dişarbaklar Bürosu: Güçlü Pasajı İnönü Çikmaz Kat:3/30

Elaazığ Bürosu: 1. Harput Cad. Korkmaz İshani Kat:2 P. 24

Eskişehir Bürosu: Sakarya Cad. Çelik Sk. Sakarya İshani No:63

İzmir Bürosu: 436 Sk. No:18 Konak

Kars Bürosu: Kazım Karabekir İshani Kat:2 No:233

Kocaeli Bürosu: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İshani Kar.5.

Kocaeli Gebze Bürosu: Hacı Halil Mah. İnönü Cad. Kat:2

Malatya Bürosu: Pak Kazanç İshani Kat:No:121-122

Samsun Bürosu: Kale Mah. Orhanieye Geçidi Keleli Yusuf İshani No: 10 Kat:6

Amsterdam Bürosu: Overtoom 274 Amsterdam Hollanda

Basel Bürosu: Pfeiffering str.594053 Basel İsviçre

Frankfurt Bürosu: Mainzerland Str. 147 6000 Frankfurt a.m. 1 Almanya

Londra Bürosu: Nesimi Erbay 79 Dunsmore Rd. London N. 16 İngiltere

Paris Bürosu: 38 Rue d'Hauteville 75010 Paris

Fiyat: 3000 TL. Almanya: 4 DM. Fransa: L3.5 FF. İsviçre: 4 SF Hollanda: 5 FL. İngiltere: £ 1.5

ABONE KOŞULLARI:

Yurtiçi Abone: 6 Ayık 33000 TL. 1 Yıllık 66000TL.

Yurtdışı Abone: 6 Ayık 45 DM. 1 Yıllık 90 DM.

Hesap No: Gülden ŞEŞEN Türkiye İş Bankası Akarsay Şubesi-1002300 951718

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti Adına Gülden ŞEŞEN

Yaz İşleri Müdürü: Erdoğan Yasar KOPAN

Baskı: Serler Matbaacılık

Yönetim ve Yazma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İshani

No: 11 Kat: 1 Tel:516 24 14 SULTANAHMET/İST.

melî sendika" durumunda gelebilmesi için mücadelede ilişkin önerilerimizle, mücadelenin içinde olunması gerektiğinin devrimci tavırmızla gelmeye devam bilincindedir. Komisyonlarda yer edeceğiz, almadığımız süre içinde ne önerilerimiz 13 Kasım günü, merkezi İstanbul eksik ettik, ne de yapılan işi cümlemizle olan KAM-SEN kuruldu. Sendikal katılıma tavri sergiledik. DMÖ'ler olarak mücadele programı nasıl hayata her zaman mücadelenin içinde, mücadele geçireceğini mekamlı beklediğimiz EGİT-edenlerin yanında olduğumuzu söyledik. Ne SEN'iyönetimine başarılı oluyoruz.* söylediysek yapık. Ya oportünizm! KAM-SEN'i demokratik bir mevzi olarak görmeydi. Bugün, mücadele üzerinde yükselen KAM-SEN politikası. BEM-SEN ve SİĞİLK-SEN varız. Bz DMÖ'ler EGİT-SEN'i demokratik mevzi, sendikal mücadele alanı olarak gördüğümüz için içinde olacağız. Yönetimde dönen dolaplardan hemen haberimiz olma-ya-

DAR GRUPLU ANLAYIŞLARI
MAHKUM EDİLMİ, BİRLİKTE
MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM! SINIF
VE KİTLE SENDİKACILIĞI İÇİN
OMUZ OMUZA!

DEVİRMİCİ MÜCADELEDE

BASIN AÇIKLAMASI

Bugüne kadar birçok ülkenin bağımsızlığını çekimden çıkneyen çığneyen ABD emperyalizmi, bugün Kuveyt'in bağımsızlığı adına, Ortadoğudaki tek hakimî olmak ve tüm zenginliklerini el koymak için yin yin savas hazırlanlara başladı.

Bizler, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerin savasını besleyecek zamlara da, emperyalist haksız savasa da karşıyız.

Bizler, her türlü haksızlığa, zulme, baskıya, işkenceye ve insanlık dışı her şeye karşı çıkmalıyız bir insanlık görevi sayarak, egemen güçlerin zindanlarda yıllardır her türlü baskı ve zulmü uygulayarak düşüncelerinden vazgeçirmeye ve teslim almak istedikleri devrimi ve yurtseverleri, bugün yükselen toplumsal muhalefeti bastırmak ve tüm toplumu sindirip göğazdi verebilmek için idamlı tehdit emetlerine karşı çıkmayız da bir insanlık görevi olarak görüyoruz.

ABD emperyalizmi daha rahat kan dökün diye, emekçi halkımızın daha çok baskı, sömür, yoksulluk batığına çekilmesine İHYIR-dıyoz.

Emeğin hakları olarak insan ve onurlu bir şekilde yaşamak isteyen milyonlarca insanın gücü karışında "Saratoğa"ların, "Kennedy"lerin gücü yetersiz kalacaktır. Emekçi halkımız her türlü baskıya, göğazdına rağmen ekmeğini ve onurunu koruyacaktır. *

İZMİR'DEN EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİ!

DÜNYADA TERÖRÜN KAYNAKLARI

CIA, GLADIO, KONTRGERİLLA

İtalya'da CIA'nın gizli anti-komünist terör örgütü "Gladio'nun açığa çıkarılması ardından, tüm NATO ülkelerinde benzer gizli örgüt arayışları başladı.

Yunanistan, Fransa, Belçika, Almanya, Hollanda derken, tüm NATO ülkelerinde komünizme, komünist güç ve terör merkez olduğu, bunu da Avrupalı çocukları "Gladio"lularla becerdiği artık çok biliniyor.

Beyaz Saray'ın, ulusal kurtuluş hareketleri, sosyalist, iltiraci, anti-empyalist yönetimleri yerine alınarak, terörizm demagogilerine salınması, terörizme ilgili anlaşımlara imza koyması, insan hakları, rından dem vurması, "özgürlük", "barış" havası kışılması, "bu dünya'nın CIA ve varattıkları terör, örgütlerle ayakta durduğu, ülkeleri ve halkları boyunduruğu altına alabildiği gerçeğini değiştirmeyi ve gözükmesini. NATO'nun "Gladio"lar, dünya halklarına karşı kabardığı kabahtarın söz süsyanlarına yenilerini ekliyor. Ve terörün burjuva demokrasilerinde verilemiş, kalıcı bir yapıya kavuşmuş olduğunu, "saf demokras" hayallerinin nasil boş olduğunu gösteriyor.

NATO ülkelerindeki "Gladio"lar, CIA'nın bütün "yerli" kardeş örgütlenimleri, ne de parlamentolarla, hükümetlerle, başbakanlarla, cumhurbaşkanlarıyla buluyorlardı. CIA'dan başka "hiçbir kurum, kimseye hesap vermiyordu. Yasalar onlar için yapılmıştı ve faşistlerinde yasaların üstündeydiler. Onlar için tek geçerli yasa, CIA'nın "Komünistlerin ulusal kurtuluş savasına, iltiracileri, anti-empyalistlere yagarı halkına tamayın, ne getirirseniz yagın" "direktifiydi."

CIA, ABD emperyalizminin sümürü çıkarılan için dünya hükümeti misyonuyla dünya ölçeğinde kendi kan verdiğini terör örgütlerini, terörün organizatörlerini, Terörün kredi finans kaynağıydı, terörünün yapıldığı, ülkelerin yıkıldığı ana veriyordu. CIA'ya, Polonya, 1964'te Panama'da kurulu **kontrgerilla** okullarında, dünyanın dört bir yanından gelen "Gladio"lar-nın asker-sivil elemanlarını sabotaj, suikast, provokasyon, işkence, terör, komplot, darbe konularında uzmanlaştırmıyordu. ABD başbakanı John F. Kennedy, 1964'te 47 ülkede 344 ekibin **kontrgerilla** eğitimini yaptırdığını söylüyordu.

Ne tesadüf! Ülkemizde 12 Mart'ı simgeleyen Ziverbey işkence köşkünün mimarlarından, 1 Mayıs 1977 katliam ve provokasyonunun organizatörlerinden, MIT'te ziyareti yücelsin İbrahim Abas da

bu başarılarını(!) bu okuldan aldığı derslere borçluydu.

Ülkemizde de bütün terör, işkence, provokasyon ve darbe uzmanları, siyasi polis şefleri, ünlü MIT'çiler, Terörle Mücadele ve Harekat Dairesi, özel tim yöneticileri CIA okullarının sertifikalarına sahiptiler. Nasıl ki, başbakanlığa, cumhurbaşkanlığına aday olmak için Beyaz Saray'ın basamaklarını tırmamak, ABD başbakanından, Pentagon'dan, dışişlerinden referans almak gerekçiyorsa, terör, provokasyon, işkence vb.

kontrgerillam el attığı "süvenlik" kurumlarında hiyerarşi basamaklarını hızlı tırmamak ve zırvacek için CIA okullarından başları belgesi getirmek gerekçiydi. CIA'nın "Gladio"ları,

kontrgerilla operasyonlarının organizatörleri, devletten güvenlik örgütlerinin kıl noktalarında kendilerini yer bulmuşlardı. CIA'nın **kontrgerilla** talimatnamelerinde yazıldığı gibi, "Gladio"lar, "politik güçler, idari bürokrasi, silahlı kuvvetler, po-lis-te mevzilenerek devletin bütün kurumları devletin idaresi"ni kuruyor, Türkiye üzerinde hegemonya kuruyorlar. Politik güçler, Latin Amerika'dan Avrupa'ya kadar paramitler faşist parti ve örgütlerde ifadesini buluyor. CIA, "Gladio"ların kitleleri içinde yürütecek bir ayağı olarak, her ülkenin kendi özgünlüğü içinde sivil faşistlerce örgütüldü ve ulusal komünist güç ve örgütleri, sendikalarla, derneklerle karşı pasifikaşyonda kullanıyor. "Cinayet, sabotaj, adam kaçırma, işkence, pusus, rehin alma, tedhiş" yöntemlerinin büyük bir bölümünü bunlarla gerçekleştiriyor.

Ülkemizde bu tür CIA ve "Gladio"-dan beslenen MİP'inin bizzat kurucuları tarafından "ülkücüler devlet yandancı güçleri" diye ilan edilirken, bu işleri anlatılmak isteniyor. Genelkurmay Eski İstihbarat Daire Başkanı Sezalı Örküntün "Organizasyon MHP ile olmuştur. Türkiye'ye bazı imkânlar verilmiştir." diyor. Türkiye'deki "Gladio"lar, 1974-80 döneminde onlarca evinde ve MHP genel merkezinde 12 Eylül sonrasındaki adevat ve MHP iddianamesinde belgeler bõltõmdede yer alan, Türkiye ve MİP'inin ABD'ye ilişkileri gösteren şema da, MHP'nin **kontrgerillam** politik güç, sivil ayağı olduğunu göstermeye fazlasıyla yetiyor. MHP 1974-80 döneminde onlarca katliama imzасы attı, birincile devrimi ve yurtsverene kanını dokıyordu, hak arama direnişlerine, grevlere, boykotlara, miting ve gösterilere saldırdı, halkın mücadelesini terörize etmede ve sindirdimede **kontrgerillam** baş yuruculuğu oluyordu. Bu suretle siyasi faşist terörün kurmayi MHP'ydı.

CIA TERÖRÜNÜN BATIDAKİ AYAGI "GLADIO"
1967'de bir darbeyle iktidara el kovan, 1974'de kadar Yunanistan'da anti-komünist terör estiren, sosyal demokratlarla liberallerle kadar, kendinden olmayan herkese saldırıan Albaykar Cuntasın perde arkasında CIA ve Yunan "Gladio"su,

başka deyişle **kontrgerillam** vardı.

1974 Temmuzunda Kıbrıs'taki faşist darbenin planları, Samson'un cebine CIA ve "Gladio" tarafından komuştu. Makarios'u deviren Samson, ilk iş olarak AKEL ve Rum komünistleri temizleme işine girişiyordu.

İtalya'da gizli askeri haber alma örgütü SİSMI ve neo-faşist parti ve örgütler arasında ilişkilerin köprüsü olarak "Gladio" sürüyordu ve komünistler, terör bu "İtali" tarafından CIA'ın onayıyla estirilirdi. Amaç ve gizli-çık, sivil-rem-ni, politik askeri örgütlenmeler arasında ilişki, işbõlümü ve taktikler deşismiyordu. Bunlara komünist tehlike saplantısı hükmediyordu.

Neo-faşistlerin 1980 yılında 80 kişinin ölümüne sonucunda Bologna tren istasyonu katliamının üstünü "Gladio", SIS-Mİ'deki adamları devreye sokarak örtmeye kalkıyordu.

1970'li yıllarda, "Gladio"nın ipleri elinde tuttuğu neo-faşist terör örgütlerinin faşist darbe girişimlerinin bir ulusu CIA ve Pentagon'a, diğer ulusu Mafya'da da işe cılasan, her türlü kılı iş kaldınlınlığında altından çık-p-2. Mason locası ve Vatikan'a dayanıyordu. Bu darbe girişiminde piramidin tepesinde CIA, daha alt basamaklarında "Gladio" ve polise, orduya, SİSMI'ye hatta parlamentoya sızdırıldı ve köşebaşları yerleştirdi uzmanları, neo-faşist parti ve örgütleri, P-2 Mason locası yer alıyordu.

CIA ve "Gladio", İtalya'da sadece terörü kullanmakla yetinmiyorlardı. Amaçlarına varmak için her türlü aşşılışka ve alçakça yöntemleri de kullanıyorlardı. Roma eklişğinde görev yapan, eski CIA başkanı, 1964'te, komünistlerin iktidarı önlemek için Hristiyan Demokratların kasalarına milyonlarca dolar aktırtılarak açık açıyorlardı. "1953 ve 1958 seçimleri çok önemliydi. Merkez partilerin darbe döndürücü başarıları bizim cesarimiz." diyerek övünüyorlardı.

Bir başka CIA görevlisi R. Brennecke, İtalya'da faşist darbe girişiminden "baş kahramanı", "Gladio" nun bir alt basamağı P-2 Mason locasının şefi Gelli, emirleri doğrudan ABD'de dışişleri ve savunma bakanları, CIA'nın aklı hocaları H.Kissinger-eri ve A.Hağ'den aldıkları kararlar CIA'nın siyasi Pnöchet darbesiye, sosyalist Allende'yi devirenler, aklı hocalığı Kissinger yapıyordu. Kissinger gibi Haig de CIA ve ABD emperyalizminin darbelere ve komplolar bakanları olarak oldukça üstündürleri. Haig de Kissinger'dan hiç de geri kalmamıştı. 1980'de esinli askarında 12 Eylül katliamına CIA'nın siyasi Pnöchet darbesini sahneye kendilerinin koyduğunu söylüyorlardı.

İtalya'da 45 yıldır iktidar koluğunun gediklisi Hristiyan Demokrat Parti'nin yöneticilerinden S.Fredo, CIA'nın her ay işi sektrimdediği 40 milyon liralık taksitlerini sıkırtıyan ayonir. İktidar koluğunun kimlere borçlu olduğunu çok iyi biliyor.

ÜLKEMİZDE TERÖRÜN MERKEZ ÜSSÜ: DEVLETLE İÇİCE GEÇMİŞ KONTRGERİLLADIR

İtalya'da "Gladio" faşist terör örgütünün açığa çıkarılması, tartışmasız "Gladio" ile özdeşleştirilen **kontrgerilla** tartışmalarını ülkemizde yeniden alevlendirdi. NATO'cu generaller, MIT'çiler, 12 Mart'çı-lar, 12 Eylül'çiler, eski yeni bakanlar, başbakanlar, cumhurbaşkanları bu konuyla ilgili herkes sorumculardan sıyrılmak istemesine konuşmaya, **kontrgerilla**-yı kendi açısından deşmeye başladı. Sındıydı kadar 12 Eylül faşizmiyle birlikte üzeri sıraları örtülmele çalışılan, adı bile anılmak istemeyen, asrilerin tozlu raflarına kaldınlın **kontrgerillam** geçmiş dosyaları açılıyor, kırık camşarları ortaya dokılıyor. Bu olışırsı işi çöleşiklerin, **kontrgerilla** olduğunda yansımaları fiade ediyor. Aslında bu tartışmalarla kendilerini aklamak mantığıyla başbakanlar suçlarken, bazen ileri giderek **kontrgerilla**-yı, işlevlerini ve varlığını da buna faşistlerini ele veriyorlar. Ama yine de bu işler- malarda, **kontrgerilla**ya Özel Harp Daire-sinin birbõrinden ayrılmak, **kontrgerilla** operasyonlarını Özel Harp Dairesi'nde görevli, kendini bilmez bazarların söz işlemesi olarak gösterip, Özel Harp Daire-sini amaçlarından bunları sapırdığını anlatmak, Özel Harp Dairesi'ne fazlaca dokunulmamak aklamak ve **kontrgerilla** tartışmalarını biriktirmek. Kendi aralarında hesaplaşarak, birkaç kurban da bulup, **kontrgerilla**-yı açığa çıkararak, şu faşil meclus cinayet ve sabotajları aydınlatılmalı diye bastıran kamuoyu vicdanına rahatlatıp, işi ortalas etmeye çalışıyorlar. Buvarı basın buna canak tutuyor. Hemen hepsi, **kontrgerillam** yasal adı Özel Harp Dairesi'ne çekildiden verilmesini, amacına dönük "dış düşmana karşı mücadeleye hazırlık" olarak getirilmesini istiyorlar. İş reformla çözmeyi önüyorlar önyörler. Genelkurmay'la reform tavısları ediyorlar.

Ahem Kılıç gibi soğuk savaklar, terör talimatnamelerinde, araştırmaları ortaya koyabiliyorlar. Bu kadar gerçeklik olmak, devletin faşistliğini, teröristliği açık etmek oluştırsın fazla hoşuna gimesine de, diyerek fazla bir şey buluyorlar.

A.Kılıç, "Eğer Che Guevara nam teröristin gerillacılık ve terör talimatnameleri, araştırmaları, derlen teröristlere karşı, düzenli orduların anti-terör ve anti-gerilla talıma-melerine yetiştirilmiş bu gizli örgüt kullanılmıyorsa ve mesela Kızılder oylarında işe yaramıyorsa, biz helal olsun diyoruz." diyerek, **kontrgerilla**ların vütrefine su seriyor. Bu seriyen **kontrgerilla** nun Özel Harp Dairesi'nin kendisi olduğunu belgelerine göstermeye ve **kontrgerillam** 20 yıllık terör, sabotaj, provokasyon dosyasını açmaya çalışsan CIA bağılantılarını gösteren Talat Turhan gibi aydınlar da var. Ama buralıkm Terörün sesini kesmeye çalışılmıyor, **kontrgerilla** tartışmalarına olışırsın istediğine ya-

kın görüşler sunan Özel Harp Dairesi'ne çekildikten vermesi hedeflenen Ecevit'e bile tahammül gösteremeyen ve birbirlerin kulaklarına fısıldanmasınla kontrolgiriş-lardan daha kontrolgiriş-ler bir tavrla Ecevit'e sesini kesmesi uyarısı yapan S.Giray gibileri de az değildir. Yarasa olan ve kontrolgiriş-la bağlantı içinde onlarca katliama başlanmış korku ve telaşla, sonunda uçan mutlak kendisine ve önceki partisi MHP'ye dokunacak ve belki kurban olarak seçilecek olan Türkiye, bu tartışmaları bir an önce kesmek için özel gayret gösterirken başında gelmiş "Gerçek dışı", "Böyle bir şey yok", "Yalan, iftira", "Özel Harp Dairesi Türk vatandaşsını hedef almaz" diyor. Evinde çıkan ve MHP'nin bağlantılarını gösteren kontrolgiriş-ler şeması için "Öyle bir sema yok", "Biz dört yıl hükümetinde bulunduk, böyle bir örgütün hiç habersiz oldu", diyerek, kendisini, partisini ve kontrolgiriş-leri kurtarmaya çalışıyor. Ama bu işten en çok tedirginlik duyan, doğa! olan Genelkurmay'da başkası olmuyor. Çünkü iş deşilince, Özel Harp Dairesi'nden Genelkurmay'a, oradan CIA'ya bağlantılarla, terörün beyinine, devlet içindeki merkezlerine gidecek uzanacakları biliyor. Askari şemada Özel Harp Dairesi Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı askari bir ku-ruşu olarak görülüyor. Ve görevi, savaş zamanında işgal edilen vatan topraklarında işgal kuvvetlerine karşı mücadele olarak açıklanıyor. Genelkurmay'ın Özel Harp Dairesi'ni, diğer adıyla Türt "Gla-dio" olarak kontrolgiriş-leri saklanabilmesi mümkün değil. Saklayamıyor, çünkü bu açıklamla 12 Eylül'ün sefi, Genelkurmay'ın az büyüleni kadar girdisiyle kıtksız-la bilin Evren'i söylediklerine karşı yapı-lıyor.

Ama işin gerçeği, Özel Harp Dairesi'nin dış düşmanca karşı hiç kullanılmamasına karşın, saklanamayacak kadar açık olduğu gibi, "İç düşmana" karşı Kızıl-der'e ve daha bir çok kontrolgiriş-tila tamlamalarına uygun operasyonlarda, siyasi suikast ve provokasyonda kullanıldığınıdır. Dosyalarında fazla kayda değer terör, suçlama olmayan Batt-üklerinin bujuva demokratik hükümetleri için "Gla-dio"ları desifre etmeye ve kapsama kilit vurmak fazla zor olmadı. Doğı Avrupa'nın çöküşü, SB'nin Gorbacov'a kapitalize açıştı, Batt-üklerin hebaçılın ortadan kalkış anlaşına geldiordu. "Gla-dio"ların vatan ve halkı tehlikeye bağlanılı olmasın. Daha birjuvazısı bunu demokrasi gösterisine dönüştürerek hallediyor. Ama faşizmin ve terörün sürekliliğini merkez üssü olarak devrimci, yurtseverlere ve halka karşı 20 yıllık bankabir bir suç dosyası olan ve derinmi mücadelelerin, halk muhalefeti-ni sürekli varlığına itinece devletin "Gla-dio"su kontrolgiriş-tili oligarşinin desifre etmeye ve hacramaya hiç niyeti olmayacaktır. Kontrolgiriş-tili devlet içerisinde yerleşmiş, faşist terör örgütleri, devrim mücadelesi, halkın örgütülü demokratik muhalefeti desifre edecek ve giderileyecektir.

CIA ve kontrolgiriş-tila sayesinde, 12 Eylül şehitliğe yükselen Evren, kendisini kutlamak isterken ve Demirelle olan çelişkinin kendi lehine çözüme kaçışırken, Özel Harp Dairesi'nin ve Genelkurmay'ı zor durumda bırakıyor. Genelkurmay Başkanlığı'ndan kontrolgiriş-tili araştıraları artarak sürerken, onlarca katliam, provokasyon ve terör eylemi tekrar tekrar kontrolgiriş-tila tartışmalarına yol açarken, tam bir ağızlıklılık örneği gösteren Evren, Demirelin, Özel Harp Dairesi'nde-ki personelin, "teröristlerle" mücadelede kullanılması ve kontrolgiriş-tila operasyon-

ları yapılması isteğine şiddetle karşı çıktığını söylüyor. Bununla yetinmiyor, ağızlıklılığını Genelkurmay Başkanı olduktan sonra Özel Harp Dairesi'nin (kontrolgiriş-tila anlayış) esas görevine yöneltilmiş söylemlere karşı vardiıyor. Bujuvazının temelileri birbirlerine giriyor ve kontrolgiriş-tila konusunda açık veriyor. Buradan an zından Özel Harp Dairesi'nin "dış düşmana" karşı değil, "İç düşmana" karşı sürekli kullandığı ve kullandığı devam ettiği, varlık şartının bu olduğu açıklanabiliyor. Kontrolgiriş-tila, devlet içinde yerleşmiş "İç düşmana" karşı terör yöntemleri kullanılabiliyor örgütlenmeye doğru, çeşitli askeri, politik, resmi-sivil örgütlerde, kurumlarda bağlantıları olduğu, devlet içinde CIA'dan başka kimseye hesap veremeyen bir devlet gibi hareket ettiği anlaşılıyor.

KONTGERİLLA TERÖRİZMİ İLİŞLİ 12 MARTÇILAR, 12 EYLÜLCÜLER, DEMİRELLER, ECEVİTLER, EVRENTLER, OZALLAR HESAP VERMEZLİDİR Demirel ne kadar, "Bizim dönemimizde kontrolgiriş-tila diye bir örgütlenme yok" diyor, Özel Harp Dairesi'nin amaçları dışında

1 Mayıs 1977 provokasyon ve katliamında şehit düşen 36 emekçinin katillerinin kimliğinde CIA'nın uzantısı kontrolgiriş-tila yazıyordu.

kullanılmadığını ısrarla inkar-

dan gelse de, gerçekleri gözlemliyor, dönemdeki kontrolgiriş-tila operasyonlarına açıklama getiriyor. 6 Haziran 1977'de Ecevit'i Taksim mitingi öncesi bir mektup yazarak, bir gizli örgüt tarafından suikast yapılacağı konusunda uyarın kendisini. Mektubun içeriğinde ayrıca kontrolgiriş-tila bir örgüt tanımlı yapıldı. Sonra yıllarca dışişleri bakanlığı ve altı ay yakın cumhurbaşkanlığı vekilliği yapmış sağ kolu Çuğlayangil'in 7 Şubat 1974 tarihinde İsmail Cem'e görüşmesinde "12 Mart'tan bir süre önceydi. Böyle bir hareketin olacağı bana ihlas edilmisti. Amerikan sefir tarafından..." Sefir genel bir değerlendirme yapıyor. Sayın Çuğlayangil dedi. "Biz devlet olarak (Türkiye'deki gelişmeler) sabrediyor ama devlet dışında onların devleti bile dileyemeyen sabredemeyebilir." dedi. Bundan açık bir şey se! olamaz. 12 Mart'ta CIA vardi. CIA Gizizli'e vardi. CIA Pa-padoπουlos vardi. CIA'nın naslı hareket edeceği tahmin edilemez. (...) Simdi nasl vardi? CIA vardi, organik bağlantıları vardı. Benim istihbarat sefin, kendisi farkında bile olmadı CIA benim altımııyor. Elinde imkan var. Alınm. Girmiş, enflire benim içimde." deyimi, 12 Mart'ta CIA'nın altlarını söyledi.

İsmail, Özel Harp Dairesi'nin Kuzne-re'de kullanılmış olmasını nasl unuttura-bılır ve unatılır. Yine 1964'te Başbakan İnönü'nün "Bir görev veriyorum. Neticesi bana gelmeden Washington'a gidiyor. Sonucu memurumdan önce sefirden öğreniyorum." vakanında Demirelin kullanı-lagına girmemiş olamaz. Yine darbecer konusunda, Vietnam'daki kontrolgiriş-tila operasyonlarını uzmanı ABD Savunma Bakanı Mc Namara'nın 1967'de Türkiye'yi de kast ederek, bazı ülkelerde yaptıkları yarımları açıklarken, "Yapılıpız yarımlarında güntüştüğü temel amaç; gerekli olduğumuz yerlerde polis ve güvenlik kuvvetleriyle birlikte, gerekimsin iç güvenliğini sağlayacak yetmekte yerli askeri ve ya-ırsı askerî güçlerin yetistirmesine yardımcı olmaktadır." diyoru. Yar-asıeri güçler, burada kontrolgiriş-tila bir örgütlenmede işlenmiş buluyordu.

Bu, anlamak istedikten sonra, Demirelle'ye karşı anlayış olmalı. Kendi hükümetleri dönemde, görünüşte Genelkurmay Başkanlığına bağlı olarak çalışan, eski isimle "Seferberlik Tetkik Kurulu", yeni isimle "Özel Harp Dairesi" adıyla sorununun CIA tarafından çözüldüğünü biliyor olamaz.

İçkenceleri, provokasyon, sabotaj ve terörle 12 Mart döneminde boy gösteren kontrolgiriş-tila halkın tepkisini oya tahvil etmek için, kontrolgiriş-tila 73 seçimleri öncesi Ecevit'in miting konuşmalarını hedeflerinden biriydi.

"12 Mart sonrası dönemde ada sanı ortadan çıkarak, sefirlerin de baskınları, sorunlarının hukukluğile gölge düşüren kontrolgiriş-tila adlı resme dönüştü" örgütün örtüsü kaldırılmaya, kontrolgiriş-tila hesap sormaya söz veriyordu.

CHP'nin 73 seçimleriyle ilgili çıkardığı Akgünler 173-174 sayılarında "Bir resmi devlet örgütü olan MiT'in bu işlemlerde rolu inkar edilemeyecek kadar ortaya çıkmıştır. Sıkıyönetim kanadı altında faaliyet gösterdiği kontrolgiriş-tila devlet bir örgütün faaliyetleri bütün dünyada duyulduğu halde, resmi makamların üzerinde bile durulmamış" deniliyordu.

Ama Ecevit bu sözünü ne 73 seçimlerinden sonraki, ne de 77 seçimlerinden sonraki CHP ktidan ve başbakanlığı döneminde yemin getirdi. Muhalefetken öy için kontrolgiriş-tila bir propaganda malzemesi olarak kullanılı Ecevit, kadim bir sorununu CIA tarafından çözüldüğünü biliyor olamaz.

Kontrolgiriş-tila varlığını unuttuysa "Yaptığım araştırmaları göre, Türkiye'de devletçe düzenlenmiş kontrolgiriş-tila resmen yoktur." diyebiliyor, faşizmi sövödeklerinin üzerini örtüyor, geçmiş, CIA ve kontrolgiriş-tila teslim oluyordu.

Ama Ecevit, tekeli barutunun gözünde yıldızmı parlamaya başladığı buğünlerde yeni punlar kazanmak, yıldızını daha da parlamak için geçmiş ve kontrolgiriş-tila üzerine konuşuyor. Kendisini kahramanlaştıracak ve Özel Harp Dai-resiyle birlikte temize çıkarecek, kendi deşilimdeki zor durumda bırakacak bir senaryoya geçiyor.

Sağır sultan duyumsun, başbakan olarak Özel Harp Dairesi'nin adını ilk kez 74'de duyduğunu, bu örgütün 74'e kadar ABD kaynaklarından beslendiğini ve yerinin Amerikan askeri yardım vermiş bulunduğu binda olduğunu öğrendiğini, ayırtılı anlatılanlara götüren konuşmaları açıklıyor. Artık Ecevit kararklı! Kafasında kontrolgiriş-tila olarak canlandırıldığı bu örgüte karşı hemen "kahramanca" hareket geçiyor. Ama araya Kıbrıs müdahalesi giriyor, bir türlü iş bitemiyor. Ancak yiviyor, hafiyce hiç malzeflette de kontrolgiriş-tila izlenildi. 1 Mayıs 1977 katliamı sonrası, Cumhurbaşkanı F.Kurtulmuş bu olayla ilgili kapıyırları anlatıyor. "Sözkonusu örgüt, gerilla ve kontrolgiriş-tila savaşları için ve her türlü yeraltı faaliyetleri için planlar yapı ve insanlar yetiştirir, gizlilik içinde çalışır, demokratik hukuk dışındır..." diye yazıyor. 1 Mayıs provokasyonunu bu örgüt tarafından tezgahlandığını ima ediyor. Bu örgütün kararklılık üzerine yürüttüğünü vurguluyor. 1978'de iktidara gelir gelmez konuşuyor Genelkurmay Başkanı Evren'e götürüyor ve bu kontrolgiriş-tila kod ismi! Özel Harp Dairesi'nin ve Demirelle'ye karşı olan çelişkinin kendisi lehine çözüme kaçışırken, Özel Harp Dairesi'nin ve Genelkurmay'ı zor durumda bırakıyor.

Biraz daha geriye gidilirse, 1960 öncesi MiT'in

dinle-me servisini ve bazı görevlilerin ayıklamaları CIA'dan aldıklarını Yassı-ada mahkemelerinin tutanaklarında yer aldığını biliyoruz. Törenle partisine kabul ettiği, 12 Mart'ın ünlü komünist avcısı, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Örgenel Faik Türtün'ün sövödekleri ortadadır. F.Türtün, "Ben Kadıköy'deki köski kontrolgiriş-tila örgütüne özel olarak hazırlattım." (17 Ekim 1973 tarihli Yurt Dergisi) diyecek kadar hızlı kontrolgiriş-tila-dır.

Demirel bugün çok iş biliyor ki, kontrolgiriş-tila desifre edilmesi ve 20 yıllık cımayeler, sabotajlar, katliamlar, provokasyonlar zincirinin gözler önüne serilmesi ayaklarını altındaki toprağı kaındırarak, bir kır işleri altında 10 yıllık başbakanlık sorumluluğula ezilip edilecek. Demirel, bugün söze de olsa, demokasi, insan hakları üzerine dersler vereceği yerde, geçmişte kendi hükümeti döneminde devlet içinde meşevzmiş kontrolgiriş-tila kumayışındaki faşist örgütlenmeler tarafından halka karşı işlenmiş suçların hesabını vermiyor.

Ecevit, Demirel'in suçluluğunun tersine, kontrolgiriş-tila tartışmalarında yoğun yer alıyor. En çok Ecevit'in açıklamaları tartışılıyor.

Araş-ırdım, devletçe düzenlenmiş kontrolgiriş-tila diye örgüt yok." açıklaması vardi. Bu açıklama kamuuvunu ve halkı bu kahramanlık senaryosuna inandırabilirdi. Ama bu gerçek Ecevit'in sadace iktidazı basit bir bujuva politikası olduğunu ve Ecevit'in de an Demirel kadar kontrolgiriş-tila terörünün sorumluluğula, suç ortaklığını omuzlarında taşıdığını gösteriyor.

KONTRGERILLA KATLIM VE CİNAİYETLERİNİ, SABOTAJLARININ PROVOKASYONLARINI AÇIĞA ÇIKARALIM, SORUMLULARDAN HESAP SORALIM

Özel Harp Dairesi Başkanlarından, MIT istihbaratı başta olmak üzere da bulunmuş, **kontrgerilla** üzerine kitaplar çıkaran, yazılar yazan, **kontrgerilla** Türkiye'de körseniyenliğine soyunan Cahit Akçoy'u MC nükümeti döneminde içişleri bakanlığı savunma teşkilatı basına getiren, Özel Harp Dairesi ile MIT işlerinde koordinatörlük veren Demirel'in kendisidir.

"Bazı alhalde propaganda için istisam edilmek üzere tertipler düzenlenir, insanları yaptıkları işlerini verecek yağma ve katliam, ırza tecavüz olayları ele alımlabilir." diye yazan, **kontrgerilla** faaliyetlerini bir yanıyla ortaya koyan C.Akoy, bu görevi getirildikten sonra yazdıklarıyla çıkışın işler geliştirdi. İsvanç diye nitelendirilen devrimci güçlerin süregelen mücadelesine karşı karşıya katliam, provokasyon ve terörle çöküyordu. Bunlar devrimcileri buluşturulmaya çalışılıyor, devrimci güçler kamuoyuna "terör" demagojisi pompalanarak katliam yapan, provokatör, terörist olarak tanımlanmaya çalışılıyordu.

Kontrgerilla yapıyor, devrimcileri mal etmeye kalkıyor. Bir tede birkaç kuş vurulmuş istemiyor, devrimci eylemlerin siyasal sonuçları bulandırılmaya, vurulacak hedefler karıtılmaya, devrimci eylemlerin kitlelerde yarattığı sempati geniş bir yalan, demagoji kampanyasıyla yok edilmeye çalışılıyor. Devrimci güçlerin devrimci eylemleri halkın kitleleri dremeye ve halk arasıyışın damaklarını açığa çıkardığı ve giderek onlarıne genişlettiği örgütlenme, halkla bütünleşmeye başladığı bir dönem bu taktikle başvuruluyordu. Olgarsızın şifli fasitleri kızığa çektiği ve toplumu terörle zedelemeye doğrudan, başta **kontrgerilla** olmak üzere devletin başlı kurumların hareketi geçirdiği 12 Eylül sonrasında öz olarak bu stratejik hat değişmemiştir. Olgarsız, devrimci ve ulusal mücadelenin gelişimi, halkın hak arayışı eylemlerine yönelindiği ve devrimcilerle bütünleşmeye başladığı yaşanan süreçte de halkı etkileyen ve sempati toplayan devrimci eylemler karşısında devlet terörüne çıkarıyor. **Kontrgerilla** devrimci eylemleri bulandıracak, hedefi şaşırtacak, devrimci mücadele üzerinde toplanmaya başlayan dikkatleri ve ilgiyi dağıtacak, toplumdaki kuşku, belirsizlik, şaşkınlık yaratacak ve giderek pasifikasyona yönlerecek şekilde kaldığı yerden cınayletleri sürdürecektir.

Din Sirkeci Garı'na, Yeşiköy Havalimanı'na, kitlelerin toplu bulunduğu yerlere hiçbir hedef gözetmeksizin bomba atan, 1 Mayıs 77, Kahramanmaraş provokasyon ve katliamların düzenlenen, din-mezhep çatışmalarına yönlerecek biçimde, H.Fendoglu'nun bombayla parçaya parçaya eden sivil örgütlenmesi faşist MHP ile birlikte Cevat Orhan Tütengil, Ümit Doğan, Bedri Karafakiçoğlu, Bedrettin Çömert, Abdi İpeki gibi aydınların, bilim adamların, yüzlerce devrimciyi katleden, doğrudan CIA'ya bağlı, çalışan, devleti "kuma ve kolladığı" bir örgütlenme.

MIT ve MHP'yi koordine eden ve yönlendiren **kontrgerilla**, bugün de için kitleyise bütünüp M.Aksoy, C.Emec, T.Dursun, B.Üçok gibi laik bilim adamların, aydınların katliamları. "Şağ-sol" terör" havası yaratıp, "terör", "terörizm" demagojisini körükleyerek, pasifikasyonu ve depolitizasyonu sürdüren, halkın direnişinin, devrimci mücadelenin önüne geçmeye çalışıyor." Bu kez, geçmişten çıkardığı derslerle işleri daha ustaca çeviriyor ve kamuoyunu etkilemek bir yana, birçok sol çevreyi de

dinci terör konusunda ikna edebiliyor. Bugün hala birçok sol çevre, devletin içinden topluma işleyen **kontrgerilla** merkezli terörü çözilemiyor.

Umulur ki, son günlerde yoğunlaşan **kontrgerilla**, Özel Harp Dairesi tartışmaları, devlet içinde NATO merkezli CIA patenti "Gladio" arayışları ve burjuvazinin temsilcilerinin geçişin kırkı çarşarları - ortaya dökme ve sorumluluğu birbirlerinin üzerine atma çabaları dinci teröre taklîm gözü, terörü devletin içinde aramaya yönelir. "Sol terör, dinci terörü körükler." demagojisinin yürütmesinden kaçınmayan sözcük demokratlar ve aydınlar da kalemlerini terör edebiyatı için kullandıkça devletin açığa çıkan terörist yüzünü gizlemesine yardımcı oluyordur. **Kontrgerilla** tartışmalarının yoğunlaşmasıyla bunların da üzerine gidilmesi gerekiyor.

12 Mart döneminde ve 12 Eylül önce si dönemde **kontrgerilla** bombalıyör, katliam yapıyor, solun üzerine atıyor, halkı yoruyor. Eminönü ve Marmara gemileri batırıp, Ziverbey işçerne merkezinde **kontrgerilla** talimnamelerine uygun işçeneli ifadelerle solun üzerine nasıl yıkıldı gibi ve bomba davalarının nasıl yaratıldığı iş artık sır değı. Provokasyonların, terör ve katliamların dün solun üzerine atarak "terör" demagojisiyle halkı ve kamuoyu nu devrimci güçlere karşı karşıya getirme ve yalnızlaştırmaya çalışan oligarşi, bugün **kontrgerilla** merkezli terörünü da ha akkılıca uygulamaları seçilmiş hedefle re yönelitip dinci kışeve büründürüyor. 12 Eylül toplanışına beslenen eylevleri di genellik de bu devlet terörünün yönel diğı hedefler için oldukça başarılı bir ze min yaratıyor. Olgarsız, **kontrgerilla** ope rasyonlarında terör ve pasifikasyonda tek yönlü düştümmüör, ulusal hareket karşı terör politikası katliamlara birleştiriyor. (K....)İda ulusal hareketi karalamak, ka muoyuna katliam yapıyor diye tanıtmak ve halkı karşı karşıya getirme taktikleri ne başvuruyor. Kıyıkay köyünde olduğı gibi katliam yapıyor ve ulusal harekete mal etmeye çalışıyor.

Kontrgerilla 20 yıllık terör bılançosu, derinde bıraktığı onlarca faşist neçhul, derinde bıraktığı onlarıen provokasyon ve katliamların, devletin devrimci mücadeleye ve halkın direnişine, birbiri bütünlenmiş boykot, grev, gösteri ve devrimci eylemlere karşı halkı şaşırtmak ve tedirgin etmek için en saldırgan dönmelerinde bile kullanılmaktan vazgeçemediği "terör" demagojisi silahını cınayletleri sürdürüyor. Devrimcileri ve Devrimci Sol Güçlere yönelindiği bu süreçte, her zamankinden daha fazla önem taşıyor. "Gladio", "kontrgerilla", "Özel Harp Dairesi" üzerine başlatılan tartışmalarla maskesi bir kez daha düşse ve terörist yüzü açığa çıksa da, terör demagojisinden vazgeçmeyen ve bu silahı, devrimci mücadeleden yükselmesi karşısında her zamankinden daha fazla ve etkili kullanması sürdüüyor.

Devrimci mücadelenin halk kitleleri hareketi peçiridiği ve hak aramayı ve dremmeye engelleyen statülerini birer birer parçaladıkça, 12 Eylül Arayışını yasaların bu gelişimi önlemeye yetmediğı yaşanan süreçte, oligarşi yapıpacak çok fazla şeye sahip değıl. Devrimci eylemler strektilik kazanıyor ve halkın istem ve arayslarına cevap verecek biçimde politik hedeflere vuruyor, oligarşi tüm kitlelere karşı 12 Eylül Arayışını "sıkıyaz" ve "huzur" ortamı, halkı halkın tepkilerine dönüştürüyor. Olgarsızı mevcudu korumak, süresi 12 Eylül huzuruna ve istikrarına geri çevirmek için daha fazla terörü sarılıyor.

Olgarsız bütün kıvızcılığı ile aşaleğlik-

ça ve ahlaksızlık her türlü yöntemle başvuruyor. Halka, devrimcilerle, yurşeverlere savaş açarak terörün dozunu artırırken, "teröristlere savaş hakkı tanımayacağız" teraneleriyle "terör arız", "teröristler ortalgı karşıyor, huzuru bozuyor" demagojileriyle terörünü gizlemeye, devrimcilerin mücadelesine, halkın direnişine mal etmeye, bilgileri bulandırmaya ve çarpıtmaya kalkıyor. MIT, kullanağıç şeklide yazmayı sürdüren örgütler adına sahte bildirler yayımlıyor, provokasyonlar yaratmak uşarıyor. Olgarsız hangi yolu başvursun başvursun, terörünü gizlemeye. Sürekli ve dizginsiz bir terörü, gizlemek mümkün değıldir.

Terörün kaynağının devlet içinde devlet gibi hareket eden, yasa, tüzüğ gibi bir sorunu olmayan, her şeyi yapma özgürlüğüne sahip "da düşman" görüntüsü altında "iç düşman" devrimci mücadeleye yönelen halk güçlerine karşı savaşan **kontrgerilla**, MIT gibi fasist örgütlenmeler olduğı tartışmasızdır. NATO merkezli, her şeyde "hür düşmanı" çıkarmak korumak için var olan CIA ile içi dışı, nesni aydın Özel Harp Dairesi, "ilegal" aydın **kontrgerilla**ların her zamankinden daha fazla aydınlandığı bu süreçte, mücadelenin öündeki engelleri kaldırma devrimciler, Devrimci Sol Güçler önemli bir first yapılmışlardır.

Çevrecek en geniş biçimde halkla tanıştığı ortam, oligarşinin **kontrgerilla** odaklı terörünün ekisi kırılacak, depoliti-

zasyon ve pasifikasyon kalınlırtı daha hızlı aşılacaktır.

CIA, **kontrgerilla** ve MIT terörünün üzerine diğı, devletin "terör" demagojisi silahını elinden alarak, bu demagojiye karşı halka bağışıklık kazandırmada ve devrimci eylemlerin önündeki engeli kaldırmada ıleri admlar atmak mücadelesin bir yanıyla, teşhir ediddiği oranda halk adaletinin yerini bulması için devrimci eylemleri halkla düşman terör örgütlerine yönelmek devrimci mücadelenin diğıer yamdır. Çünkü bugün, 12 Eylül faşizminin terör, baskı ve yasakları altında halkın elinden alınan, ezilen, susturulan hak, hak arama biçimleriyle hareket ederek örgütlenmekte, devletin terör, işçerne, provokasyon kurumlarında, binkere yurşever ve devrimcinin kanını dökmüş faşist MHP'yi çekip çeviren **kontrgerilla**dan, MIT'ten ve 20 yıldır **kontrgerilla** "iç düşman" yani halka karşı kullanan 12 Mart'lılardan, 12 Eylül'cülerden, MIT'ci'lerden, Genelkurum Başkanlarından, Özel Harp Dairesi sorumlularından, Akyo'lılardan, Sunal'lılardan, Ersin'lerden, Yamak'lılardan, Türüt'lerden, Doğru'lılardan, Ündüf'lerden, Ersun'lılardan, Ko man'lılardan, Ecevit'lerden, Demirci'lerden, Türk'lerden, Evren'lerden, Oğuz'lıdan hesap sorulması, katliamların ve cınayletlerin sorumlularının açığa çıkarılması şif, devlet içinden terörün kaynaqlarına inilmesi ve ağıdın yerini bulmasını her zamankinden daha fazla istiyor. *

BÜTÇEDE MİT'E, MUHBİRLERE
AYRILAN PAY ARTIRILIYOR

HALKA SAVAŞ

AÇILIYOR

İstihbarat, muhbirlik, itirafçılık, takip, soruşturma, işleme, işkence, zindan, idam, yok etme... Cumhuriyet tarihi boyunca 20'ler-de, 30'lar-da, 50'lerde bu gelenek sürdü gitti. İstiklal mahkemeleri, işkenti-far, tabutluklar, müteferrikalar, 15'le'n katliamı, muhbir değışikler, Hamidiye Ayakları... Bütün hepsi Devlet-i alai'nin "korunması, kollanması" ve bekası için, "kandırılması" işçileri, köylüler kısıcası tüm halkı hıyaya getirmek içindi. 12 Mart'ta devletin güvenliği, düzenin bekası için balyoz hareketları, aranıyordur listeleri, ihbar edene ve yakalanana ödül, robot resimler, devrimci aya, Züverbe işkence köşikleri. Selimye köşkları, arabalı vapur ve Kültür Sarayı kumladamları, katliamlar, idamları adlarını yazdırıldı, döneme damgalarını vuruldu.

12 Eylül... Devlet onları: MIT-CIA-Kontergölge, skıyönente paşaları, silah şefleri, her türlü istihbarat ajanları, kompo uzmanları, infaz timleri, teselli işkenceciler bütün köşeleri tutmuşlardı. Penama okuldun akıl hocalarını dansmanlığıyla ülkeyi tam bir sürek aya ortamına dönüştürmüşlerdi. Her şey karışan sorulur, kimseler onlar bir şey soramazdı. Okullardan sendikalara, yerlerinden sanat-kültüre", sağlıktan hukuk alınamaz kadar, atılan ailenin icine evlerin odalarına kadar her şeyiyle toplumun bütün gözeneklerine yerleştirilmişlerdi. Devlet polisleştirilmiş, polis devletiştirilmişti.

Birlece yeni polis, polis akademileri, araç gereçler hizmetlerine sunulmuştu. İtirafçı yetiştirmek için kampanyalar aç-

tilar, itirafçılarla ödüllendiril, affeden kanunlar çıkardılar, Paul Henze'leri, Ayhan Songar'ları bu iş için cezaevlerine karazah kurdular. Halkı ihbarçılığa teşvik ettiler, ödüller vaat ettiler.

Ama yine olmadı. Harcadıkları once eneyi, milyarlarca lira "güvenlik"leri için yetmedi.

Şimdi güvenliklerini daha da pekiştirmek için uğraşıyorlar. Her 250 kişiden biri polis olsun istiyorlar. Polise 400 yeni araç, 10 bin kişilik lojman, modern silahlar vaat ediyorlar.

Bütçe açıklanıyordur. Polis devleti manzarası daha ilki bakışta görülüyor. Devlet, resmi bütçesinden itirafçılara ve ihbarcılara 10 milyar lira ayırıyor. MIT'te ayrılan pay % 100 artırılıp 321 milyara çıkarılıyor. Cumhurbaşkanı'nın "memur masrafları yeterli, artırmayın" dediği ülkenin bütçesinden en yüksek oranda artan ödenekler "güvenlik birimlerinin ödenekleri oluyor. İşçileri Bakanlık'nın % 137, Emniyet Genel Müdürlük'nün % 133, Jandarma Genel Komutanlık'nın % 138 oranında artırılıyor.

KİME KARŞI KİMİN GÜVENLİĞİ?
İMF programıyla, 12 Eylül baskı ve terörüyle suç etmek cenneti yaratanlar, "bu cennetin" vergilerini % 80'ini emekçilerden topluyorlar. 61 milyar dolar dış borcu, bütçenin 30 trilyon liralık "güvenlik" harcamaları, 20 trilyonluk ve de dış borç faizlerini yine onlara ödetiyorlar.

Bu ülkenin % 80'i toplam olarak yaratılan değerlerin % 45'i için çalışıyor. Nüfusun % 20'si ise pastanın % 55'ini alıyor.

İşçilerin grev, öğrencilerin boykot, memurların sendika hakkının yasaklandığı bir dönemde bütçe, devletin militarize edilmesi için kullanılıyor.

Memura % 15 zammı layık gören devlet, onu işlisin diye MIT'e ve polise % 100 artışı cömert ödenekler ayırıyor.

GÖREV: SUÇ İŞLEMEK

Onların "güvenliği" 55 milyon halk için bunları ifade ediyor.

Olağanüstü hal bölgesinin insanları için kelle avcılar, toplu sürgünler anlamına geliyor.

"Savaşa Hayır" diyen 16 yaşındaki NA-Tar için işkence ve tutuklamalar, işkence altındaki karandın doğmuş beceklerin katledilmesini akla getiriyor.

Yeni hücre tipi cezaevleri, birlece memurun işlenmesi, devrimcilerle suç infaz timleri, idamlar, halka karşı panzerler kurşunları anlaşıyor. Halka, insanlığı karşı işlenen bütün suçlar anlamına geliyor.

Şimdi bu suçlarını artırmak için daha çok çabaya, daha çok harcamaya gidiyorlar. Halka masrafların ödettilerini yetinmiyorşu gibi, suçlara da ortak etmeye istiyor. Kocunu kadırsız adı altında birlece profesyonel celtat yetiştirmek için milyarlar dökenler, ihbarı ve itirafçılar için de bir pay ayırıyorlar. Kafalarındaki Abdülhamit hatırası. Güney Kore mo-

deli hala canlılığını koruyor. Daha çok muhbir, daha çok ihanet. Başka edemler bu. Ve mesleklerini halka da yaymak istiyorlar. Ülkede muhbir ağı oluşturmak istiyorlar.

ÇÜKÜK MALIN BEKÇİSİ UZUÇOLUR

Ne var ki, bunlar halka karşı daha fazla eziyet, daha çok suç işlemelektin başka bir işe yaramıyor.

Yeni MIT bütçelerini artırmaları, muhbirlik, itirafçılar için yeni verici bütçe kalemleri ayırmaları. Tarichte ihanetçilerin efenlerinin saltanatını koruyamadıkları görülmede. Kendileri işlece kuyumadılar. Efenlileri de onları kuyumadılar.

Düzenin her cinsten bekçileri için milyarlar ayrıtlıyor ve onlara verilen değeri gösteriyor. Çürük malın bekçisi suç olur. İha-neçlere 10 milyar veren devlet, 30 milyara sadece Başbakanlık'ın otoları için harcıyor. Yani Başbakanlık'ın otoları bile bütün ihbarı ve itirafçılardan üç kat daha değerlidir.

Bu düzen çürüyor. İtirafçılar bin lira için onurları satarak, çürüyen kurum işlece yanısıra suç olanları körünele birlikte yok olup gideceklerdir. *

ÖZAL'IN '91 BÜTÇESİ 31,5 MİLYAR LİRA

İMF, açık veren bütçelerden yana derdi. Alacakları, faizleri riske giriyor. Kemer sıkıyor. Aze yivini, az için, boğazından kesin diyor. Halka açık devreyişi çıkıyor. Siyasi iktidar buna dinden razı... Olunca yitki halkın sırtına vurmaya çalışıyor. Bir yanda hayalci zenginler, dolandırıcılar, köşe dönücüler, memura % 15 çok bile diyen siyasi icleri, grev de neymis, zaten zarar ediyoruz, işlemleri kapatırız diyen burjuvazi: MESS başkanı mısıyonunu üstlenerek işçilere çok veriyorsunuz diye yakınan, böyle fazla istenise işlemleri kapandır diye tehditler savuran ama iş kendi bütçesini geldi mi yüzde beş yüz katlayan cumhurbaşkanları, masrafların yarın saat içinde 10 milyona çıkırmı milletveilleri... diğer yanda gecekonduların yıkılmasında direnirken yasalandın olan, yeri yitkinin, savaş zamlarının altında ezilen, az yemeye, az tüketmeye mahkûm.

kum edilen halk... Derinleşen yoksulluk ve halkın geçim sıkıntısı bu arada yaşanırken, yeni bir yıl esiginde yeni bir bütçe kazandı daha bayışıyor. Bütçe açıkları halkın sırtından kazınanlarla kapatılmak isteniyor. Halk için sosyal harcamalar kısıldıkça kısıtılıyor, ama halkın gelişen hake emelemlerine dirençlere, grevlere, boykotlara, devrimci mücadelede karşı istihbarat, muhbirlik, pısmanlık payı. Ama savaşa göre hazırlık-la-ryla tanka, uçğa, bombaya ayrılan pay yitizlerle katlanıyor. Ülkenin bütçesiyile birlikte Cumhurbaşkanı'nın bütçesi görüştüriliyor. İçişre 300.000 lira aşgırı ücret, memura % 15 zam dıyenler. Cumhurbaşkanı'nın ödenegi için oldukça cömert davranarak % 500 diyorlar. Ve Cumhurbaşkanı'nın bütçesi 7 milyar, 31.5 milyara yükseltiliyor. Makam arabası, minibüs, ambulans gibi araçların sayısı 75'len 90'a çıkarılıyor. Tahsis edilen iki helikop-

ter de bu ödenegin dışında tutuluyor, iki helikopter neydi ki, nasıl olsa bir yerlerden bulunup buluşturuluyorlardı. Bu ka-darlık bir şeyi böyle göstermeye bile değmezdi... Hem bütçeyi de durduk yerde fazla şişirmeye de ne gerek vardı. Ülke bütçesini görüştürken. İMF'nin de buna bir şey dediği yoktu. Her şey karşılıklıydı... Savaş demişler. Özal elinden geleni yapmış: bütçe demişler, bir dedikleri il edilmemiş. Buna karşı 31.5 milyar Lira fazla bir para sayılmıştı. Günlük halkın merakı mı?... Onlar da 100 milyon lıyara çıkarılmış... Devlet yonemegin de kendine göre zorlukları vardı elbette. Kolay iş değildi... Ülkenin itibarını artırmak ucuz: etmek cenneti haline getirmek. Musul-Kerkük'e talip olmak. Irak petrollerine göz dikmek. Bush'ın yanına oturmak. Bir dedişim iki etmemek. Körfeci dolanıp üç-beş milyon petrodolar, üç-beş bin ton petrol dilenmek. MESS patronu gibi işçilerin çok istediklerinden yakınmak... Bunlar çok masraflı işlerdi... Bunlar hep para istedi... Heni Çavuşesku'nun sarayında bile 45 takım ebise, karton karton yaldız sigaraları yokmuşdu. Hatırası işki bile bulunmuştu... Ondan aşığı kalırsa CIA başkanı Cumhurbaşkanı gibi nasıl karşılar, petrol şeyhlerinin yanına nasıl gi-

derdi, işlerini çabuk görmeli, ülkenin pazırlanmasını beklendirmeliydi. Helikopterlere, uçaklara daha hızlı gidene, çağ atlamak için çağ açtı yrdıran yeni, modern arabalara ihtiyacı vardı.

Komvy halinde nakam arabaları, helikopterleri, 160 milyon tedavi giderileri olmayan kimse de devletler kaatında itibar görmezdi. Onlar memurdu. Temmuz zamlarındaki % 25 çok bileyse, % 15 haydi haydi yeterdi. Vururdu ensesine aldrın ekmeğini. Nasil olsa sendikası da yoktu. İşçiler çok parayı ne yapacak ti, dış gezilere çıkıp ülkenin itibarını artıracaklardı?... Günlük Amerika'dan 54 milyon verip tabanca mı, 5-10 milyar verip Boğa'a nazır köpek mi alacakmış? Ög-tuna, kendine ayırtı ama bu tahsis edilecekti? Ötursun gecekondusunda su, yol sorunıyla uğraşsın dünun. Hastalanırsa başının çaresine kendin bak-sın, bir de ambulansı, bilmem kaç mıyon tedavi masraflını, çoğunçunu çok masraflı veriecek, paralı üniversitelerde mi okutacak? Düzen çarkları, bütçeler emekçi halkı ezdiğe çikiyor. Tekkeller adına devletin üst basamaklarına tırmananlar ihya ediyor. Bu çark parçalanana kadar, halk kendi kaderini ele-n alıp yeter artık diyene kadar böyle dönüp gidecek...

KONTRGERİLLA
OPERASYONLARI"KONTRGERİLLA
OPERASYONLARI" ya da
HALK HAREKETLERİ
NASIL EZİLİR?

Devrimciler yıllardır söylüyor: Ülkemizde birçok cinayetin, katliamların, sabotajın, provokasyon eyleminin arkasında devlet tarafından örgütlenen kontrgerilla var. Resmi yetkililerin tüm inkar ve gizleme çabalarına rağmen, bugün artık daha çok insan bu gerçeğe inanıyor. Kamuoyunda, 'Tali meşhûr' cinayetlerin, katliamların, provokasyon eylemlerinin ve hatta MHP'nin halk muhalefeti'nin bastırma amacıyla, kontrgerilla stratejisinin bir parçası olarak örgütlediğinden bu örgütün eseri olduğu inancı giderek pekiyor.

İşbu'da NATO'ya bağlı "Gladio" isimli gizli örgütün varlığını ortaya çıkarmasından ve bu tür örgütlerin tüm NATO ülkelerinde kurulduğundan anlaşıldıktan sonra, ülkemizde de, kontrgerilla örgütlenmesi ve faaliyetinin Genelkur-may'a bağlı Özel Harp Dairesi adı altında sürdürüldüğüne dair taşınan inanç, daha geniş kesimler tarafından paylaşılmaya başlandı. Devlet yönetimine yer alan çeşitli kişilerin "Özel Harp Dairesinin 'ülkenin istikrarı' halinde hareketle geçecek bir kuruluş olduğuna ilişkin yaptıkları açıklamalar da artık kimseyi ikna etmiyor. Tüm inkar ve yalanlama çabalarına rağmen, kontrgerillanın varlığı yadsınmaz hale gelmiştir.

Kontrgerilla tartışmasız yeniden güçleneliği ve giderek boyutlandığı ülkemizde, devrimcilerin üzerine düşen görevler de var. Devletin kendi suçlarını halka açıklaması gibi bir

den çıkarılan dersler ışığında hemen her yıl ABD Kara Kuvvetleri Komutanlığı tarafından FM (Field Manual) serisiyle "gizli" ya da "çok gizli" olmak kaydıyla basılıyor ve ABD saygınlarmın kontrgerilla konusunda eğitimlerinde "El Kitabı" olarak kullanılıyor. Bu yayınlar ABD tarafından "müttefik" olarak görülen işbirlikçi iktidarlardan olduğu ülkelerde oluşturulan kontrgerilla örgütlerinin ve bu örgüt içinde faaliyet gösteren askeri ve sivil personelin eğitimi için de temel kaynak niteliği taşıyor.

ABD emperyalizminin, kendi güdümündeki işbirlikçi iktidarlara karşı yükselen halk hareketlerini bastırma için değişik stratejiler ve taktikler geliştirdiği, dünyanın hemen her bölgesinde CIA ve ABD'ye bağlı örgütler eylemleri devamlı olarak gerçekleştiriyor, hükümetler devriliyor, hükümetler kurduğuru artık kimse için bir sır değil. Pentagon kumaylarının geliştirdiği stratejilerin başında, hiç kuşkusuz kontrgerilla geliyor. ABD'nin müttefik faşist iktidarlardan ayıkta tutulma ve korumak için, halk hareketinin her aşamasına uygun yöntemler, strateji ve taktik öğeleryle kuramsal ve pratik olarak anlatılan kontrgerilla yayınları. Field Manual (Sahra El Kitabı) adı altında değişik numaralarla isimlendiriliyor ve ülkemizde de "El Kitabı" olarak, kontrgerilla elemanların eğitiminde kullanılıyor. Bu yayınların çok çeşitli ve kapsamlı olduğu, c. dedi mevcut kitabın (FM 90-8) çeşitli bölümlerinde, daha ayrıntılı bilgi için FM

serisinin numaraları belirtilen diğer yayınların baskımsı tavsiyesinden de anlaşılıyor.

"Kontrgerilla Operasyonları" isimli kitapta, kontrgerillanın ne denli yaygın ve kapsamlı bir örgütlenme olduğu, ordunun içinde ve denetiminde oluşturulmakta, hıyile, başta polis olmak üzere, diğer paramiliter güçler, düzenici gruplar, sivil kuruluşlar içinde de örgütlenildiği anlatılıyor. Kontrgerilla faaliyetlerinin, taktik operasyonları, istihbarat faaliyetlerini, psikolojik faaliyetleri, halk ve kaynak kontrol faaliyetlerini, askeri ve sivil faaliyetlerini destekleme ve bunlardan destek almayı içerdiğildiği gibi, heza "ev sahibi ülke"nin (buna ülkemiz de dâhil) sivil ve askeri personeliyle birimlerini kontrgerilla faaliyeti yürütebilmek şekilde organize etmeyi, eğitimi, donatmayı ve danışmanlık hizmeti vermeyi içerdiği anlatılıyor.

Halk hareketi bir "ayıklanma" olarak tanımlanıyor kitap, ayıklanmanın "iç ev" re'de ele almakta ve her evde izlenerek genel strateji ve taktiklerin tamimini ve uygulama biçimini ayrıntılı olarak ortaya koymaktadır. Kitabı okuyan insan, özellikle 73 sonrasındaki ülkemizde yaşanan süreci, yeniden gözünde canlandırmak, MHP ve sivil faşist örgütlenmelerin kontrgerilla stratejisinin bir parçası olarak nasıl örgütlendiğini ve yaygınlaştırıldığını çok daha iyi anlayabilmektedir. Ve tabii sivil faşist teröre karşı mücadele

etmeyi, "devlete karşı mücadele emenin yerine geçirdi" diye eleştirilerin ne büyük yanlış içinde olduğu, sivil faşist teröre karşı mücadelenin devlete karşı sürdürülen mücadelelerin bir parçası olduğu ve faşizmin halkı teslim almasını engellemek için anti-faşist savaşının, sivil ve resmi tüm güçlere karşı bir bütün olarak yürütülmesi gerektiği, birçok doğru taktikün bu olduğu, çok daha iyi görülebiliyor.

FM 90-8 numara ile 1986'da yayınlanan bu kitabın, ülkemizdeki kontrgerilla güçlerinin eğitiminde de kullanıldığı, özellikle K.(.....) ya yükselen ulusal hareketi bastırma için oluşturulan özel birliklerin temel eğitimlerinin, doğrudan ABD saygınlarmın tarafında ya da ABD'de eğitim görmüş TC ordusu subayları tarafından bu kitapta anlatılanlar kapsaması da yapıldığı dikkate alınarak, ülkemizdeki kontrgerilla operasyonlarının yaygın olduğu ve çerevesi hakkında genel bir fikir sahibi olmak olukandır. Kontrgerilla eylemleri bugün için sadece K..... ya sınırlı değildir. İlerici, laik kim ayımlara yönelik cinayetlerin, kentlerde yapılan bazı operasyonların ardında olan güç de kontrgerillardır. Kontrgerilla geçmişte olduğu gibi bugün de faaliyet halinde ve halk muhalefeti'nin bastırma aktif bir rol oynamaktadır. Son dönemde işlenen şyasi cinayetlerle "terörizm" de mağdusları yeniden kanlı kılma ve her türlü devlet terörünü meşru kılacak ze min yarama, kontrgerilla stratejisinin bir parçasıdır.

Devrimciler halk muhalefeti'nin geliştiği iktidara yönelimderine karşılık, karşı-devrimin her türlü ve terörünü etkile kılma, karşı-devrimci stratejileri boşa çıkarma göreviyle de yükü zedirdir. "Kontrgerilla Operasyonları" isimli kitap, karşı-devrimci taktikler öğrenmek bakımından teorik cephaneliğimiz bir katkı niteliği

SORUN LAİKLİK SORUNU DEĞİL
FAŞİZME KARŞI OLUP OLMAMADIR

YÖK'te birlikte bilim, öğrenciler ve öğretmen üyeleri karşı dırsı edilmiş, üniversiteler öğrencilerin derlediği, polisin eğitimi yer haline gelmiştir. Sınay-derş-sınay iktilem, öğrencileri, 1402 öğretim üyelerini depolize etmenin bir aracı olarak kullanılmış, atlan, gözetilme alınma, kovuşturması uğrayan öğrenci ve öğretim üyesi sayısı YÖK'te birlikte yoğunlaşmıştır. Her şey üniversiteleri politkadan ve toplumsal sorunlardan uzaklaştırmak içindir. 12 Eylül, üniversitelerde de kurumsallaşmaya çalıştıyordu. 12 Eylül sonrası tüm kurumları gibi, YÖK'ün de tek işi 12 Eylül'ün örgütüsüzleştirme idi. 12 Eylülcüler YÖK'ün tek sevdiyi, YÖK istediği kültürel dejenereasyon... her şey muhabiti. Yeter ki, üniversitelerle politika bulmasın.

Bugün YÖK'ün üzerinden 10 yıl geçti. 12 Eylül'ün de... İksi de basarmadı, amaçlarını ulaşamadı. Toplumun hemen her kesimi 12 Eylül uygulamalarına karşı çıkmaya başladı. Halk hakkını aramaya öğrendi. Öğrenciler YÖK'e karşı boykot kararı alarak uyuşmadılar. Şimdi öğretim üyeleri de hareketle geçerek sokağa çıktılar...

Toplumsal muhalefet içerisinde öğretim üyelerinin yer alması, her zaman olduğu gibi bu kez de olguların şimşeklerini üzerine çekti. Simgülü "de mihrakları" parmağında karşı öğretim üyeleri uyarırken, savcılık soruşturmayla başlaştı

bile. Onlar kendi duymak istedikleri dışındaki hiçbir şeyi esas tahammül edemiyorlardı. Onların istediği, öğretim üyelerinin de her söylenene, her yapıpına alıks tutması, kafa sallayarak onaylama-sınd.

Sosyal, siyasal, ekonomik kriz toplumsal kesit-lerindeki memnuyetizleştirici artırıncı, muhalefetin çapını da genişletiyor. Öğretim üyelerinin de sokağa döküldüğü yerde, böyle insanın böyle gitmecevi de kendini gösteriyor. Bugün öğretim üyelerinin tepkisi de bu gerçeğe atıfı yarmasına karşın eksi ve yanlış hedeflere yönelimdir. Sorun "laiklik", "Atatürkçülük" etrafında döğümüyor. Oysa yaşanan dönemde bu tepkilerle yola çıkıp bir yere varmak olanağı değildir. Sorun laik olup olmamadır; sorun türban takma olmamadır, gişimzi yasatma, faşizme karşı mücadelede edip olmamadır. Faşizme karşı mücadelede edip, faşizmin varlığını verimlerden bu sistemden kaynaklanan sorunlar çözülmemez. Bizi ilgilendiren şey insanların türbanları değil, nasıl bir dünya görüşünü savundukları olmaldır. Emperyalizme ve faşizme karşı olup olmadıkları, ona hizmet edip etmedikleri. Toplumsal sistemden kaynaklanan tüm sorunlarda olduğu gibi, bu sorunda da hedef siyasi iktidar ve uygulamak istediği politikalar olmaldır. Ancak o zaman doğru hedeflere yönelebiliriz. *

tasvirken, devletin iktidarı tutumunu teşhir etme ve halkın gerçekleri öğrenmesini sağlama açısından da önemli bir işlev taşıyor.

Kitapta, ayıklanma olarak tanımlanan halk hareketi ve onu bastırma amaçlayan karşı-a-yıklanma stratejisi tüm unsurlarıyla tanımlanırken, esas olarak, karşı-a-yıklanma stratejisinin ardında, kontrgerilla üzerinde durulmakta, kontrgerilla taktikleri ve operasyonları konusunda ayrıntı-lı teorik ve pratik bilgiler verilmektedir. Kuramsal düzeyde yapılan tanımlama ve çözümlemelerden sonra, yine kuramsal düzeyde karşı-devrimci stratejinin ortaya konulması ve izlenerek taktikler açıklanarak, ardından bunların nasıl örgütlenmesi ve uygulanacağı konusunda pratik bilgiler yer almaktadır. Öyle ki, kullanılcıların silahların cinsinden olduklarına, tınel kazmadın isten aramassının nasıl yapılacağına kadar, hemen her konuda etrafı bilgiler içermekte, kontrgerilla uzmanları için gerek bir "El Kitabı" olma özelliği taşıyor.

"Kontrgerilla Operasyonları" her devrimcin, ilerici'nin kulnaide okuması, ama okurken de düşüncesini gereken bir kitap... Haziran Yayınevi'nin bu kitabı yayınlamasını, Türkiye'de, K.(.....) 'lı devrimci ve yurtsverer güçlerin mücadelesine yapmış bir katkı olarak görüyoruz.

MADEN İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ YÜKSELİYOR

şimdinin belli oluyor.

Ancak bu kez başaramayacaklar. Bizler geçen dönem ve önceki dönemlerde vassalıklardan dersler çıkartarak yolumuza devam ediyoruz. Şubelerinde kurulan komitelerde, tabanın geniş katılımıyla oluşturduğumuz mücadele geleceğini sürdüreceğiz. Tüm

REKETİ'ni örgütlemeye ısrarlı olmalyız. Bunun çok zor olduğunu 12-15 Eylül direniş göstermiştir. Maden işçisi son derece dıymı ve kararlardı. Kısa zamanda uzun mesafe kat etmiştir.

Yasanın son direniş, kendisine işçileri diyen pek çok insanın geride kaldığını ve işçinin kuyruğuna takıldığını gösterdi. Bu

mokrat diyenler, muhalefettikil adma en keskin direniş ekleştiriler yapmamak vazgeçmeli (1 Mayıs'ta kendileri de bir şey yapmamıştır.) kimlerle nereye kadar yürüteceklerini hesaplamalıdır. Öncekiler kendilerinin nereye yürümek istediğini anlamalıdır. Son direniş, ne olduğunu anlamadan önüne geçmeye çalıştınız maden işçisinin arkasında kalmız. Bunu kabullenmek istemeyenler, bugünkü davranışlarını sürdürmekle bozguncu konumuna düşüklerini artırı görmediler. Özünde sınıfa güvenmeyen ve nasslı olsa bu şartlarda bir şey yapamazlar, vıvanları düşüncesine muhalefettikili sürdüren, aslında vıpacak pek bir şeyleri de olmayan anlayışlar solculuğun kendilerine kalacağını sanıyorlarsa büyük bir yanlış içsenedirler. Bu gidisde başla vıralar savrulur vok olup gideceker.

Genelde Türkiye işçi sınıfı, özde Zonguldak maden işçileri önemli günler yaşıyor. 300 bin üzerinde işçinin toplu sözleşme görüşmeleri uyuşmazlık sonlandı. Grev aşamasına gelindi. Kasım ayı sonu grev günü olarak ilân edildi. Buna karşın, Türkiye Taş Kömürü Kurumu (TTK) ile Maden Tetkik Arama (MTA) işyerlerinde lokavt karar ilân edildi. Yeni yıl başında 650 bin işçinin toplu sözleşme görüşmeleri başlayacak. Görüşmeleri süren işçilerin yalnızca 80 bininin grev hakkı var. Bunların 50 binini maden işçisi. MTA'da çalışan 7000 arkadaşımız için grev karar ilân oldu.

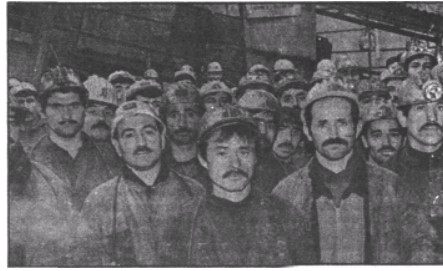
Maden işçileri olarak bizler yükselteceğimiz mücadeleyi kısa süre devrimci sendikal anlayış havata geçireceğiz. O zaman Türk-İş'e bağlı gerici sendikalar bu kez işçileri satamayacak.

Yükselen devrimci mücadele siyasi iktidarı varattığı terörle boğulmaya çalışırken, savaş çıkılarak atılıyor ve idamlar gündeme getiriliyor. Türkiye işçi sınıfının yükselen mücadelesine bir ivme kazandıracak olan toplu sözleşme görüşmelerini gündem dışında tutulmaya çalışılıyor. Onların nıveti 10 yılları sessizliğini sürdüren ve kapalı kapılar arkasında Türk-İş ile sözleşmeleri bağlayarak yerlerini korumak.

ZONGULDAKTAKİ OYUNLARI BOZACAGIZ

Genelde bu senarolar uygulanırken özde Zonguldak'ta da yükselen işçi sınıfı mücadelesini bastırmak için bazı taktikler uygulanıyor. Madenlerin kapatılacağı, özleştirileceği veya işçi çıkartılacağı gibi söylemler yayılıyor. Bunu bazı işçileri gözaltına alınıldı dedikodular takip ediyor, işçilere gözdagi verilmesi amaçlanıyor.

Bütün bunlar 12-15 Eylül direnişinin disiplin ve kararlılığını işvereni ürküttüğünü gösteriyor. Onlar, sendikal çalışmaya engelleyer bılıfının tutumları görüldü. Tüm havata tek vımadık haline gelen maden işçisinin örgütlülüğü karşısında şaşkına döndüler. Ve çok hızlı çalışmaya başladılar işçilerin birbiriyle güvenini ve kararlılığını kımak için yapabilecekleri her şeyi yapıyorlar. Önimizdeki günlerde boş durmayacakları da

tabanın onayını almadan sözleşmenin imzalanmasına izin veremeyeceğiz.

KLASİK MUHALEFET ÇİZGİSİNİ ASALIM

Bu aşamada kendisine devrimci, demokrat, işçeri, diyen her işçiy ve Zonguldaklıya önemli görevler düşmektedir. Zonguldak'ta tüm kesimlerin desteğini alan ve Türkiye işçi sınıfının dikkatini çeken bir süreçteyiz. San sendikacılığa karşı mücadele eden, haklarını arayan, ekonomik taleplerini siyasi taleplerle bütünleştirmesi bilen bir mücadele anlayışı şimdi daha kararl, daha cesur savunmalıyız. Bu doğrultuda DEVİRİMCİ İŞÇİ HA-

arkadaşlar hala şaşkı: klarını atamadılar.

Gecmiştin günümüze muhalefettikil anlayışı ile aykırı duran, başkalarını başarısızlığın kendi başarısı sıvan, her olumsuz gelişmeden faydalanmaya çalışan, işyerlerinde taban çalışması yapmayıp, muhalefeti kımseve kapıtmıyay ve hep muhalefet kalarak kütühdükün, orduncu olan gelecekte solun basını çektiği arkadaşlar bu süreci daha dikkatli değerlendirmeli, bin olmazsak olmaz anlayışından vazgeçmelidir.

Kendilerine devrimci diyemeyen, lafa gelidinde bugünkü yönetime sosyal de-

ŞİMDİ GREVE HAZIRLANMA ZAMANIDIR

Bizler toplu sözleşme komisyollarının daha da geniş tabanlı olarak çalışmasını sağlaya, şubeleri ve genel merkeze denetlemeli, onları sütkütleymeli. Uzun vadede işçileri komitelerini vıvanıyın, tabanın tam anlayışa söz ve karar sahibi olacak DEVİRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ'nin temellerini atmalıyız. Bugünkü süreçte grevi omuzlayabilmeyen hesaplarını yapmalıyız.

Toplu sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlık, grev Kararnı kesilecektir. Şimdi grev silahını kullanmamız zamanı. Bu süreçte hazırlanmanın, mücadele etmenin zamanı. San sendikal anlayışa, oportünizm, revizyonizm, siyasi iktidarı baskı ve terörüne rağmen mücadele etmenin zamanı. Genel grev hazırlanması zamanı.

Sendikamız söz verdiği gibi her taktik tabana açmasını ve tabanın görüşünü almaması sağlamalı. Türk-İş'in biz işçileri bir kez daha satmasına engel olmalı, devrimci sendikal anlayışı hayata geçirmeliyiz.

Bugün maden işçisinin ve Zonguldaklı'nın haklılığına, Türkiye kabul etmiştir. Sürdürüleceğini bir grev serisi altında hakkı ve meşru olacak, hakkımız mutlaka kazanılacaktır. *

ZONGULDAKTAN MÜCADELE OKURU MADEN İŞÇİLERİ

ÖZDİLEK VE ASİL-ÇELİK İŞÇİLERİ HAYKIRIYOR:

"İŞÇİLERİ RELEEE GENEL GREVE"

Türkiye'den bir yıl boyunca süren toplu sözleşme görüşmeleri, bir-çok yörede olduğu gibi, Bursa'da da tıkanıklık sürecine girdi. Bu tıkanıklık süreci, işçilerin mücadeleye yönelik duyarlılığını daha somut olarak gözlenebilecektir. Özdiğer Havlu Fabrikası'nda ve Bursa'nın Orhanzade ilçesindeki Asil-Çelik Fabrikası'nda eyleme dönüldü.

Özdiğer Havlu Fabrikası'nda işçiler, Teknis Bursa Şubesi yönetimindeki san sendikacıların, polisin ve jandarmanın tüm engellemelerine karşın, 10 Kasım günü tepkilerini sökağa taşıdılar.

Önce emek boykotu yapan işçiler, Bursa'da 12 Eylül sonrasının sloganı ve pankartları ilk işi yürüyüşünün gerçekleştirildi. Ellerinde maas brodurlarıyla 600 işçilerin katıldığı yürüyüş, fabrika önünde Gençsınan'a kadar sürdü. "İşçiler El Ele Genel Greve", "Haklıyız Kararlıyız. Kazanacağız", "Açlığa, Yoksulluğa Hayır" sloganlarının atıldığı yürüyüş çeşitli iş-

yerlerinden işçilerle Devrimci Kıt Güclerden de katılım sağlandı. 5 km'lik yolu, polis ve jandarmaya eşliğinde 1,5 saat boyunca sloganlarla yürüten işçiler pankartlarını açtılar. Polisin pankartlara müdahale etmeseyle, pankartların açılması engellendi. İşçiler bu durumu alkışlarıyla protesto ettiler. Bir süre taşınan pankartlar yetirli tavır alınamaması yüzünden indirildi.

Yürüyüşün bazı olumsuzlukları olsa da, ekonomik talepleri aşması, 12 Eylül'den sonra Bursa'da yapılan ilk ciddi politik bir işçi eylemi olma niteliğini kazanması açısından bir dönüm noktasıdır.

Asil-Çelik Fabrikası'nda da toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması tepkileri üst boyuta çıkardı. Asil-Çelik A.Ş.'nin eylem olduğu karulus olan ASSOK'un dağılmasından sonra, MKE'ye bağlanması da tepkileri boyutlandırın başka bir neden oldu. Zira, MKE. Türk-Metal Sendika-

s'ına bağlı olduğundan. Asil-Çelik işçileri Türk-Metal'e mahkum olma tehlikesiyle karşı karşıya, işyerinde su anda yerli sendika olan Otomobil-iş'e bütün enerjisini, yetkisini kaybetmek için. Celik-İş'e birleşme faaliyetine ayırdığından, işçiler de kadelerleyle başa bakılmıs durumda. Asil-Çelik'ti işçiler. "Bizi resmen Türk-Metal'e devrettiler" diyorlar. Otomobil-iş'in bu konuda yetirli duyarlılığı gösterememesi memnuniyetsizliği tıye derinleştirdi.

İşte böyle bir tablo ortaya çıkmışın. Otomobil-iş'in görev savma mantığıyla yürüyüş karar alması. Asil-Çelik işçilerinin tepkilerini ortaya çıkarmaları için önemli bir fırsat oldu. Otomobil-iş'in iradesinin aymadığı durumda, oldukça ger düzeyde kalacak olan yürüyüş. DEVİRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ perspektifine sahip olan işçilerin iradi muhalefesiyle politik bir muhteva kazandırılmaya çalışıldı.

13 Kasım günü servis araçlarından inip, fabrikaya kadar 2 kilometre yürüten işçiler, "İşçiler El Ele Genel Greve", "Haklıyız Kazanacağız", "Türk-Metal, Asil-Çelik'ten Eline Geç", "Sevas Zamları Değil, Övrelere Zamlı Getiriniz", "Sevas Zamlarına Hayır" yazılı dövizler taşıdılar. Ayrıca yürüyüş boyunca "İşçiler El Ele Genel Greve", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları atıldı. Gece vardısından çıkan işçilerin, sabahın erken saatlerinde başlayan bu yürüyüşe destek vermesi de coşkuyu artıran önemli bir etken oldu.

Her iki yürüyüşte de gözetilme alınmadı. Özdiğer ve Asil-Çelik işçilerinin bu eylemleri, işçi sınıfının yavaş yavaş politikleşmeye başladığını ve devrimci bir önderlikle ciddi boyutlu direnişler verilebileceğini gösteriyor. Sonuç gözlenebilen bir şey daha var ki, bugün DEVİRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ'nin yaptığı genel grev çağrısı tabanın isteği durumundadır. Devrimci işçilere göre göre, genel grevi başaracak örgütlemeyi yaratacak ve bu tür direnişleri taşıyacak vıvanları desteklemektir. Kısaca, işçi mücadelesinin önüne geçip, önderlik yaparak, DEVİRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ'ni güçli, kalıcı ve merkezi bir örgütlemeye dönüştürmek.

Ülkemizde emekçi kadınların büyük bir potansiyel güç olduğu ne denli gerekse, bu gücün etkin ve örgütlü ol- l- maktan uzak olduğu da o denli bir gerçektir. Kadınların toplumsal mücadelede oynayabileceği roller dikkate alındığında bu tablonun mutlak değiştirilmesi gerektiği açıktır. Her gün daha çok sayıda kadın devrimci mücadeleye katılması için çaba göstermek, sadece iktidar mücadelesini veren devrimci analayışın kitleleşmesi- si açısından değil, kadın kurtuluşu açısından da önem taşıyor. Çünkü devrimci mücadele, kadının zincirlerini parçalayacak, örgütlemesine olanak sağlayacak, onun kuruluşunun koşullarını yaratacaktır.

Kadınların hem ekonomik, hem de cins ayrımda dayalı ezilmişlik ve sömürmelerine son vermek, erkeklerle her alanda eşit bir statüye kavuşmalarını sağlamak, uzun vadeli cabaların ürünü olup ancak sınıfsız koşullarda mümkün. Yüzyılların akla, kültüre değer ve varlıklar, gelenekleri, kadının ikinci sınıf statüsünü bir çırpıda ortadan kaldırmak olanaklı değildir. Sosyalizm, kadın örgütlenişinde ölümsüz her türlü engel yok edecek; kadının üretime ve toplumsal yaşama katılmasını, her düzeyde ve her aşamada söz sahibi olmasını, başka bir deyişle erkekle eşit statüye sahip olmasını sağlayacaktır.

Kadın kurtuluşunun sosyalizme mümkün olması, her şeyin geleceğe eteklenmesi anlamına gelmiyor. Bugünden yapılması gereken şeyler vardır. Dönüşümü, bir süreç sorunu olarak kavramak ve bugünden geleceğe kucaklayacak bir perspektif içinde hareket etmek gerekiyor. Büttün sınıfı toplumlarda ve en başta da kapitalizmin damgasını taşıyan alabildiği ve kültürel mirasın, köklü önyargıların dönüşmesi ve ortadan kalkması, toplumsal bilinçlenmenin düzeyiyle doğrudan ilgilidir. Toplumsal bilinçlenme arttıkça, her alanda olduğu gibi kadının artık hak eşitliğini kazanması konusunda da ilerleye doğru gelişmeler sağlanacaktır.

Burada cıkarılmaz gereken sonuç, devrimci mücadelenin kadını örgütlediği ç bir rol oynadığı, emekçilerin bir bütün olarak kapitalizmin sömürü ve sultasından kurtulma hedefi yanında, kadının kendi kabuğunu kırması ve kurtuluşunun koşullarını yaratma gibi bir işlevi de olduğudur.

Bugün geniş kitleler için var olan kadın potansiyelini örgütlemek ve kadının devrimci mücadeleye etkin bir araç olarak kazanımını yollamlı bulmak her çerçevede yadsınmaz bir önem kazanıyor. Her kesimden kadının (ev kadını, işçi, memur, öğrenci, köylü kadını, ezilen ulus kadını vb.) bağrında toplanacak bir Devrimci Kadın Hareketi yaratmak hedefi güncelleşiyor.

Kadınların örgütlenmesi sorunuна önem vermek ve yeni bir yaklaşım sunma gereğine değinmek, kadınların kurtuluşu sorunu sınıfsal bakıştan uzak de alıp proletaryanın kurtuluşu sorununun önüne koyamaz. Aksine, onu, proletaryanın kurtuluşu sorunu ile birlikte ele almalı ve daha çok kadın devrim mücadelesine katmanın yollarını bulmalıdır. Güçlü bir kadın hareketinin, proletaryanın mücadelesi açısından taşıdığı önem yadsınmaz. Bu anlamda, milyonlarca kadın devrim mücadelesine katma ve bu müca-

dele sürecinde örgütlemelerini sağlama gibi bir perspektifte hareket ediyorduz.

Devrimci hareketin bugün, tüm emekçi sınıf ve tabakaları olduğu gibi emekçi kadın potansiyelini de örgütleme, bilinçlendirme ve devrim mücadelesine katılma gibi bir sorunu var. Bugün için devrimci mücadelelerin her aşaması ve her düzeyinde kadınların erkeklerle eşit rol ve sorumluluk üstlenmelerinin koşullarını yaratmak yanında, kadınların, kadın olmaları (ya da cins ayrımını dayattığı toplumsal konum itibarıyla iktidar konumunda olmalarından) kaynaklanan sorunları ile ilgili aji-tasyon-propaganda faaliyetlerine de önem vermek gerekiyor. Emekçi kadınların sorunları temelinde devrimci çalışma sürdürülürken, cins ayrımindan kaynaklanan sorunlara karşı da duyarlı olmak, ya- ni hayat bahlılığı, işsizlik, millî zulum, evlat açısı, işkence, koca dayığı, cinsel sömür, çalışma ve sosyal yaşamdaki eşitsizlik, geleneksel ahlaki-kültürel değer yargıları vb. kısaca emekçi kadınların tüm taleplerine kadının ikinci statüsünü kumulaştıran her türlü ekonomik, sosyal, ahlaki, kültürel, hukuki ve siyasi bağ ve vasalara karşı aji-tasyon-propaganda yürütme gerektirir.

Kadınları devrim mücadelesi için seferber etmek, kadının kurtuluşu için de seferber etmek demektir. Kadın hareketinin, kadın eşitliği ve kadınların mücadelede kazandıkları işçi vereseli mücadeleye, devrimci hareketin kadını mücadelesinden bağımsız düşünülmez, ona tabi olmak zorundadır. Kadınlar devrimin hizmetinde olmalıdır; devrimci mücadele hedefinden uzaklaşmaz, tek başına kadın hakları temelinde şekillenmelidir kadın mücadelesi; devrimci bir anlayış ürünü olmaz. Bu en başta kadın kurtuluşu sorunu devrim ve sosyalizm mücadelesinden koparak, kadının kolektifi, ikinci sınıf statüsünü sürdüren kapitalizmin ortadan kaldırılmasız kadının kurtuluşunun sağlanabileceği gibi boş hayalleri yaratır.

Kadın hareketi feminist bakıştan uzak bir çizgide gelişmelidir. Kadın taleplerine önem verir ve bu konuda aji-tasyon-propaganda yürütülürken, asla onları devrim mücadelesine ilişkin talepler olduğu unutulmamalı, kadın hareketi, devrimin hizmetine daha çok kadın seferber etmeyi amaçlayan bir çizgi ve talepler listesi benimsenmelidir. Ve kendi varlığını dayatmak kendini kabul ettirmek, mücadeleye doğrudan katılacak kadınların örgütleniş sürecini hızlandırmaya işlevi taşımazdır.

İşte bu noktada, Devrimci Kadın Hareketi yaratmak önem kazanıyor. Bu nasıl sağlanacaktır ve bunun için bugün atılması gereken adım ne olmalıdır? Sözo-nusu olan demokratik bir kadın demeginden öte, her koşul altında varlığını ve etkinliğini sürdürebek için kadın hareketinin örgütlenmesi sorunu olarak kavranmalıdır.

DEVİRİMCİ KADIN HAREKETİNİ YARATMALIYIZ

Demokratik kadın örgütlenmesi, kadın taleplerini savunma ve kadınlar iktidar mücadelesine kazanma anlamında bir mevzidir. Ancak bir varlığını düzenli yasalari ile sınırlandırmayan bir kadın hareketi yaratmayı hedeflemek zorundadır.

İktidar mücadelesi veren her devrimci anlayış, kitlelerin desteğini kazanmak sorunuна emekçi sınıfları, kadın ve erkeği ile bir bütün olarak devrim mücadelesine kazanmak olarak kavrar. Bu yüzden devrimci hareket içiç kadınıların rollerini artırmak, onları hemen her alanda söz sahibi kılmak, kadınların ayrı bir güç olarak kendilerini ifade edebilecekleri bir örgütsel platforma sahip olmalarını sağlamak gerektirir. Bugün atılacak ilk adım bu olmalıdır. Sorun, her platforma, kadınların bir güç olarak kendilerini ifade edebilecek zeminlere sahip olması ve "Biz kadınlar olarak şöyle düşünüyoruz" dişibellelerinde odaklanıyor. Devrimci Kadın Hareketi yaratmanın ilk basamağı bu adımı atarak aşılacaktır.

Kısaca, kadınların örgütlenmesi ve kadın talepleri için aji-tasyon-propaganda demokratik kadın örgütlenimin sorunu olmamalı çıkarmak; tüm çalışma alanlarında, bölgelerde ve birimlerde, her yerde devrimci çalışma içinde yer alan kadınların, kadın taleplerini savunmak ve bunu devrimci mücadeleye tabi kılmak, daha çok kadın örgütlenmek ve mücadelede etkin olmak gibi bir görevi almaları. Kadınların örgütüz ve seslerini yükseltmedeği yerde bunu yapmanın olanaksız olduğu tartışılmaz bir gerçektir.

Somut adım olarak, her çalışma alanı, bölge ve birimde kadın örgütlenmelerini (komitelerini) yaratma, bunun ilk anda olanaklı olmadığı yerlerde bu tür bir örgütlenmeyi hedefleyen daha önce girmek gerekiyor. Kadın komiteleri, bulunduğ çalışma alanı, bölge ve birimlerde, alan bölge ve birimin komitelerine bağlı olmalı ve disiplin olmalıdır. Genel devrimci çalışma kapsamında alan, bölge ve birim komitelerine bağlı hareket ederken, kadın taleplerini savunma, bu talepler için aji-tasyon-propaganda yürütme yanıyla bağımsız olmalıdır. Kadın komitelerinde ve örgütlenmesinde yer alan kadınlar, çalışma yaptıkları alan, bölge ve birimlerde, devrimci örgütlenmede şu ya da bu görev ve sorumluluğa sahip olabilir ama kadın komitesi ekskeninde bir iç disiplin ve örgütlenmeye de sahip olmalı; kadın talepleri için sürdürülecek faaliyetleri bu disiplin içinde örgütlenmelidir. Kendi örgütlenmeleri ve çalışmaları kadınlar, kadın potansiyelini örgütlemeye ve mücadeleye kazanma işlerini yanında, kendi örgütüzü çerçevesinde devrimci kesimleri bilinçlendiren bir fonksiyon da görürcektir.

Kadın komiteleri, işçi, memur, köylü, öğrenci kadın, ev kadını, ezilen ulus kadın vb. tüm kadınların taleplerini her platformda dile getirebildiği gibi, bu talepler için mücadeleye de örgütlenmelidir. Örne-

ğin, işçi kadınlar sendikalarında, öğrenci kadınlar demoklerinde vb. kendi taleplerini kabul ettirmek için mücadele ederken, bulunduğ alanda, birimde, genel talepler yanında, bu talepler yanında bu talep içinde aji-tasyon-propaganda yürütme, mücadele etmelidir.

Böyle bir örgütlenme perspektifi zorunludur. Çünkü, yüzlerce yıldan bu yana gelen erkek egemenliğinin olusturduğu toplumsal ayrılanlıkların değişmesi öyle kolay olmayı. Devrimci biline, erkeklerin üstün konumlarını kendiliğinden kırılmaları tek başına mümkün kılmıyor. Olusum toplumsal önyargıları ve gelenekleri kırmak için kadınlar savaşmak zorundadır. Bu noktada kendi haklarını elde etmek için dayatıcı, toplumsal yaşamın her alanında olduğu gibi devrimci örgüt içinde de kendilerini engelleyen zincirleri parçalamaları gerekiyor. Devrimci kadınların, militan kişilikleri korudukları, sorgulayıcı, yargılayıcı, hakımı isteyen, onu koparıp alan bir devrimci hareketin, bir kaçanla karşı ciddi bir güç haline gelmeleri süreci kısaltacaktır. Sosyalizm özgür kadınların toplumu olacaktır, öncelikle bu devrimci hareketin kendi ci yapılmasından başlanmalıdır.

Devrimci kadınlar, kendilerini düzene bağlayan, kolektiflerin tüm ilişkilerden kopmalıdır. Onları daha çok insiyatif taşıyacak kılmak, yönetici vasıflarını geliştirmek ve en önemlisi varlığını bir güç olarak seslerini duyurabilecek platformlara sahip olmaları sağlanmalıdır. Bu platformları bir zemim kabul ederek süreç içinde merkezi-leşim bir kadın hareketi örgütüzülmeye ulaşmak ve bu örgütüzük sayesinde emekçi kadınları arada devrim kazanmak perspektifine hareket etmelidir. Devrim mücadelesine kadınların kitle-sel katılımını sağlamak ve devrimci kitleleşmesini sürecini hızlandırmak için yapmamız gerekenlerden biri de budur.

Yine bugün demokratik kadın örgütlenmelerinin belli bir gelişim aranda t-kanlığı, geniş kadim kitlelerine ulaşmak bir yana, devrimci kadınlar bile kendi bünyesinde toplayabilecek zemini ve platformu sahip olmadığı bir gerçektir. Bunun aşmak gerektiği yadsınmaz. Devrimci bir kadın hareketi varatabilirdiği noktada, demokratik kadın örgütlenmesinin işlevi olabileceği, bu hareketin sosyal-neçsu platforma temsil edilmesi ve genel kadın taleplerinin geniş kitlelere ulaşılabilirdiği açısından önemli bir rol oynayabileceği reddedilemez. O halde, gereken adımlar süratle atılmalıdır.

Kadın komitelerinin örgütlenmesi, çalışma alanları, bölge ve birimlerde kadınların bir araya gelip tartışmaya başlaması daha fazla gecikmemelidir. Devrimci kadınlar, taleplerini ve mücadeleye programlarını çıkarmak, bağlı bulundukları alan, bölge, birim komitesi ile ya da bağımsız olarak yapılabilecekleri belirlenmelidir. Yine bugün açısından, demokratik kadın örgütlenmesi, kadın hakları vb. konularda çalışmaları yapmalı ve genel düzlemde öne çıkarılacak talepleri nasıl formüle etmek gerektiği konusunda önerilerde bulunmalıdır.

Görev; her alanda kadın komitelerini yaratmak ve işlevli kılabilmek. Bu başarıldığı ölçüde Devrimci Kadın Hareketi için önemli bir adım atılmış olacaktır.

MIZRAK ÇUVALA SİĞMİYOR

SİYASİ İKTİDARIN İŞKENCE POLİTİKASI

AÇIĞA ÇIKIYOR

Siddik Bilgin davasında itiraflar:

Sorguda öldü, sonra vuruldu

Jandarmaları erleri de binbaşısı

İşkenceden ölen Bilgin yine gündem

"Öldürdük, kurşuna dizdik"

Gözaltında ölüme itiraf

Bilgin'in Genç İskenderin öldürüldüğü iddiasıyla açılan öğretmen Siddik Bilgin ile ilgili davada ifade veren Üstemgen Ömit Eriş, Bilgin'in karakolda işkenceye uğratıldığını açıkladı

ANKARA, 17 Temmuz 1987 - Öğretmen öldürme davasında ifade veren Üstemgen Ömit Eriş, Bilgin'in karakolda işkenceye uğratıldığını açıkladı. Eriş, Bilgin'in karakolda işkenceye uğratıldığını, "Öldürdük, kurşuna dizdik" dedi.

ANKARA, 17 Temmuz 1987 - Öğretmen öldürme davasında ifade veren Üstemgen Ömit Eriş, Bilgin'in karakolda işkenceye uğratıldığını açıkladı. Eriş, Bilgin'in karakolda işkenceye uğratıldığını, "Öldürdük, kurşuna dizdik" dedi.

Temmuz '85'te Bingöl'de yaşanan Siddik Bilgin olayında, yurtsever öğretmen Siddik Bil-

gin'in gözaltına alınarak işkencede öldürülmesinden sonra Yüzbaşı Ali Şahin ve Üstemgen Ömit Eriş'in emriyle cesedinin kurşunla vurulduğu açığa çıkmıştı. Akbulut ise, Ocak '86'da vurulduğu açıklanmıştı. "Dur ihtirama yamam, yaralamak maksadıyla yapılan ateş sırasında yaralamp ölmüştür" diyordu.

Günler sonra Bilginin mezarı açıldığında ayaklarının bağlı olduğu görülmüş, böylece Bilgin'in '85 Temmuz'unda Bingöl'de ayakları bağlayarak kaçmaya kalkıştığı anlaşılmıştı. Zaten Akbulut da bu konunun "teferuatı" olduğunu açıklamıştı. Yüzbaşı Ali Şahin de, Eriş'in itirafına göre Bilgin'in öldürülmesi "teferuatına" Langurt bu iş bitti." diyerek açıklık getirmişti...

Aradan geçen üç yıldan sonra bu kez olay yaşanan iki er, "Öğretmen Siddik Bilgin'in cesedini yola yatırdık, açtı emri verildi. 40 kişi ateş edip cesedini sırtından delik deşik ettik." (Sabah, 28.2.1988) diyerek itirafa bulunuyorlar.

Fark etmezdi. Bu itiraflar da bir başka "teferuat" olmanın öze anlam taşımıyordu. "Teferuat" olmayan bir şey varsa, o da, Yüzbaşı Ali Şahin'in yaptıklarını karşılığında binbaşısı terfi ettirilerek almış oluyordu. Evet, Binbaşı Ali Şahin, Gümüşaklı Astsubay Okulu'nda öğretmenlik'i yapıyordu. Ne mi öğretiliyor, ya da ne mi biliyoruz?... Kendi gibilerini... İçişleri Bakanı Aksu'nun ihlalleriyle "memleket-sever", "dürüst" ve "calışkan" yeni Ali Şahinleri yetiştiriyorlar! Bir yıl sonra da bu kez olayın rol alan Üstemgen Ömit Eriş itirafında bulunmaya başlamıştı. Aksu, bu itiraflar karşısında bocalamış, her zamanki gibi "zor durum açıklaması"yla "Cevap verdik, şimdi araştırıyoruz" diye geçirmişti.

Aksu, "Şimdi araştırıyoruz" dediği olay o zamanlar "Jandama Binbaşı Ali Şahin, teşkilatta memleket-severliği, dürüstlüğü ve çalışkanlığı iyi isim yapmış. Jandama Genel Komutanlığı teşkilatından her türlü görevde lıvaktale istihdam edilebilecek subaydır." (A.Aksu'nun TBMM tutanaklarında yer alan sözlerinden) diyerek anlatılmıştı.

Hafıza-beser nisyan ile malulduk. Kim bilir, unutmusur belki dedikleri, hatırlamakta fayda var. Hem Aksu değil mi, bakanlığının bütçesi konuşulurken verdiği rakamlarda bir anda 91 polisini, 3 polis botunu, 3612 polis lojmanını ve 223 km'lik hava sahasını kaybeden. İçişleri Bakanı olarak, "devletin geleceği, milletin huzur ve güvenini tesis etmek" için canla başla çalışırken o kadar

mezgul ki, unutturuyor. Hem o, "demokrasi aşığı" bir iktidarın üyesi olarak hiç öyle şeyler söylemez, mutlak bürkranları yamıltmaz da, Ali Şahin için böyle sözler sarf etmiştir. Başka türlü söylese iştiradılır.

Bu arada, Ümit Eriş'e de ne oluyor şimdi? Boş yere devlet sıkıntısı sokuyor. Üstelik devlet, devlet aleyhine itirafa bulunuyor. Cezasını indirimi de tanımıyor. Sonra, onlara kim derdi işkence yapın diye işkence bile değil, kötü muamele, ama şimdi yine "vatan milleti dışınam" sloganı başlaacaklar "işkence teranelerine. Hem Avrupa karşısında da zor durumda kalabiliriz. Gerçekten ayıp etti Üstemgen Ümit Eriş! Şahin'in tam da "altın kol" alacağı bir sırada. Üstemgen'in yaptığını bak sen... Ayıp etti, çok ayıp...

Simdi mahkeme de ceza vermek zorunda kalacak. Oltan Sungurlu bile demiyor muydu, "Mahkemeler, suçlu sabit olursa cezasını verir. Türkiye'de bu işleri kimse ortbas etmiyor ki..."

Gerçekten de şimdike darba hiçbir işkence ve katliam olayı karantılla kalmamış, ortbas edilmiş ki... Bunun iddiaları özele araştırılmış, soruşturulmuş. Bunun dışında kalanlar da zaten "diş mizraklar tarafından maksatlı olarak yutulmuş" ve işkenceyi de "iktidar yıpratmak için solcu polisler yapmıştı." Bu konu şimdike darba ortbas edilmediği gibi, yalan da söylenmemişti... Örneğin, dönemin Devlet Bakanı ve Hükümet Sözcüsü Prof. İlhan Öztürk işkenceden ölenlerin sayısını bile vermişti. 10 Mart 1982'de işkenceden ölenler "15 kişiydi. Öztürk, olay ortbas etmek bir yana abartmıştı bile... Çünkü, Genelkurmay Sıkıyönü Koordinasyon Kurulu 4 Ekim 1982'de işkenceden ölenlerin sayısını "4 olduğunu saptırmış." Aynı Genelkurmay'ı ki yıl sonra 1984'te "24 Aralık 1978'den bu yana işkenceden ve kötü muamele sonucu ölenlerin sayısını 2" olarak açıklamıştı. Görüldüğü gibi işkence sonucu meydana gelen ölen olayları artıyor, tersine azalıyor. Zaten Eriş de ceza korkusuyla bunun aksini iddia etmiş. Aksu öyle söylüyordu.

Üstemgen Eriş bu gerçeklerden habersizdi herhalde. Sonuçta Yüzbaşı Ali Şahin de "solcu subaylardan" biri miydi? Hem daha 1985 Ocak'ında dönemin İçişleri Bakanı şimdinin Başbakanı Akbulut "İşkence sonucu kimse ölmeyebilir" dememiş miydi?

İşkenceyi gizleme, işkencecileri aklamaya gayretleri her boş aklıyor. Devlet işkenceyi sistemi ve yoğun biçimde artıran uyguluyor, "işkence yok" demojasi ile iktidarluluğu açığa çıkararak, düzenin çürüme kokusu daha da keskinleşiyor. *

Vietnam Sendromunu Bu Kez de Türkiye Oligarşisi Yaşıyor

Güneydoğu'da bir süre görev yaptı. Dönüştü "bir sarıptı", durup dururken iki turisti öldürdü... Avukatının iddiası: Silahım ateşlerken, kendimi Güneydoğu'da çatışmada zannıyordum." Haftalık bir dergide yer alan "Olağanüstü Hal Bölgesi"nde bir süre görev yaptıkları sonra durduğu yerde kimse geçirecek iki turisti öldüren bir subayın kısa öyküsü...

Biz bu filmi daha önce görmüştük. Film, on binlerce ölü ve yaralı, yamış yıkılmış köyler, şehirler, Vietnam'da çevriliyor. Amerikan topraklarında devam ediyordu.

Filme Amerikan emperyalizmi, Vietnam halkından aldığı tokala öyle bir sarılsıyordu ki, uzun süre kendine geliyordu. Binlerce Vietnamlı'nın napalm bombalarıyla evleri, köyleri, ekinleri kadın-erkek, çocuk-çocuk yakan, katliamlar düzenleyen Amerikan askerlerinin evlerine geri dönenlerinden ortaya çıkan toplumsal tablo korkunç oluyordu. Binlerce sakat, ruhsal dengesi yitmiş, insanlık dışı çıkmış psikopatlar yetişti... Vietnam batışının camuru, yaşanan ölümler birlikte Amerika'ya taşınmış. Bir toplumsal cinnet haliydi yaşanan. Film tarihi, direnen Vietnam halkının Amerikan emperyalizmine karşı zaferi olarak geçerken, ABD'nin yaşadığı bunalmı ise literatüre "Vietnam Sendromu" olarak geçiyordu.

Tragediyi yaşanan. Aynı türdeki simdilerde altınkeza yaşanan yeri, İhtibar, çeşitli psikoloji beklayip avladıkları bile sayısı kadar para kazanacak olanlar, cehenneme çevirdikleri yerde bir trajedi yaşıyorlar. Kiri bir savasa buluşmanın trajedisini... Dünün "Con'tı, bugünün "Mehmet". Çünkü dünün ulusal kurtuluş mücadelesi yitirten "Tetiong" Tusa, bugünün yurterverleri.

Savaşın iki tarafı var: biri haklı, diğeri haksız. Haksızın tarafında bilinci çarpıltıp, "boluciler", "teröristler" demojasi/terileme hakkı olan Vur-öldür-öl ki emirlerini yerine getirmesi istenenin ruhu bir noktadan sonra işyan ediyor. Çarpılmışlık bilmiş, insan ölüme duygularıyla çışanay girdiği noktada bunalmış oluyor. "Onlar vatan hanlırları", "Onlar boluciler teröristler", denilerek, yok et onları" emirlerini alırlar. Bir süre sonra ölüme makinesine dönüşüyorlar. Bu dönüşüm sancılı oluyor, bu dönüşüm ağrıyla dengesi insan ıretiyor. Emir ile olması gereken arasında sıkışan insan duyguşu daha fazla dayanamıyor. "Tök edici" kafa, köynüni başı evlerini ateşe veriyor, göçe zorluyor, bombalarla yok ettiklerini anesni, babası, kardeşleri ölabileceğini hissediyor. "Tök edicinin" beynini, kimleri nasıl ve nerede öldürüldüğü sorusu kemiriyor. Ve sonuc deliren, intihara sürüklenen ya da erken davranıp kaçarak, bulundukları görevlerden istifa edenler oluyor.

Bizde de oligarşi kendi çıkarmaklara insanları kurban ediyor. Oligarşinin vahşeti, sıradan asker vahşeti oluyor. Oligarşi ölümlerini makinelere işliyor. "Öldürülmek" diyor, öldürülmeyişini alıcaşkın. Komutan "Bu silahlı al, cesetlere ateş et." derken, astubay çatışmada bayılıyor... Cesetleri kurşunlarla askerini "gimeyi düşünenlerin bir ulusun kurultusu" macidesi karşısında tükendiğini görmek de zor oluyor.

Esen-ezilen, haklı-haksız arasındaki savıya kazananın ezilen ve haklı olacağı kaçınılmazdır. Aksini düşünmek mümkün mü?

B-Ülusal ve Halk Kurtuluş

Savaşları

1-Ülusal Bağımsızlık Savaşları:

Emperyalizmin açık ya da gizli işgaline karşı, ezilen halkların kurtuluş savaşlarıdır. Bu savaşlar radikal halkçı burjuvazi önderlik ederse, emperyalizmin şartlarında varacağı yer eninde sonunda kapitalizme ve yeniden sömürgeleşmedir. Proletaryanın öncülük ettiği ulusal bağımsızlık savaşları ise mücadelenin kesintisiz bir biçimde sürmesini sosyalizme yönlere. İkine örnek olarak Türk ve Cezayir millî kurtuluş savaşları ve bazı avruci özellikler omakla birlikte Filistin ve ulusalıyter hareketlerin bağımsızlık ve ulusal devlet kurmak için yürüttüğü savaşları gösterilebilir. İRA'nın İngiliz emperyalizmine karşı yürüttüğü savaş da bu kategoridedir.

2-Ülusal ve Halk Kurtuluş Savaşları: Emperyalizmin 1. yön-sömürgeci derminden oluş, yani burjuvazi emperyalizmi yapmasını ülkelerde, proletaryanın diğer emekçi sınıflarla birlikte millî ya da demokratik halk devrimini gerçekleştirmek için yürüttüğü savaşlara ulusal ve halk kurtuluş savaşları denir. Bu savaşların açık ya da gizli işgaline karşı yürütülmesi savaşın özünü deşirir.

Çin Milli Demokratik Devimi, Kore ve Vietnam ulusal ve halk kurtuluş savaşları, Küba ve Nikaragua ulusal halk kurtuluş savaşları ile Angola, Mozambik, Gine-Bissau, Zimbabve ulusal ve halk kurtuluş savaşlarını örnek gösterilebilir.

Bu savaşlardan sonra, işçi sınıfı, demokratik halk iktidarı aracılığıyla, bu ülkelerde kesintisiz olarak sosyalizme yürümüştür. Yalnız sosyalizme geçiş aşamasının başarılı bir süreçle millî yükselen bir işçilerle birleşecek; her bir ülkenin somut koşullarındaki sınıf güçlerinin niteliğine, sınıfsal güç dengesine, emperyalizmin müdahale edip etmemesine vb. bağlı olmuştur.

Geçtiyse, emperyalizmin şartlarında ulusal ve halk kurtuluş savaşlarına ilişkin şunları söyleyebilir:

Ve bize, dünyanın ezilmişlerine diğeri rol hangisidir. Çe kıtının hakları Vietnam örneğini görmekte ve ondan ders almalıdır.

Emperyalistlerin insanları savaş tehdidiyle şantajla çalıştığı gerçeği ışığında, doğru cevap savayan korkomakamıdır. Karşı karşıya gelinen her cepheleşme noktasında amansızca ve aralıksız saldırılar; işte halkların genel tutkısı bu olmalıdır." (C8)

C-Anti-Faşist, Ulusal-Demokratik ve Toplumsal Kurtuluş Savaşları
II. emperyalist paylaşım savaşında faşist işgal altında bulunan;

Armutvutluk ve (daha sonra işçilerin sonunda karşı-devrimin iktidarı ed geçirildi) Yunanistan'da Sovyet Kızıl Ord'u-sun'ununda dünyadaki siyasal etki gücüne birlikte, etki içinde yalnızca sosyalistlerin önderliğinde.

Bağrızan ista ve Yugoslavlar'da komünistlerin önderliği ile Kızıl Ordu'da destinde.

Polonya, Macaristan, Romanya ve Doğu Almanya'da komünistlerin önderliği ve tayin edici bir güç olarak Kızıl Ord'u'nun destinde yürütülen savaşları bu kategoride toplayabiliriz.

Tüm bu savaşlarda genel halka olarak anti-faşist bir karakterini yansıtan, özellikle savaşın sonlarına doğru ulu-

ulusal-demokratik ve toplumsal kurtuluşaya yönelik özelliklerini açık basarak, savaşın, bir işçisi biçimine büründüğünü görmekeyiz.

D-Anayurdu Savaşları Savaşları

Günümüz emperyalizmin çağında, anayurdu savunmak, esas olarak proletaryanın ve emekçi sınıfların iktidarda olduğu demokratik ve sosyalist ülkeler için geçerli olabilir. Tam tamına anayurdu savunmak, devrimci, demokratik-faşist anayurdu savunmayı anlar. Faşist, emperyalist devletin ya da NATO gibi emperyalist bir saldırı örgütünün saldırısına, işgaline karşı proletaryası ve ezilen halklar hep en önde dövuşmüşlerdir. Halen de bu gerçek sürüyor. II. emperyalist paylaşım savaşında Hitler'in faşist ordularına karşı, Sovyet, emekçileri büyük bir azimle savaşmış, Kızıl Ordu, zafeti tüm Sovyet emekçileri ve halklarıyla birlikte kazanmış.

Emperyalist sistemin siyasal olarak bağımsız, yer yer anti-emperyalizm eğilimi güçlenen, yer yer emperyalizmin dünün suyu giren küçük burjuva diktatörlüklerinin hüküm sürdüğü bazı ülkelerde de, ülke emperyalist-faşist bir işgal veya işgal tehdidiyle karşı karşıya kalgığında proletaryası kendi bağımsız örgütüyle, anti-faşist, anti-emperyalist bir politik hatta, işgale karşı küçük burjuvazinin yanında tavrı olarak savaşır.*)

Bu da vurtsever bir savunma savaşlarıdır. Örneğin ABO'nun Libya'nın bağımsız iradesini kurtak için yaptığı bir saldırıya protestoda olduğu gibi, işgal edilmeye kalkışıldığında proletaryası Libya halkının yanında olacaktır.

Burjuvazinin haksız bir şekilde, emperyalist amaçlarla bir savaşla girmeye can atığı koşullarda işçiler, proletaryanın tavrı, savaş devrimi bir perspektifle ede olarak, gerici burjuva iktidarı karşı mücadele etmek, başka halkla savaşmayı reddetmek olmalıdır.

1870'te, tekelllerin az çok belirginleşmeye başladığı dönemde, Fransız burjuvazisinin Prusya'ya saldırısıyla başlayan iki "haydut" arasındaki savasta; Komünist Enternasyonanın ilk biçimi olan Enternasyonall Emekçiler Derneği'nin Parsili işçiler adına Alman proletaryasına çağrısı ve aldığı yanıt, hala öğretici bir özeleğe sahiptir.

"Fransız, Alman, İspanyol emekçileri!" Sesleriyle hep birlikte savaşın teline için-yüklettiler!.. Üstünlük kazanmak amacıyla veya hanelardan ad-na'nı savaşla girmek, emekçilerin gözünde canice bir saçmalığın başka bir şey değidir. Kendilerini bir kökümünden muaf tutan ve halkın başına gelen felaketlerde yeni spekülasyon kaynakları bulanların savası bildirgelerini biz, bars, iş ve özgürlük isteyenler protesto ediyoriz... *Almanya'nın karesizleri!.. Bizim bölünmemiz despotizmin Ren'in her iki yakasında da, muazzam olmasın sağlayacaktır...*" (29) Bu çağrıya, Chemnitz'de eli bir Sakson işçisi temsil eden delegelerin toplantısında, edirile işe alınan kararla şöyle yanıt verilmiştir:

"Alman demokrasisi ve özellikle sosyal demokrat partisi oluşturan işçiler adına, mevcut savası sadece bir haneladan savası olduğunu ilan ederiz... Fransız emekçilerin kardeşçe uzatmaları ile sismakla müluvsiz. Enternasyonall Emekçiler Derneği'nin"

nasyonall Emekçiler Derneği'nin

Bütün Ülkelerin Proleterleri

Birleşmiş oldukları parolaları

akimden kurtulmayarak bütün emekçilerin dostlarımız ve bütün ülkelerin despotların düşmanlarımız olduğunu hiçbir zaman unutmayacağız." (30)

Proletaryanın, anayurdu savunmasını haklı, proletaryanın çıkarları ve gelecek için geçerli kılacak bir kayma, sosyal-sovenim tehlilesinin başgösterceğine dikte çekmektedir.

Emperyalizmin gizli işgal altında yeni-sömürge ülke orduları, ulusal olmanın çökmesi bir "işçisi savası" haline getirilerek, bir işçisi, bir emekçinin bu hiyerarşi içinde yer alması kendini, sınıfı yadsıması anlamına gelir.

lerden gelişmiş komünistler, enternasyonall tuğaylar oluşturmaya, Cumhuriyetçi İspanya cephesinde faşizme karşı birlikte savaşarak, halkların kardeşliği pekiştirilmişler.

Dünya devrimini iletmecek ve tek ülkelerde devrimi mücadeleleri, proletaryanın uluslararası örgütülüğüyle zafere ulaştırmak amacıyla kurulan-III. Enternasyonall, 1932 yılında, seksiyonların görevini şöyle tespit etmiştir:

"Komünist;

Seksiyonların En Yabancı Görevleri:

"1. Şu anda Komintern'in ve bütün kapitalist ülkelerdeki bütün sınıfların genel görevi: a) Sermayenin saldırısına, b) Faşizm ve gericiye, c) Yaklaşan emperyalist savası ve Sovyetler Birliği'ne müdahale edilmesine karşı somut mücadeledir!" (33) Sovyet Kızıl Ordusu'nun, faşizme karşı savasta, Doğu Avrupa ülkelerindeki proletaryaya hareketlerini verdiği destek bu çerçevede değerlendirilebilir.

III. Enternasyonall, II. emperyalist payla-

SAVAŞ VE

"Ne için savaşacağız?"

"Eğer savaşacaksak savaşın olmadığı bir dünya için"

"Petrol tekelleri ve şeyhleri için dökülecek kanımız"

E-Emperyalizme ve İşbirlikçilerine

Karşı Savaş ve Enternasyonall

Dayanma

"Cumhuriyetçi İspanya'nın dayanağına karşı yüklenildiğimiz tartışılmaz dayanağına göreveleri Enternasyonall saflardaki bütün işçilere ve sorunlu örgütlere yaymak" (artı) ben cizdim-Dimitrov) (32) Marksist-Leninistler temel göreveleri olan, uluslararası alanda, işçi sınıfı ve ezilen halkların kurtuluş mücadelesini desteklemenin yanı sıra, doğrudan emperyalizmi zayıflatın, gerileten hükümetlerin, devletlerin, sınıfların savası da desteklenişlerdir.

(Burada, enternasyonall dayanağına bir savası durumunda sadece askeri yardım, ordu ve birlik gönderme gibi askersel boyutlarıyla ede alıyoruz. Enternasyonall daha geniş kapsamlı bir dayanağına ve birük örgütüdür.) İspanya işçisi savasında Franco faşistlerine karşı direnen İspanyol Cumhuriyetçilerini bu amaçla III. Enternasyonall dssiklemiştir. Çeşitli ülke-

şim savası sonrası varlığını son verdi. Fakat enternasyonall dayanağına Kore Devriminde de sürdürüldü. Emperyalizm ve işbirlikçileri cephesinde yer alarak Adnan Menderes hükümetinin de Kore'ye asker gönderdiği savasta, Sovyetler Birliği ve Çin Kızıl Orduları bir kez daha proletaryaya enternasyonallizmini Stalin ve Mao'nun devrimi çizgileri doğrultusunda ede alarak uygulamışlardır.

Enternasyonallın kararı bir şekilde savanularkı uygulaması devrimi mücadelelerinin sorumluluğu ve gereğidir. Gerek emperyalist kuztına alarak sosyalist ve demokratik ülkelere, gerekse emperyalizmi gerileten, zayıflatın ve başka bir emperyalist güce dayanmadın (direnen) anti-emperyalist mücadelede destek ver-mok, sosyalistlerin temel görevlerindendir. Bu dsteğin en can abici gerekli olan biçimi, askersel dayanağına olduğunda, proletaryanın devrimci bir mil taradıkları etmesinde emetçilerdir.

Bşgün enternasyonallı, Che Gueva

ra ve onun temsil ettiği devrimi çiziden ayrı olarak düşünülmez. Enternasyonalist dayanışmanın en parlak örneklerini yaratıran bu proletarya enternasyonalistleri, II. Enternasyonalist geleneklerini ededikleriyle, Marksist-Leninistler bu sorun karşısındaki tavırlarını açık olarak ortaya koyarak uygulamışlardır.

"Angolalılar bizden yardım istedi. Bu yardım son derece önemliydi. Ya yardımında bulunacaklardı, ya da yıllar boyu sarf edilen emekler heba olacaktı. *Ve yardım ettik.*" (Castro) 1984) Küba, önceki yardımlarının ötesinde 1984'de Angola'ya tam teçhizatlı 50.000 kişilik askeri güçle destek vererek Angola Devrim'in, emperyalizmin desteklediği ırkçı Güney Afrika ordularına karşı köktürmesinde önemli bir rol oynamıştır. Eğer bu dayanışma, Kübaların savaşı olmasaydı, Angola Devrimi bugün beiki de yok edilmiş olacaktı.

Proletarya enternasyonalizminin bayrağı, dünya sosyalist partilerinin,

(eski adı Güneybatı Afrika Cumhuriyeti) ise, ırkçı G.Afrika Cumhuriyeti'nin uzun yıllar ısgal ve ıhakat ettiği bir ülkeydi. Küba ve Angola birlikleri G.Afrika'yı Angola'dan sindirdikten sonra, ırkçı rejim, Namibiya'da da geri adım attı. Su anda dünyanın ırkçılık esasına göre örgütlenmiş tek devleti G.Afrika'dır.

Bununla birlikte, "üstün Alman ırkı" tezini ve "Yahudi düşmanlığı" yaratan Alman emperyalizmi (Nazizm); "Zenci düşmanlığı" yıllarca uygulayan ve kökenleri ABD emperyalizminin olduğu bir geçektir. Günümüzde Amerikan, İngiliz ve Hollandalı emperyalistlerin bir yeni sömürge olan Güney Afrika'da da ırkçılığın temel dayanağını emperyalizm oluşturmaktadır. Bu nedenle ırkçılığa karşı savışın emperyalizmi hedeflemesi zorunludur.

V-SOĞUK SAVAŞ VE BİÇİMLERİ ÜZERİNE

Aldından da anlaşılacağı gibi soğuk savaş, buraya kadar anlattığımız "sıcak"

karsı-devrimci bir "savaş" biçimidir.

"Soğuk savaş, barışta savaş arasında kararız bir geçiş durumu, silahlı savaşla burun buruna bir savaş huzursuzluktu. (...) Soğuk savaş Batı-Doğu arasındaki ticari alışverişin en azına indirilmesi, ekonomik ambargo ve abluka koması; kültürel ve bilimsel alışverişin kesilmesi ya da en azına indirilmesi; görünüşte normal diplomatik ilişkilerin sürdürülmesi sosyalist devletlere karşı geniş çaplı bozguna ceymler ve sabotajlar düzenlenmesi demektir." (35)

Emperyalizm bu politikada başarılı olduğunu söyleyebiliriz. Bunun elbette birçok nedenleri vardır. En başta vurgulanması gereken; 1956'dan sonra SBKP'de revizyonist çizginin partiyi egemen olmasına, yeni ama gelişen bir güç olarak sosyalizmin çürütmesi ama açık direyen emperyalizme karşı uzun bir tarihli süre boyunca **daha kararlı davranma-nasır.**

Emperyalizmin ekonomik güçlüğü'nün karşısına 15 yıl gibi bir sürede sosyalist sanayi kurarak çıkan;

II. paylaşımlı savaşından askeri ve silah üstünlüğüne güveneren SSCB'ye saldırma cesareti bulan Alman emperyalizmi (faşizmi) ve gerçekte tüm emperyalistler, dünyanın üçte birinde iktidarı koruyarak yanıtlayan;

Emperyalizmin uluslararası planda tecrit politikasına karşı enternasyonalizm ve Leninist "barış içinde bir arada yaşama" politikalarını üretmek, hayata geçirerek emperyalist teçisi sıyasetini kurmak;

Emperyalizmin III. bir paylaşımlı savaş tehditlerine karşı, Çin'den Vietnam'a, Vietnam'dan Kore'ye halkların kurtuluş savaşını destekleyerek silahlıdan vazgeçmeksizin dünya halklarını emperyalist savaş tehlikesine karşı barış için motive edip, anti-emperyalist bir uyanışa yönlendirerek yanıtlayan devrimci politikalar terk edilerek, emperyalizme ulaşma sıyaseti demek olan revizyonizme sapılınca; emperyalizmin, soğuk savaş sıyaseti ve saldırganlığına bir verdi. Bu şekilde, emperyalizme "nazım" veren revizyonizm, soğuk savaş dışı her karşı-devrimci saldırıda, süreçle geriledi ve geriledikçe ipe kapanarak, savunma **pozisyonunda** politikalar üretmeye başladı.

Bireyleyici ve etkileyici tüm faktörlerin yanı sıra, soğuk savaş taktiklerini ırkçı devrimci politikalar üretmekten sosyalizmin bugünkü aşamaya gelmesinde önemli bir neden oldu.

Oysa başında doğru politikaları üreten Marksist-Leninist bir partinin bulunduğu sosyalist bir ülkeden emperyalizmin soğuk savaş politikalarına sessiz kalması ya da bunu bertaraf etmek adına "ışığırlığı sıyaseti" önermesi düşünülmemez. Sosyalizm, kapitalist emperyalist sisteme karşı kendi meşruluğuna güvenermek, kendi değer yargılarına dayanmak zorundadır. Sınıf mücadelesi gerektirir bu budur.

Bununla birlikte soğuk savaşın dünya halklarında yarattığı bilinç bulanlığının geliştirilmesinde, sosyalist ülkelerin de uluslararası sosyalist iletim ve propaganda örgütlerine itibay duyduğu ve bunları hayati öneminin gördüğü edilemeyeceği açıktır. Aksi halde emperyalizmin; sosyalizmin ve devrimlerin çekiciliği-

ne karşı tüm propaganda araçlarıyla üretmiş ve üretmeye çalıştığı politikaların dünya halklarında etkin bir bilinç bulanlığı yaratması ve bunun etkisinden giderik derinleşmesi kaçınılmazdır. Çünkü emperyalizm varlığını korumak için her türlü savaş yöntemine başvuracaktır. Bunu gömmek ve buna göre hazırlanmak ya da sorunu köktürmek; sosyalizmin kendisini korumasında önemli duyarızlı-ğın, giderik de karşı propagandanın da etkileye kilelere inanışsızlığın yapılmasına neden olur.

Bir dönem MC Cardy'çilik olarak da adlandırılan soğuk savaş politikaları, ülkemizde en somut haliyle, tarihi "Moskof düşmanlığı" zemininden de beslenerek yoğun bir anti-komünizm olarak yansıdı. Komünizme mücadele demekleri, sosyalist düşünceye karşı gericiyiğin ve multiçetliyiğin örgütlenmesi için 1960'lı yıllarda AP döneminde kurulu Akılca, "kesef" dini gericilikle de bütünleştirilerek, halkın birliği bir kısmı, en başta sosyalizm-komünizmin düşüncesine karşı izole edilmeye çalışıldı. (Yer yer gerici-faşist saldırılarınla bürünerek Kanlı Pazarlar yarattı da emperyalizmin ve oligarşinin hanesine yazılması gereken "başarılarıydı.)

Emperyalizmin soğuk savaş taktikleri, tehdit, yalan ve demagoji, karalama ve spekülasyon, inanışsızlık yarattı, güvensizlik ve bilinç bulanlığı ya da yama vb. yöntemlere, ama önce tüm bunlarda "ısrar ve kararlılığı" dayanır. Sonuç olarak, bugüne kadarki soğuk savaş yöntemlerini sıralayacak olursak, bunlar; en başta sosyalizm-komünizmin propagandası; TV, basın, radyo, sinema, edebiyat, spor vb. araçları ile;

"Soyyet tehdidi" ya da "komünizmin tehdidi" demagojileriyle kitleleri anti-komünist bir ruh hali yaratma,

"İnsan hakları ihlali" "totalitarizm", "diktoratörlük" demagojileri,

"Komünizm=ailisizlik, ahlaksızlık... mülkatzılık" yagarası,

b-Ekonomik ve sıyasal açıdan "süper güç" imajı ve emperyalizmin üstünlüğüne işleme,

c-Çeşitli düzeylerde ekonomik sabotajlar.

Günümüzde, sosyalist ülkelerdeki kapitalist restorasyon süreci ile birlikte, soğuk savaş yerini, emperyalist saldırganlığı elden bırakmaksızın, sosyalizm cephesinde olup bitenlerden başı dönmüş bir biçimde "sosyalizm-komünizmin öldü" çığlıklar almıştır. Gelinek noktada revizyonizmin gınahları sosyalizm düşüncesine mal edilecek, karşı-devrimci kampanyalara hız verilmiştir.

VİSAVAS-BARİS VE SİLANSIZLAMA KONULARINDA DEVRİMİCE OPÖRTÜNKİ TUTUM

A-Savaş Tehlikesi Karşıssında

Sosyal-Sovenezim

Sosyalizm henüz dünyada tek bir ülke, Sovyetler Birliği ile temsil ediliyor, yani emperyalist-kapitalist sömürü zincirini parçalamayı yirmiyi yamık ülkede devrim benizme gerçekleştirilmez, Lenin şöyle yazıyordu:

"Emperyalizm altında her airden ulusal savaş olağanlığı yadsınmak teorik olarak yanlış, tarihsel bakımdan hatalı ve uygulamada Avrupa sozme-niyile birdir (...) (36)

emperyalizme karşı, gerekirse askersel destekle bulunmak dahil, her türlü dayanışmaya dalgalanacaktır. Bu **halk, devrimci** bir dayanışmadır. Çünkü halkların, zafiri elde etmelerinin yollarını kısaltmaktadır.

F-İrkçılığa Karşı Savaşlar

Güney Afrika Cumhuriyeti'nde "apartheid" politikası, toplumdaki emekçi sınıf ve halklara, sımsıl ve ulusal başı yamın-da, renk ayrılığında dolayı özel, ırkçı bir baskı uygulanması demektir.

Bu ınsanlık dışı politikanın kaynağı, Afikalı zenci halkların köleleştirilmesine kadar uzanır. Bugün sömürgeci ve emperyalist tahakkümün bir aracı olan ırkçılık, 25 yıldan bu yana savışın Güney Afrika halkının örgütü gücü ANC (Afrika Ulusal Kongresi) liderliğindeki mücadele ile yenilmek üzeredir.

Üzken yıllar insanlık dışı ırkçı bir rejim ile ülkeyi yöneten, İngiliz işbirlikçisi Ian Smith idaretti, eski adı Rodesiya olan Zimbabwe'de 1980'de yıkılmıştı. Namibiya

savışlarında farklı özelliklere sahip bir "savaş" biçimidir.

Anakak bu farklılık onun önemi anlamadığı gibi, emperyalizmin II. paylaşımlı savaşını sonrası sosyalizme karşı yürüttüğü mücadeleden yoz bir dönem soğuk savaşın çok önemli sıyasal işlevler yüklediği gerçeğini kavramamış gerektiriyor.

Soğuk savaş, sosyalizme ve ezilen halkların mücadelesine karşı, emperyalizmin sınıf mücadelesini, sıcak-savaş dışında kalan tüm karşı-devrimci sıyasal, ekonomik, kültürel, ideolojik, hukuki, felsefi, ahlaki vb. mücadele araç ve yöntemleriyle kurallı ve kuralız bir şekilde kendi bir savışın eşliğine kadar "ımandırma sıyaseti", "savaş" olarak tanımlayabiliriz. Açık bir cephe savışına girmeden, sosyalizmi tahrir etmek, çekiciliğini halk kitleleriyle ulusal nezdinde zayıflatmak, her alanda **savışına** pozisyonunda birakmak amacıyla sosyalist sistemler ara sıradaki çekicilikleri karşı bir savışın eşjine-ne kadar derinleştirilmiştir. Bu nedenle

I. emperyalist paylaşım savaşı çıktığında, oportünizm II. Enternasyonal oportünistlerin emperyalist savaş karşısındaki tutumları "yüzdü savunma" bahanesiyle kendi ülke burjuvalarına destek vermek, Lenin'in deyişle kendi ulusundan haydutlarla suç ortaklığı yapmak ol-du.

"Demek ki Kautsky ile Menşeviklerin enternasyonalizmi şuna dayanyor: Emperyalist burjuva hükümetlerin reformlar istemek ama onu desteklemeyi sürdürmek, bu hükümet tarafından yürütülen savaşı, bütün savasçılarla 'he ilhak, ne tazminat' beğenisi kabul edene değin desteklemeyi sürdürmek. Turati, Kautsky'ciler (Haase ile öbüriler), Longuet ve hemparlarnın, yurt savunmasından yana olduklarını ilah ederek birçok kez diye getirdikleri fikir, işte budur..."

"Yurt savunması kabul etmek, proletarya bakımından, günlük savaşı doğrulamak, onun yasallığını kabul etmek demektir. Ve savaş, belli bir zamanda düşman birliklerinin burjuvaların veriden başmız olarak, bütün ülkeme ya da yabancısı bir ülkede... emperyalist nitelikte kaldığında, yurt savunması kabul etmek demek, gerçekte, emperyalist, sömürücü burjuvaziyi desteklemek demektir." (37) (Lenin) (abc) Lenin, oportünizmin gerçekte yüzünün savaşıya birlikte ortaya çıktığını ifade ederken, onun "enternasyonalizm(!) siyasetini Kautsky'nin ağzından şöyle aktarıyor:

"Kautsky: Enternasyonal burjuvazinin aracıdır..." (38) Oportünizmin bu yaklaşıma, gerçekte enternasyonalist olmayan birçok ülke komünist partisinin, komşu ülke "komünist partisi" ile barış zamanında "kardeş", savaş zamanında ise düşman olması gerçeğini açıklamaktadır.

Örneğin TKP'nin Kıbrıs savaşında "Yunan komünistleri" ile karşı karşıya gelmesi bunun bir sonucudur. Dünyada "KP" etkili olan revizyonist partinin hanesinde bu türden günahlar yazılır. Elbette bu türdür esas olarak bu partilerin kaçığı burjuva sınıflı yapılarını birer üritörüdür. Ancak bu, onların siyasiy analında uluslararası bir çizgi olan sosyal-sövenizmin etkisinde oldukları gerçeğiyle birlikte düşünülmalıdır.

Daha 1971'de Seylan'da halkın gerici iktidara karşı ayaklanmasının bastırılmasında, SBKP'li revizyonistlerin pragmatizmi kendilerini sosyal-sövenizminin batığına sokmuştur. Bu günahın Çin de ortak olmuştur.

Yine Filipinlerde F.Marcos'un seimlerde yenilerek Aquino'ya karşı bir savaş hazırlığına geçtiği günlerde, başında Goro-ba'ov'un bulunduğu SBKP'nin "sistem farkına bakmaksızın" ve "ne olarak olsun bölgede bir mütefak daha kazansa" pragmatik tutumun sonuçları "uluslararası sosyalist politika"(!) adına trajiktir. Pragmatizm bu konuda SBKP revizyonistlerinin gözlerini o derece kör etmiştir ki, ABD'nin bile desteğini çektiği Marcos'u, giderayak destekleme galefine düşmüştür.

SBKP'nin bu politikalın günümüzde gerek tek tek gelişmeler karşısında istisna olmaksızın çıkmak, savaş komünizmi niteliyle gerici bir çizgiye yönelmiştir. Ro-

Bugün başta ABD olmak üzere, emperyalist ülkelerin ve işbirlikçilerinin savaş çıkıkları emekçi halklar için daha çok kan, sefalet, yoksulluk anlamına geliyor.

manya bu konuda bir örnek. Sosyal-reformistlerin daha kimleri "Teda" edilecekleri tümüyle ortaya çıkmışsa da, bugün, çıkması muhtemel bir Irak-Körfez savaşında Gorbacov çizgisinin aldığı tutum, doğrudan emperyalizme hizmet etmek, sosyal-söven bir nitelik taşımaktadır. Yine biçimi ve amacı kısmen farklılıklar taşıyan, Irak'a karşı olan bir savaşta, ANAP'ın (yani pratikte emperyalizmin ve oligarşinin) yanında yer almak da sosyal-söven bir tar olacaktır. Bu, özel olarak ulusal kurtuluş mücadelesine kayıtsızlık ya da oligarşi karşıt sat tutmak konusunda da böyledir.

B-Savaş Konusunda Emperyalizme Yedeklenen "Üç Dünya" Teorislerinin Tavrı Sosyal-Sövenizmdir

"Üç dünya var!.. Birinci dünya, yaşı ve yenilen ABD emperyalizmi ile gelişen ve çok daha tehlikeli olan Rus

iğdiş eden "Üç Dünya" teorislerinin savaş ve devrim gibi temel konuları belirleney meşhur çözümlereleri.

Bu çözümleninin savaş ve devrim konusunda pratik anlamı nedir?

Bu, Kautsky'ciğin, farklı koşullarda bir versiyonu, açık bir sosyal-söven tavrı demektir.

CKP'nin Angola'daki devrimin "Rus sosyal-emperyalistleri"(!)nce desteklenmesi ve işbirlikçisi takındığı, emperyalistleri ve işbirlikçisi UNITA'yı destekleme tutumunun altında yatan bu "çözümle-me'dir".

Mozambik'e alınan tavırların altında bu oportünist tespitler vardır.

Kambocya'da devrimci iktidara karşı, ABD ve Frans silah ile işbirliği içinde savasın geçti çizgisindeki CKP Knele-rin bugüne kadar ayakta durabilmesi CKP sayesinde olmuştur.

Bu örnekler çoğaltılabilir. Ancak buna gerek yok. Bu politika uluslararası çizgi-

Bugün ülkemizi ve halklarımızı çok yakından ilgilendiren muhtemel "Körfez Savaşı" ise, emperyalist petrol ve silah tckelleri ile gerici petrol şeyhlerinin çıkarları için Ortadoğu halklarına dayatılan EMPERYALIST bir savaştır. Bu savaş, emperyalistlerin çıkartan için halkların kırılmasını ve emeğin talan edilmesi demektir!

Bu savaş, Ortadoğu'da emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda "yeniden düzenleme"ler (yani yeni devletler, işbirlikçi yeni-sömürgele-r, yeni düşmanlık vb...) yapmak çindir!

sosyal-emperyalizminin oluşturduğu Süper Güçler Dünyası. İkincisi, AET ve Japon emperyalistlerim... Üçüncü ise, Çin de dahil, dünyanın geri kalan devletlerinin dünyası... Dünya capında bas çekilşi SSCB-ABD Süper Güçler Dünyası ile üçüncü dünya arasında olduğundan, savaş ve devrim konusunda alınacak her tavır, öncelikle bu güçlere karşı olup olmadığa göre ama her şeyden önce de gelişen ve çok daha tehlikeli olan Rus sosyal-emperyalistlerine zarar verip vermediğine göre belirlenecektir. Buna göre somut olarak ortaya çıkan SSCB-ABD çatışmalarında, gelişen yayılmacı SSCB'ye karşı, gerileyen ve güç kaybeden ABD desteklenecektir. Yine birinci dünya ile ikinci dünya arasında ki çatışmalarda ikinci dünyadan yana taraf olunacaktır..."

İşte 1974-75'lerden sonra, "çekilşi" teorisini dört dürtük bir subjektivizm ile

de, gelişen ulusal ve halk kurtuluş savaslarını "Rus sosyal-emperyalizminin uzantısı" olarak değerlendiren, bu devrimlere doğrudan karşı çıkararak enternasyonalizme baştan ihanet ettiği için karşı-devrim-ci bir politikaadır.

Açıktır ki, bugün ne "Üç Dünya" ne de "Yayılmacı Rus sosyal-emperyalizmi" teorileri kalmıştır. Bu teoriler iş emişlerdir. Ancak bunların doğrudan bir sonucu olan, savaş ve devrim konularında ENTERNASYONALİZME İHANET VE SOS-YAL-SÖVENİZM günümüzdeki farklı gelişmelerle ortaya çıkışa da, başta SBKP'li sosyal-reformistlerin baskıartlığı altında yürütülmektedir.

Dolayısıyla Kautsky çiliğin savaş ve barış konusunda özü olan sosyal-sövenizm temelinde; SBKP'nin günümüzdeki savaş ve barış politikalayına CKP'nin "Üç Dünya" teorisinin buluştuğunu görüyoruz.

C-Hangi Barış, Nası Barış Silahsızlanma?

Savaş ve barış konuları birbirinden ayrı olarak ele alınamaz. Savasların "kötü" niyetlerin bir sonucu olarak durup dururken ortaya çıkmadığını, savaş öncesi, savaş neden olan çelişkilerin çözümü için ekonomik, siyasi, ideolojik düzenleme ve siddetli hayli kere bir biçimde sınıf mücadelesinin sürdüğünü ve taraflardan birinin savaşa "son çare" olarak başvurduğuna belirlmiştir. Dolayısıyla, dünya ölçeğinde, proletaryanın emperyalist sistemi yıkararak burjuvazinin elindeki tüm silahları kırmanın silahları bırakmayacağı ve bu görevi tamamladıktan sonra gerçek anlamıyla silahları ihtiyaç olmayacağından çöpe atacağını ve bunu yalnızca proletaryanın yapabileceğini söyleyebiliriz. Silahsız bir dünya savaşı savaştır bir dünya; savaştır bir dünya istemek ise, savasların kaynagı olan emperyalizmi ortadan kaldırmaya istekli ve kararlı olmak demektir. Lenin bu gerçeği, yüzeyinde tek bir sosyalist ülke olarak Sovyetler Birliği'nin bulunduğu koşullarda, 70 yıl önce görmüştür.

"Sosyalizmin tek bir ülkede zaferi, bir çarpıda genellikle bütün savasları ortadan kaldırır..."

"Ancak, biz, tek bir ülkede değil, bütün dünyadaki burjuvaziyi devirir, yener ve onları müstakiletirmek savasları olanaksız duruma getirir..." (39)

Ancak aradan geçen süre içinde, emperyalizmin karakterinde ve sınıf savasların yaklaşımda bir değişiklik olmadı hald. Krusçev'den başlayarak SBKP revizyonistleri, Lenin'in tezlerini bir yana bırakmış, "Barış ve silahsızlanma" tüm politikalarını ekseni haline getirmişlerdir. Bugüne Gorbacov çizgisizle birlikte emperyalistlere karşı tümüyle beyaz bırakılmışlardır.

"Bütün devrimlerini alda Gorbacovlara kurtulmuş olmayın hiçbir silaha yoktur." (40) दिन reformistler, aynı zamanda, emperyalistlere, devrimleri desteklemekden vazgeçtiklerini "garanti" etmişlerdir. Gorbacov tüm politikalarını temeline "Sovyet halkı, Sovyet yönetimi, sosyalist politikanın, yalnızca barış ve silahsızlanma politikası olması gerektiği ve olabileceği konusunda birlik çindir..."

(41) diyerek "silahsızlanma"yı koymuştur. Fakat emperyalizmin çok yonlu tckatı sağladığını karşısında, devrimci heri uzlaşan bir çizgiye SBKP, Gorbacov'a bir "barış" gerici, teslimiyetçi bir barış, devrimlerden vazgeçerek "sattın alınan bir barış" politikasına dönüştürmüştür.

Dünya proletaryası ve ezilen halkları silahları kırma çağrısı yapılmıyken, elbette emperyalistlere sürgit bir silahlanma yarışı savunulmuştur. Sosyalist ülkeleri koruma-savunma ile belirlenen silahlanmanın yanında, emperyalist büyük savaş tehdidi karşı bu savunma stratejisile sınırlı silahlanma dahil, esas olarak dünya proletaryası ve ezilen halkların bu savaşa karşı örgütleyerek, emperyalizmin karşısına dikerek çıkarlar. Bütün emperyalist ve sosyalist devletler arasında, tüm ya da hemen hemen tüm silahlanmalar karşısında olduğu bir genel büyük savaş, emperyalizmin göze alamaz, alamayacaktır. Sorun, halkların örgütlenmesi ve ulusal toplumsal kurtuluş savaslarına enternasyonal destek verip geliştirmek işi, gerekli özverimin gösterilip gösterilmemesi-d yatmaktadır.

Proletarya ve dünya halkları, "emper-

yalist bir bans'tan, "her ne koşula olursa olsun bans'tan, yani sessiz sedasız emperyalist sistemin halkları sömürmeye devam ettiği bir bans'tan yana olamazlar.

"Başka bir deyişle, bizler, toplumsal yapılarına bakmaksızın ve toplumsal sistemler, devletler ya da devlet grupları arasında var olan ayrımları ve çelişkileri üzerinde durmaksızın, devletler arasında birşey içinde birlikte var olmaları ve işbirliğini savunuyoruz. (42) (43) İçte burjuva yolcusu reformistlerin "bans" ve "silahsızlanmadan anladıkları şey budur: Dünya halklarını devrimci mücadelede kavıtsız kalmak, devletler bu haklı savasların karşısında yer alarak engellemek. Çünkü 'bölgesel savaslar' ya da bir 'devrimci bir savas', dünya savasının ya da nükleer bir savasın nedeni olabilir. Bir dönegin faşisi böyle çıkarır. Bir prolet devrimcinin ise, buna karşı sorusu şudur: Emperyalizm neden devrimci mücadeleden gerekeşi olmasın?

D-Türkiye Solunda Emperyalist. Savasın Önemini Kavramı mı?

"...Halk kitlelerin hükümetlerin elinde kukla olduğu görüşü temelden yanlıştır. Kitleler olmadan savas sürmüştür. Kararlılıkla ve zamanında hükümetlerin savasıci niyetlerine karşı çıkılarak takdirde, hükümetli savasın ve savasın işfınkı olmayarak savazgeçmeye zorlayabilirler. Her şey halkların barış koruması için mücadelesinin zamanında örgütlenmesive ve bu mücadeleden faşist savası kısırtılarına ve onların yarımcılarına karşı her gün ve her yerde yürütülmesinde bağdır." (siyah yazılar Dimitrov'a atf) (43) Dimitrov'un sözleri, sanki bugün Kör-fez'deki emperyalist savas tehlikesine sürüklenmek istenen Türkiye için söylenmiş gibidir. "Barış istemek yeterli değildir. Barış için mücadele edilmelidir." (44) Bugün Türkiye halkları, Ortadoğu halkları ile dostça, kardeşçe yaşamak istiyor, düşmanlık yaratılmaması istemiyor, siyasi iktidara karşı "Emperyalist Savası Hayır" şiarı etrafında protestosu, muhalefeti yürütmektedirler. Bu ise en başta, halkın öncüsü olduğu iddiasında olan devrimci, yurtsayir, ıleri yapıları bugünkü süreçte tüm güçlerini net bir tavır koyarak mücadeleyi yükseltmesi ve halkı, faşizmin savası girme kararının karşısına dikmesi ve bu tarhisel ve siyasal görevin üstesinden layıkıyla gelmesini mümkündür. Türkiye solu, içinde bulunduğu kafa karışıklığını aşmak ve mücadeleye atılmak zorundadır. Aksi halde yarın çok ayakta. Hedeller belirir.

"...Başarılı bir mücadele, proletaryanın ve en geniş halk kesimlerinin mutlaka savasın gerçekleşen başını çekmeleri ve her ülkede onlara doğrudan veya dolaylı yardım eden güçlere karşı yönelik olmalıdır. (...) (45)

Bu hedefler en açık haliyle, bugün Özal itikadi ve Körfez'e asker gönderen emperyalistlerdir. Ülkenizdeki savas kundağıncı kimlerdir? ANAP hükümeti tekledi burjuvazlığın hemen tüm kesimi ve bürokrasiyi iktidara göbek bağı bulunan bir avuç general, bürokrat vs.dır. Ama ülkeniz oportünist solu, hala ka-

fasiz bulanık olarak dolmaktadır. "Her türlü, ..." diye başlayan, "..." ile ilgili devam eden, "karşımı" la biten ajitasyonlar somut bir hedef olamaz. Bu, öne çıkan çıkarılan, çekilimleri ve tehlikeli görömleridir.

Bugün "Barış için mücadele, faşizme karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadele ve sosyalizmin bütün dünyada zaferi için mücadelelerdir." (46) doğru tespiti, somut bir Körfez savası olasılığı karşısında, somut bir karar etkrar edilmeli, peki bir anlam ifade etmez. Biz bu doğru örneği, bugün taktik planda, ülkemiz işçi ve emekçilerin ANAP iktidarının karşısına çıkması olarak anlamıyoruz, bu konuda gerçekce kavıtsız kaldığımız süreç, yarın halk tarafından da sonulaok olan, savasın açısı sonularının faturasının çok ağır olacağı açıktır. Oportünizmin anlamadığı ve sorunun dışında kalmış açık olduğu konulardan biri de budur.

SBKP'nin burjuva reform çizgisine angaje olup, bugün TBKP olarak legal faaliyet gösteren reformistlerin savas konusunda, sınıfıtaristi bir yaklaşımla "her türlü savası karşıyız" dedikleri bilimler.

Tipki demokrasi gibi, insana karşı şiddette de çifte ölçüt kullanılmaz. Şiddet hiçbir bakımdan insanı sayılamayacak, haklı gösterilemeyecek bir davranış biçimidir. Şiddetin devlet eliyle yapılması, yani şiddetin kurumsallaşması ise, ne gerekçeye olursa olsun haklı gösterilemez. Çünkü şiddet, şiddeti üretir... Şiddet kendi imdesiyle gelişir, bir karpotu iken, büyüyüp çiğna dönüşebilir. Sonunda topla-mun, toplumsal gelişmenin çıkarları en çok da demokratik işkiler bulanan zarar görür" (47) (Yeni Açılım) "Sosyalistler sosyalistliklerinden savasgeçmezkin her türlü savasa karşı olamazlar." (Lenin) Açıktır ki, Lenin bu ifadesiyle devrimci mücadeleden vazgeçenleri de, onu "insani" sayımayanları da sosyalizmden vazgeçmiş olarak gösteriyor.

Zor, şiddet ve sınıf mücadelesi ilişkisine daha önceki bölümlerde değindiğimizden bunlara tekrar dönmeyeceğiz. Ancak merak ediyoruz. Sınıf mücadelesinin reformist yorumuna ve hatta reddine ilişkin her türlü teori kırıntısı SBKP "Bilim-ler Akademisi teorisyenleri"nden kopya eden TBKP'li öğrencileri, Garboçov'un, Körfez savasına ilişkin, emperyalizme angaje olan şiddet yanısı tavn ve sosyal sovan tutumu hakkında ne düştünüyorlar? Yoksa savas başladıkları sonra, onlar da mı 'Sadıam canıs'ın da karşı, emperyalist 'adalet' ve "meskeniyet'in yanında yer alacaklar?

Ayrıca Özal iktidarının içinde yer almakta sabırsızlık gösterdiği ve emperyalist savası karşı tavrı alınmaz. Anayasa Mahkemesi'nde "komünist parti'nin burjuvazi için ne kadar zararlı olduğunu anlatmaya benzemdiğini, hele ki "Kartopu Teorisi" ile sınıf mücadelesi teorisinin çok farklı şeyler olduğunu, hala sol adma'bu çizgide inanan insanlara hatırlatılır.

"Bu verli koşullarda, savasların devrimlere yol açması gibi bir ilişki sözkonusu değildir. Ama savası önleme mücadelesi, devrimci yaklaşıma stratejisi açısından büyük bir önem kazanmıştır." (48) (49)

Bugün çoktan stratejik hedefinden vazgeçen TBKP'nin, yukarıda altınıda, olayları "devrime yaklaşıma strateji" yani, "İlerleme teorisi" ekseninde değerlendirmesi büyük bir cesaret örneği doğrusu! Ama haksızlık etmeyelim; TBKP'yi ya-sallaştırarak "önemli bir ilerleme" sağladılar. Şimdi aynı başarıyı Anayasa Mahkemesi'nde göstermeye çalışıyorlar. Bakarsanız aynı ilerleye ilerleye iktidar alır. Sonra da gerekli bütün toplumsal ilerlemeleri sağlarlar! Tabii bu arada birileri çok kapılarına kilit vurmuş.

Türkiye solunda bu kesimin, "Şiddette kavırsız" diyerek ülkenizdeki devrimci mücadeleye de karşı olduğunu ilan ettikten sonra, "Savasa Hayır" demesinin bir değeri yoktur. Çünkü bu iflah olmaz burjuva yolcularına göre "bans" oligarşi karşısında diğ çokup beklemekler. Eğer, ilerlemeden bazılar yanlıda da "Emperyalist Savasa Hayır" sloganıyla sokağa çıkarsa, polis şiddet kullanabilir, TBKP'iler de kartopu örneği yuvulanarak şiddet üretmiş olabilirler!

Sosyalizmin dönelimi, "toplumsal ilerleme" adına kapitalizmin gelişimini savunuyorlar. Bunları istediği "bans", niyetleri ne olursa olsun, oligarşinin istediği "huzur", "güven" ve "istikrar" banşıdır!

Sınıfl mücadelesi tarihin lokomotifidir...

Her kim, dünyayı köleci toplumdan günümüzde kaçat getiren sınıf mücadelesi ile bunların kaçınılmaz sonucun olan savasları ve toplumsal dönüşümleri reddediyorsa, tarihçe geçmiş topluluklara baksin. İnsanlığın, sınıfların, köleliğin, sertliğin kurtulmak için savasmaktan kaçmadığını ve üzerine düşen fedakarlıkları yerine getirdiğini görecektir.

Sınıflı toplumlardaki savasların kancaı için tarihin özü korunanlık yoktur ve olmalıdır.

Bunlar son tahliye kendi sınıflarına ihanet etmiş sayılacaklardır. Marksist-Leninistler savas gereççini de bu tarhisel ve siyasal gereççileri ışığında ele almalıdırlar. Sorun, savası doğuran emperyalizmin ve ona destek veren, işbirliği yapıları varlığını sürdürüyor olup olamamasıdır.

Savas konusunu değerdendirirken ele alınması gereken asıl nokta, savas hangi sınıfların, hangi amaçlarla yönettiği gereççidir.

Proletarya ve ezilen sınıfların, halkların, ulusların, egemen sınıfları karşı yürüttükleri HAKLI savasları bağımsız politikaları korumak desteklenmelidir. HAKLI savaslara karşı olmak da emperyalizmin ekmeğine vâk sürer. Gerici ve sömürücü sınıfların ekonomik olarak sömürgeleştirilme, siyasal olarak da köleleştirilme amacıyla proletarya ve ezilen halklara ya da kendi aralarında yürüttükleri HAKSIZ savasları ise karşı çıkılacak savaslar kategorisinde-dirler. Çünkü bu savasların tüm faturası emekçi halk ve sınıflara çıkartılır sonuçta.

Aksi, mücadele kaçınılmazdır, aksi milliyetçilikler ve sosyal-sövenizmdir.

Bugün, ülkemiz ve halklarımız çok yakından ilgilendiren muhtemel "Körfez Savası" ise, emperyalist petrol ve sıfah tekelleri ile gerici petrol şeyhlerinin çıkarları için Ortadoğu halklarına dayatılan EM-

PERYALIST bir savastır.

Bu savas, emperyalistlerin çıkarları için Arap, Türk, Filistin vd Ortadoğu halklarına kan ve gözyaş, açlık ve sefalet ile katliamlar ve yıkım getirecektir!

Bu savas, emperyalistlerin çıkarları için halkların kırımdır ve emeğin talan edilmesi demektir!

Bu savas, Ortadoğu'da emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda "yeniden di-zenleme"ler (yani suni devletler, işbirlikçi yeni-sömürgeci, yeni düşmanlık vb.) yapmaktır!

Oyleyse böylesi bir savasta tavır açık ve net olmalıdır. Ve:

-Emperyalist Savasa Hayır!

-Ortadoğu Ortadoğu Halklarındır!

-Emperyalistler ve Gerici Petrol Şeyhleri için Akıllıca Kanunlar Yayı!

-EMPERYALİZME KARŞI HALKALRIN

MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM!

-KAHROLSON EMPERYALİZM!

YASASIN ORTADOĞU HALKALRININ

KARDEŞLERİ, YASASIN

INTERNASYONALİZM!sloganları

haykırılmalıdır.

Emperyalist savasa karşı;

Halklarımız, tarhisel ve siyasal sonuçlar yaratarak tarzda, nerede olursa olsun bu haksız savasta yana olmak, bu haksız savası benimsemekce doğrultusunda harekete geçirecek "EM-PERYALIST SAVASA HAYIR KOMITE-RI"nde örgütleylelim!...

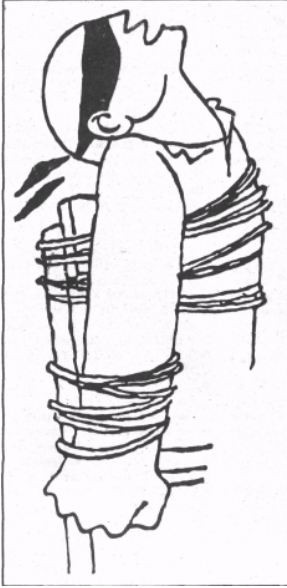
(*) Bu, ısgal tekelisinin bertaraf edilmesiinden küçük burjuva yönetime karşı iktidar mücadelesinden vazgeçmesi anlamına gelmez, gelmemelidir.

KAYNAKÇA

- (1) Guevara, İki Üç Düşa Fazla Viet nam, sayf. 14. Yarı Yayınları
- (2) Enternasyonal Parti Üyelerinin Alman Emekçilerine Yönelik Açıklamaları, 14 Kasım sayf.27 Kız Yayınları
- (3) Age sayf.29
- (4) Dimitrov, Savas ve FKBC, sayf.211-212
- (5) Dimitrov, age sayf.273
- (6) Dömler, III. Enternasyonal, 1919-1943 Belgeler, sayf.208. Belge Yayınları
- (7) F. Castro, "Enternasyonalizm Görevimiz", Castro Konuşuyor. Broşür sayf.26. Ya samı Yayınevi
- (8) Marksizim-Leninizm İlkeleri. c.3, sayf.341
- (9) Lenin, Sosyalizm ve Devrim
- (10) Lenin Proleter Devrim ve Dönek Ka-tuşu, sayf.68-69
- (11) Aktarkan Lenin, Sosyalizm ve Savas, sayf.4
- (12) Lenin, Sosyalizm ve Savas, sayf.61-62
- (13) Boris Kresinin Silahsızlanma ve Sosya lizm, sayf.23. Sorun Yayınları
- (14) Garboçov, Nükleer Silahsızlanma ve, sayf.53. Bilim ve Sanat Yayınları, 1986
- (15) Vadim Zagladın, Uluslararası Genel Gü venlik, sayf.45
- (16) Dimitrov, Savas ve FKBC, sayf.209
- (17) Dimitrov, age sayf.210-211
- (18) Dimitrov, age sayf.229
- (19) Ayşe Güler, "Nücin Barış ve Demokrati Yenileme", Yeni Açılım Dergisi, sayı 2, sayf.28
- (20) Cavit Çulfa, "Tartışılacak, Düşa Çok da Paylaşılacak" için Buz Sesi Dışıncler" Yeni Açılım, sayı 1, sayf. 19

SORGU:

"DERNEKLERE GİTMEMEYECEK PİŞMANLIK GETİRECEKSEN"

lydı, bunu biliyorlardı. Bu yüzden slogan atmaya başlamışlar, gitmemek için tün fizik güçlerini kullanarak direnmişlerdi.

Polis otosuna sokuldukları anda bir hayli hırpalanmış haldeydiler. Polisler sürekli kılıfıydı, slogan atmalarını engellemek için elleriyle ağzlarını kapamaya çalışıyorlardı. Zaman zaman da "Şübeye gidelim hele, sizine burada gömüştüceğiz" diye tehdit ediyorlardı.

Dayak polis otosunun içinde de sürmüştü. Nihayet şübeye gelmişlerdi. Burada bir sınavdan geçeceklerdi, işkenciler sorguydu bu sınavın adı.

Gözetlana alınmalarına nasıl olsa bir gerekecekti. Her böyle olurdu mu vardı zaten, "örgüt operasyonu" denir. Şüphe üzerine demir, ya da bir başka gerekecekti bulatılırdı. Bu tür gözetlanelere hazır olmak gerekirdi. Defalarca alından işkenciler sorgulandı geçirilse bile, devrimciler meşru mevzileri terk etmemeli, devrimci her koşul altında sürdürülmeliydi. Bu tür yöntemlerle, demeklere gelip güdenleri yıldırmaya, demekleri korku yuvaları haline getirmeye, sonunda kapılara birer kilit asmaya amaçlanıyordu mıydı? O halde yöntemleri etkisiz kılmalıydı. Devrimciler bunun bir parçası olarak, karardıkları şey dışındaki her türlü bir tokat gibi patla-malıydı.

Kapıdan içeri girildiklerinde duvarın döşemeleri, ellerini havaya kaldırarak duvara dayamalarını istedi polislerden biri. Reddettiler. Aynı anda kapı önünde beklemekte olan polislerin tekme, tokat ve ellerindeki sopaların hücumuna uğradılar. Biri:

"Bunları hemen içeri alın." dedi. Görevli olarak bekleyen iki polislin, üzerlerinde ne varsa hepsini bağalamasının ardından, süratle işkence odasına sürüldüler. Aynı odaya alındılar. A. hemen falaka yatırdı. Sopalar tıp kalkarken, işkenceyi yöneten "sorgu-cu" nun ağzından çıkan tek sözcüktü bir komuttu: "Komuş."

A. yanıt vermiyor, falakanın verdiği acı ile bağırmak istiyor ama işkencilerle zayıf gözükmemek düşüncesiyle kendini tutuyordu. Kararıldı, ne pahasına olursa olsun direnecekti. Sorulan hiçbir soruya yanıt veremeyecekti, işkencileri diye getircekti.

Falaka seansı boyunca işkencilerin ağladıklarını çakan sözler birbirinin benzeriydi. Hem vuruyor, hem de bağıyor-lar-ldı.

"Oğlum konuşacaksın, bildiğin her şeyi anlatacaksın."

"Buraya giren konuşmadan çıkamaz."

"Öleceksin o... çocuğu."

"Her şey bitti anlamın mı? Konuşacağın nasıl olsa, bizi boşuna uğraştırma."

Bu sözler A için yabancı değildi. Polislin neler yaptığını, ne tür yöntemlere başvurduğunu az çok biliyordu. İşkence görenlerin anlatıklarını dinlemiş, işkence ve direnme üzerine çıkan kitap ve yazıları okumuştı.

Devrimcilerin nasıl davranması gerektiği açıktı. Duyduğuyı tedirginlik, bu konuda hiç deney yaşamamış olmasından geliyordu. Kendini verirdiği bu sınavdan başarıyla çıkabilecek miydi?

Falakanın verdiği büyük acı ile ilk anda bunun zor olacağını sanmıştı. Ama ağzının altına art anda isen sopaların verdiği acı bir süre sonra inana karşısında hissedilmemeye başlayınca kendine olan güveni arttı. Dayanacaktı. Ve mutlaka başaracaktı. Falaka seansı bittiğinde "falakanın söylediği kadar korkunc olmayı, insanın acıya rahatlıkla dayanabildiğini" düşündü.

Aynı anda işkencilerin sert bir ses tonuyla VERİLECEĞİ komutu duydu:

"Ayağa kalk!"

Kıprıdamadı. Dedikleri hiçbir şey yapmayacaktı.

A'nın hareketseti durmasına ve verilen emre uymamasına kızan işkenceci, kızgın ve sinirli ses tonuyla yeniden bağırdı:

"Ayağa kalk o... çocuğu!"

A, hiçbir şey duymamış gibi tepkiz kalmaya devam etti.

"Sana diyorum ib.e! Kalksana ayağa!"

Tardımına gelen diğer işkenceci ile Ayı ki kolundan tutup zorla ayağa kaldırdı. Ardından aynı ses tonuyla:

"Hadi zıpla!" diye emretti.

A, sesizliği bozarak:

"Zıplıyorum!" dedi. "Çok itirazsızmı siz zıplattınız..."

Aldıkları yanıt ve A'nın direnmesine kızan işkencilerin gerginliğe yumruk sallamaya başladılar. A, yediği darbelerin etkisiyle yere yığıldı. Bu kez tekme yağdırmaya vücutuna. Kifirlerin arka arkası kesilmeyi, işkencilerin en aşşık, en iğrenç sözleri adeta zevk almaya başladılar. A, işkencilerin aşşık kompleksi içinde, kızıksız ya da zayıf kişilikli, limpen-serseri tiplek olduğunu biliyordu ama sürekli bütün çirkincilerinin ardında yatan zavalıllığı çok daha iyi görebiliyordu.

"Bunlara mı yenileceğim ben...? Bu ayas, serserilere mi yenileceğim." diye geçirdi içinden. Ve kendini daha güçlü hissetmeye başladı. Yediği tekmeler sanki daha acı veriyordu ona

Sonunda işkenceciler tekmelemeyi bıraktılar. "Değirmeni getir." dedi biri. Bir

diğeri soyunmasını istedi. A soyunmayı reddedince bu kez ısrar etmediler. Biri hırla elbiselerini çıkardı. Çıplaktı. Daha nefes almaya fırsat bulamamıştı ki, elektrikli şoklarla sırsırmaya başladı, işkenceci maynetonun kolunu her çevirdiğinde bedeni acı ile sarsılıyordu. Bazen kendisi tutamıyor bağırdıyordu, ama sonra bundan pişmanlık duyuyordu. İçinden "İşkenceciye az da olsa mutluluk vermemeliyim, kendimi tutmalıyım, bağırma-malı-ym." diyordu ama bunu her zaman başa-ramıyordu.

İşkencecilerin soruları ise hep aynıydı:

"Konuş! Buradan konuşmadan kimse çıkamaz."

"Bize örgüt bağlanmayı vereceksin, ev ve isim vereceksin."

"Bize güçlük çıkarma! Efendi gibi gel anlat her şeyi."

"Kendini boş yere ezdirme."

A'nın sesizliği sürdüğü maynetonun kolu hızlı döndürülüyordu, elektrikli sokunun şiddeti artırıliyordu.

Elektrikli aska işkenceci ezledi. Zaman zaman askada da elektrikli veriyordu. A, bütün bunların anlamadığı kadar korkunc olmadığını, insanın kendini hazırlaması ve direnmede kararlı olması halinde her türlü acıya göğüs gerebileceğini düşün-mü.

A'nın gösterdiği direnç karşısında işkenceciler gerginmeye başlamıştı bile. Sorguyu yöneten işkenceci sef A'nın askadan indirilmesini emretti. Sonra da "ba-ba" pozlarına görecek nasihat vermeye başladı. A'nın hiçbir gerek yoktu. Modem insanlar gibi oturup konuşabiliyordu. İşkence yapmaktan kendileri de nefret ediyorlardı. Ama mecbur braktılıyorlardı. Yapıtları iş devlet işiydi. Kimse devlete karşı gelemec, devlete baş edemezdi. A'nın devrimci kimliği gençliğine veriyordu. 10 yıl geçsin, bakalım aynı şeyleri savunacak mıydı?

Bunun gibi daha bir yığın şeyi sıralayıp durmuş, sonunda çektiği bu uzun söyleyin amacına ulaşabileceği düşüncesiyle "Senin bir şeyin yok oğlum, biliyorum." demiş ve eklemiştir:

"Niçin bize güçlük çıkartıyorsun? Dernekte ne olup bitiyor, bize onu anlat yeter."

"A. Madem bilmiyoruz, bu işkence nıye?" diye yanıtladı onu.

"Her şey bir de senin ağzından dinleyelim istedik."

A. işkencilerin takatlerini biliyordu. Her şeyin kendi direncini kırmak için yapıldığı açıktı. Oyuna gelmeyecekti, işkencilerin çok şey biliyorlmuş havası vermesi de klasik numaralardı. Herkesin bilebileceği ya da işkencece çözümlerden elde etikleri bilgiler kullanarak, direnen kişilerin kendine, arkadaşlarına ve hareketine olan güven duygusunu

Polis otosundan indirildiklerinde iki kişiydi. Birkaç adım atmışlar ki, kollarından sıkıca tutan polisler her taraftan bir kapıdan polisler içeri itildiler. Geldikleri yer 1. subeydi.

Niçin gözetlana alındıklarını biliyorlardı. Sürekli gidip geldikleri demek binasından çıkışa polislerin "dur" ihtarıyla karşılaşmış, etrafın elleri silahlı sivil polisler tarafından kuşatılmış olduğunu görmüşlerdi. Ne okluğunu anlamaya fırsat bulamadan aramışlar; sonra da, orada bulunan polis amirinin buyurgan sesini işmişlerdi.

"Yürüyün! Gidyörce."

Doğal bir refleksle verilen emre karşı çıkmışlardı. Niçin, nereye gidiyorlardı? Üzerlerinde gözetil için gerekeceği sayılabilecek herhangi bir şey de çıkmamıştı. "Size hesap verecek değiliz." diyen polis şefi öyle istiyor diye kuzu kuzu gimeyi kabul edecek değillerdi ya...

Verdiği emre karşı çıktıkları göre polis şefi, sert ve sinirli bir ses tonuyla:

"Aldın görünün bunları." demişti.

Bir anda kendilerini yerde bulmuşlardı. Kollarından, bacaklarından çekiliyor, bekleyen polis otosuna doğru sürükleniyorlardı. Gerekeceği bir gözetilmiydi bu. Belli bir süruden beri sık sık bu tür yöntemlere başvuru-yordu. Daha önce de benzer şekilde gözetlana alınan arkadaşları olmuştu. Dernek binaları sık sık basılıyor, insanlar dermeğe üye olun olmasın topaşa gözetlana alınıyordu.

Ama, sürekli gözetil ve işkence tehdidiyle korku yaşamak, insanların yılmamak ve devrimciği bırakmama.

Yıldırım göstermeyeceklerdi. Direnme, "Yürüyün! Gidyörce." dediği andan itibaren başlamalıydı. İlk tavır çok önem-

sarsmayı amaçlıyorlardı, işkencecilerle, konuşacak bir şeyi olamazdı. Sohbet bile emeyecekti. Bu yüzden çektişir attı:

"Demegimiz yasal bir demek. Faaliyetlerimiz açık. Gelişli saklı yok. Bilinen şeyleri yapıyoruz. Demeklerin aslında ne olup ne olmadıkları soruşturacak merci siz değil, dernekler masası ve mahkemelerdir. Bu yüzden siz işkencecilerle ifade vermeyeceğim, size söyleyecek bir şeyim yok."

"Niçin yok?" diye sordu işkenceci şef, anlamamış gibi...

"A. kararı ve kesin bir ifade ile: "İşkenceyi protesto ediyorum, onun için," dedi.

Ayı yumuşatamayacaklarını anlayınca, sorgu timi şefi yeniden işkenceye başlama kararı verdi. Bu kez falakayı vurdu. Onu değişik işkence yöntemleri izledi. A. diğeryordu. Gün boyu süren işkence onu çokketermemişti. Tüm cabalar boşuna çıkmış, ilk raundu kaybeden işkenceciler olmuştur. A. ilk andan itibaren kararı davranmıştı. Bu sadece kendisi için değil, polis için de önemliydi. Ve o bunu biliyordu. Zaten bu yüzden alındığı andan itibaren derinmiş, slogan atmaya başlamıştı. Daha başlangıçta karşı davranışa, polisin nabızı eline alacağı ve daha çok yükleniceğini öğrenmişti. Baştan gösterilen kararlık, direnme tavırını daha etkili olmasını sağlıyordu.

Polisin amacı, polis otusundayken baslayın ve şübe devam eden kaba dayak, falaka, elektrik, askı vb. işkence yöntemleriyle ilk anda bir "şok" yararak ve kişiyi yenilgi psikozuna sokmaktır. Polise karşı konuşamaz psikozu için sokulan ve sağlığı düşmüş engezen kişinin çölüzmesi kolaylıkla sağlanırdı.

A. için işkence bitmiş değildi. Polisin kalık işkence yöntemleri dışında başka yollarla basıyordu da biliyordu. Hepsine hazırlıklı olacaktı. Kendisine yapılan hakaretlere sessiz kalmayacak, polise konuşmayı hiçbir şekilde kabul emeyecekti. Gün boyu süren işkenceye rağmen bir sonuç alamayacağını anlayan işkence timinin şefi, sonunda hücreye indirilmesini emretti.

A. kendisini götürmeye hazırlanan polislere "İşkenceyi protesto etmek için açık grevine başladığım, şekerli su dışında hiçbir şey alamayacağım" açıkladı. İşkenceciler böyle bir şey yapacağını biliyor hiç umursamamıştı içinde hareket etmez. Asya sonraki günlerde açık grevini bırakması için tehdit emeye, hatta yemek yemeye zorladılar onu.

Hücrelerin bulunduğu bölüme getirildiğinde, var olan sessizlik dikkatini çekti. Kapısı açılan hücreye itildiğinde, icerde iki kişinin daha olduğunu fark etti. Kapının kapanmasıyla hemen onlarla konuşmaya başladı. Birin önceden tanıyordu. Diğer hücrelerde başka insanları da bulunduğuunu öğrendi. Aynı gün değişik derneklerle yapılan polis baskını sonucu alınıp getirilmişlerdi. Henüz açık grevine başlanğına daha bir belirti yoktu ortada. Sessizlik, duyulan korku ve kararsızlığın yansıması gibiydi. Bu havayı değiştirmek gerektiğini düşündü. Birinin öne çıkarak kivilımı çakması, direnişin egeken kulması gerekmiyor muydu? Niçin yapamamışlardı bunu? Beklenmemeliydi, kendisi pekala bunu yapabilirdi. Di-

reniş sadece, işkence yapıldığı anda her şey reddetmekle sınırlı olamazdı, işkenceden geçiş olmanın kendine kazandırdığı güvenle:

"Bu sessizlik nedir arkadaşlar?" diye bağırdı.

Ardından kendini tanıttı. Direnmenin her koşulda sürdürülmesi ve sessizce beklemek gerektiği üzerine kati bir konuşma yaptı. Herkesi işkenceyi protesto için açık grevine çağırdı. Başlamış olanlar olabildi, ama başlamamış kim varsa hepsi açık grevine katılmaydı.

"İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" diye slogan atıldığında, ona eşlik edenlerin sesleriyle hücrelerin bulunduğu bölüm çınlamaya başlamıştı bile. Herkes bir şeyler yapacak istiyordu besbelli, ama biri cesaret edip bunu örgütleyememişti. Kuşkuşu konuşur neden, yalnız kalmaktan duyulan korkuydu. A'nın tavrı, onlara cesaret vermiş, yüreklendirmişti.

Slogan sesini duyan polisler, bir anda hücrelerin olduğu bölüme akin ettiler. Keskigilili, bağırıp çığırıyor, küfürler savuruyorlardı.

"Susun lan o... çocuklar,"

"Burayı ne sandınız ileler."

"Simdi size gösteriş s.m.in çocuklar,"

Tehditleri kesemedi. Polislerin ellerindeki sopalarla hücre kaplarına vurumalar, bağırıp çığmırları, küfürleri, tehditleri hücredekileri irinalemek bir yana daha da kamçladı.

"Kim başlan sömür? Hangi ibi?" diye bağırdı amir.

Polislerden biri A'nın olduğu hücreye girdi. Hücre kapısı açılır açılmaz: "Hanginiz?" diye bağırdı amir.

"Ben başlattım, ne olacak?" diye diklendi.

İşkenceciler tepesine üstüştü/er. Sürükleyerek hücrenin dışına çıkardılar. Birindekiler patlayan tekme ve sopalarla rağmen slogan atmaya devam ediyorlar: "Kahrolun Faşizm!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!"

Dayak, süren devam etti. A. işkencecilerin, "Slogan amak yok, tamam mı o... çoğun?" deyişlerine slogan atmayı sürdürdükleri yanıyordu. Gerilemeye-çektı. Onca işkenceye dayanamış, bu dayaya mı dayanamayacakmış? A'nın hücrelerin orta yerinde dövmesime, hücre kaplarına vurarak yanıt verdi diğerleri... Tek tek tim hücrelerin kapıları açılmaya başladı. Hücrelerde olan herkes sıra dayandıran geçiriliyordu.

"Slogan amak yok, tamam mı?" diyor du işkenceciler...

"Şok ver bir daha atamayacağın!"

Verilen yanıt kısa ve kesindi:

"Atacağım!" Ve ardından "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sesi yankılandı.

Hücrelerden gelen sesler ona eşlik ediyor, dayak yivene adeta güç veriyordu.

Direnış havası bir anda yayılmış, işkenceciler şaşkınlık içine düşmüştü. So-

munada dayak faslı bitmiş, çaresizlik içinde çekip girmek zorunda kalmışlardı. Hücredekiler marş söylüyor, kazamış olmanın coşkusunu yaşıyorlardı.

İçlerinden biri: "Arkadaşlar!" diye bağırdı. Ardından

açık grevini anonsu yapıp, Hep beraber açık grevine başlamışlardı. Tutuklama Mahkemesi'ne çağırılacağı kadar açık grevini sürdürüyorlardı.

Aya işkence yapan tim, sonraki günler değişik yollara basırmaya başlamıştı. Onu sorgu için işkence odasına aldıkları "anlaşmaktan söz ediyor, aksi halde işkenceye devam etmekle tehdit ediyorlardı. Artık başlangıçtaki kadar yoğun işkence yapılmıyordu. Zaman zaman işkenceye yatırılma da, bunlar kısa işkence seansları olmaktadır diye

gimiyordu. İşkenceciler onu yolkıyor, psikolojik yöntemlerle topkırıllı olmeye çalışıyorlardı. A'nın kendilerini sohet emeyi bile reddetmesinde kimsizler:

"Bağ oğlum" diyor du biri. "Kominizm bitti, Moskova'da bitti. Sizin derdiniz ne?"

Bir diğeri: "Boş yere ne direniyorsun. Bildiğin ehdi, isimleri yer. Savcıyı arayalım, okulu arayalım, sana iş ayardıyalım, bundan sonra bize çalış!"

"İstersen ifadeni almaz, yeter ki sen anla."

"Anlaşılm, sen direnişçi gibiydin?"

"A'nın her defasında verdiği yanıtı onları sinirlendiriyor, işkence seansının ar-

dından yeniden basıyordu:

"Buradan pışman olacak, öyle çıkacaksınız oğlum."

"Kendini ne sanıyorsun g. veren. Bizim elimizden kimler geldi kimler geçti biliyor musun?"

"Sen ibi e yaparız ulan. kimse bize bir şey demez."

"Bu memlekette biz varız. Devlet bizim anladın mı? Anayasa babayasa yok."

"Sen bu yapılarına işkence mi diyorsun lan! Biz sana da hiçbir şey yapmadık ki... Sen bundan sonra görürsün."

A. istediklerini yapabileceklerini, ifade vermeyeceğini, hiçbir tutanağı imzalamayacağını yineledikçe işkenceciler ko-pitiriyor, tehdit, hakaret yapılmıyordu, işkence yapılmaktan başka ellerinden bir şey gelmiyordu. Ama her defasında yeniden kendileri oluyor du.

Subeeye girişte A'dan ayırıp başka bir odaya koyulduklar k da ik kaba dayaktan sonra falakaya yatırılmış. Ayaklarına iken falaka sopasının acısıyla sarsılıyor, acının etkisiyle bağırdıyor. Kendi kendine "direnceğim, direnceğim" diyor du ama bir yandan da direncinin zayıflığını hissediyordu. Falaka ne zaman bitecekti? Yoksa hiç bitemeyecek miydi? Gece her dakika endişesi daha da artıyor, onu daha da güçleştiriyordu. İşkencecilerin

"Konuş! Her şeyi anlatacağın oğlum, bizden kurtul yok!" deyişlerini duyuyor, içinde belli belirsiz taşıdığı kor-

ku giderek büyüyordu. Onları ikna edilebileceği düşüncesine:

"Benim bir şeyle ilgili yok, yemin ederim," demisti.

Ama işkenceciler ortalı bile olmamıştı. I. neye bak! Bir şeyle ilgili yokmuş. Sende mi camiden alından oğlum," demisti içlerinden biri.

Falaka devam ediyor du k. tabanına kalın, inen sopaların verdiği aç ile yanıyordu. Direnme konusunda bir anlık kararsızlık geçiriyor, sonra kendisini yine topkırıllı, Anlık kararsızlık, duyduğu acı daha da artırıyordu. "Direnmeyim," diyor du ama sonra "Her böyle sırterse nasıl dayanacağım?" diye soruyordu kendine. "Bir şeyle ilgili yok," dedikçe, işkencecilerden "S.ır ulan, kime numara çekiyorsun." cevabını alıyordu. Bir:

"Konuşmayın ş u ne ile" dedi. "Bizi kandıracağın mı? Delikanlı gibi konuşmaya karar verirse, o zaman kesin se de vurmaz."

K. falakaya dayanamayacağını sandığı bir anda işkence timinin şefinin sesini duydu:

"Burak! Sindi elektrik verelim de görşün gütünü."

Elektrik sömür, bir anda timi belizliğini korkıyla dolması yu açtı. Oteden biri elektrik işkencesinden tedirginlik duyuyordu. Nasıl bir şeydi? Falakadan daha çok mu acı veriyordu? Karşı koyabilecek miydi? "Hayır, hayır korkmamalıyım," dedi kendi kendine.

Bu hesaplaşma içindyeiken, işkencecilerin "Ayağ kalk," deyişini duydu. Oka-ğamış gibi yerinden kalktı. Ardından yerinde zıplaması, istendi, Karşı koymadan zıplamaya başladı. Ayak altlarında falakadan etkisizle kan toplanılabileceğini, zıplamadan ziy - olacağını düşündü.

İşkencecilerin emirlerine yavaş yavaş uymaya başladığını fark etmişti bile. Kısa bir süre sonra "suyun" komutu geldi. "Soyunmayacağım," diymiyordu, ama soyunmak da istemiyordu, işkenceciler bir anda seslerini yükseltmek bağrmaya

oğlayınca eli elbiselerine girdi. Pantolon ve gömleğini çıkardı. Biri "Hepsi... Hepsini çıkaracaksınız," dedi. Yavaşça denilen yapı.

K. elektrik şokunun etkisiyle çığlık atmaya başlamıştı, işkencecilerin bimesin istiyordu ama bitecek gibi değildi. Vücudun her sarılsızda öleceğini hissiine kapıldı. İçindeki korku daha da büyüdü, işkenceciler habire aynı şeyi söylüyor du:

"Konuşacağız!" Buradan konuşmamak kaçın olamaz.

"Sen mazisiz misin? Kendine niye eziyet ettiriyorsun?"

İşkenceden kurtulmak arzusuyla, "Der nek şakmaları anlatsam ne olur sanki," diye geçirdi içinden. "Zaten çoğun polis biliyor du." Sonra koymaya çalıştı bu düşünceye kafasından.

İşkencede direnmenin, ifade vermemenin devrimci bir tavır olduğunu, polise uzlaşımaması gerektiğini, her kez geri adım atıldı mı bunun nerede duracağını belli olmadığını anmsadı.

İşkence uzadıkkı, verilen elektriğin dozu artıkkı kararsızlığı daha da derinletti. Polise uzlaşma düşüncesi giderek daha ağır basmaya başladı, işkenceciler, sanki "K'nın beyinden geçen akımları, davranışlarından okur gibiydiler Tim şefi yeniden başlasmıştı:

"Oğlum yazık değil mi gençliğine. Gel bildiklerini anlat, şu pis işi yaptırmasın. Biz bunu isteyerek mi yapayız sana-yorsun. Biz de devlet görevlisiz, bizi mecbur bırakıyorsun."

"Bu devlette başa çıkabilir mi? Bugün oğlumun yarın olmazsa öbür gün, herkeş gelecek buraya."

"İşe önceli işkenceyi çok olmasın, başka bir şekilde hırsımızı, yeni birisi olvernmişliği sanki K. susuyordu, işkencecilerden biri attı..."

"Anırım bu ç. veren iyilikten anlayıyor. Bırak onu bana, s-i p iğn yapayım. O zaman görürsin gününü." Tim şefi:

"Benden günah gitti, size bırakıyorum, ne yaparsanız yapın." dedi ve oda-dan çıkıp gitti.

İşkenceci K'nın gözbağmı çıkardı. Etrafındakilere "Tutun şunu." derken, elini pantolonunun düğmelerine atarak gözlemeye başladı. K. bir anda panikle kapıldı. Yabancılaşma:

"Yapmam, ne olur yapmamız." diyordu.

İşkenceciler daha da cüretlendiler, K. tüm kişiliği yitirdi.

"Taman, her şeyi alatacağız."

İşkenceciler, derin bir soluk aldılar. Bir hemen altı:

"İste şöyle! Delikanlı ol, ciğerimi ye!" Aynı anda tüm şefi, yeniden odaya girdi. Besbelli olan biteni dinliyordu. K.ya bir sigara uzattı. "Tak aslanım." dedi. Etrafındaki polisleri de "Bir sandalye verin oturun." diye emretti. Sonra da işkenceye karşymış gibi konuşmaya başladı.

"Bu diye uğraştırdı durdun bizi bu kadar? Neme baştan yapasan da hiç etmez görmesen olmaz mıydı?"

K. kesini çıkarmadı. Yeniliğini biliyordu. Geleceği düşünüyordu artık. Akın-da tek düşünce vardı: İşkenceden kurtulmak! Anlamlar, sorulan sorulara cevap veriyor, herhangi bir şeyi gözlemeye caba göstermiyordu. İçinde bulunduğu ruh halini iyi bilen işkenceci timin şefi:

"Korkma oğlum." dedi. "Senin eski sorumun T. burada bizimle anlaşıyor ama şimdi kendini direnmis gibi gösteriyor." Buna inanamadı. Doğru olamazdı, T. nin şubede ifade vermediğini herkes biliyordu. Kendinden beklemeyen şekilde:

"Bu söyledigin yalan." dedi. K'nın "yalan" deyişine kızmış pozu takınan tim şefi, indirilince odaya çalışan bir ses tonuyla:

"Oğlum işe işe öyle anlatırlar, ifadesini getiriyim, görürsün." dedi.

Altında T'nin misafiri olan bir tutanak getirildi. K. gözlerine inanamadı. İncancı ve direncini yitirmiş olmanın etkisiyle oya gerek, tutanağın sahte olabileceğini aklına bile getirmidi. Oysa polis, bu tür yöntemlere başvuruyor, direneni direnmemiş, direnmemiş olanı ise direnmis gibi gösterbiliyordu. Ama, şaibe yaratacak devrimler arasındaki güvensizliği artırmak.

K. kendi yazılığını mazur göstermek için şeymiş gözü ile bakıta sahte tutanağa. İpler tamamın polisin eline geçmişti, işkenceciler bir adım daha ilerlemeyi denediler:

Bundan sonra sen de bize çalışacaksın, dedi biri.

K. hazırlık yapılmamıştı. Ama içgüdüsel bir tepkiyle:

"Yapamam." dedi.

"Yapacağını! Kimse bilemeyecek, bizi seni koruyacağız. Seni direnmis gibi gösterecek, kimse bir şey fark etmez. Sonra iş, okul, para. hiçbir güçlüğüün ol-maz"

K.ın karışına çalmışna rağmen ısrar etmekten vazgeçmemişlerdi. Muhtir olmasını, kendi hesaplarına çalışmasını istiyordı. K. bir bataga gömülüğünü hissettiler. Son bir gayretle dedi: "Hayır yapamam!"

İşkenceciler muhbirliği kabul ettirmeyince taktik değiştirdiler:

"O zaman pişman olduğuna dair belge imzalayacağız. Ve bize bir daha demeye gitemeyeceğin dair söz vereceksin!"

Önce buna da karşı çıkıyordu K. Ama polis "Yoksa yine yattırır." deyince kabul edermişti. Söz vermişti: Bir daha demeye uğramıyacaaktı.

İşkenceciler kesin bir uyarıda bulundular:

"Bak oğlum, burada senin gibi söz verip gidenler oldu. Ama çünkü hiçbir şey olmamış gibi yine derneğe gidip gelmeye devam ettin. Seni orada görmeyelim. Bizimle anlaşmış olduğun derneğin ortasında açılmakla kalmaz, buraya getirip, oyarız. Anladın mı?" "Evet abim."

A.nın karşısına getirildiğini yenilimsi, boyunu eğik.

İşkenceciler her dedikğini yapar hale gelmişti, içten işe çözülmüş olmanın utançını nı yayıyor ama işken-çe korkusunu kabul ettiği şeyleri yeniden reddetme cesaretini kendinde bulmuyordu.

A.nın karşısına gözleri boğdı getirilmişti.

Odaya A.nın bulunduğundan haberi yoktu. A.ın da gözleri bağlandı. Polis anlattıkları bir kez daha tekrarlamanı istedi. A. o anda K'nın çözülmüş olduğunu ve polis tarafından kendisine karşı kullanılmak istendiğini anladı. Ve beklemektizin:

"Direnmekten vazgeçme K. diye bağrda. "Kabil ettiğin her şeyi yeniden reddedebilirsin. Arkadaşların ve inandığın şeyleri düşün."

İşkenceciler A.ın aniden yaptığı bir çışka çok şaşırmıştı. Kendisinin direnmeyi vermiyormuş gibi, bir de başkısını direnmeye teşvik ediyordu. Bu ne demekti? Tekne tokat gırıştılar. Kızgınlıkla bağırıyorlardı.

"Diren bakalım, ne olacak o... çocuk-ğil."

"Seni herkeşe pişman olmuş diye alatacağız, görürsün."

"Korkudan derneklerin önünden bile geçmeyeceksiniz."

"Tabii oğlum. Türkiye'de dernek de olacak, parti de... Ama size gitemeyeceksiniz."

"Zannediyor musunuz size dernek kurduracağız, orada eğitim"

İşkenceciler tekme tokat yere yığıkları A.ı kolundan tutup ayağa kaldırdılar.

K'nın karşısına getirip her ikisinin de gözbağmı çıkardılar. İçeriklerini bir K.ya: "Tutur oğlum su ib.enin suratına." dedi. K. utanca boğuldu. A.ın gözlerine bakamadı. Başını öndine eğdi ve öylece durdu, işkenceci söylediklerini yinede. Ama o, hareketizi durmaya devam ediyordu.

"Oğlum tutur dedik sana. Tükiremi-yorsun bir tokat at!"

İşkencecilerin, devrimcileri asagılama için sık sık başvurdukları yöntemlerden biriydi bu. İşkencece çözülmüş kişilere istediklerini yaptırıyor, kişiliğini tamamen çeker, kendine saygısını hepten yitirmelerini amaçlıyorlardı.

K. çözülmüş olmanın utancını ilk kez bu kadar derinden hissediyordu. Bundan sonra arkadaşlarının yüzüne nalan bakacaktı. A.ın işkenceciler karşısında tavrun gördükçe daha da azalıyor. Benliğini bir pişmanlık duygusu taşıyor. Pişmanlık göstermiş olmanın pişmanlığıydı bu. Tokat atmaya yasmamış. İşkencecilerden birinin kolunu yakalayıp, anı bir hareketle A.ın suratına çarpması ile bir çıkura gömülüğünü düşündü. İçinden ağlamak geliyordu ama ağlayamıyordu.

A. polislerin bir hareketini yansıtmak istedi. Yansıtmak. Yanlış cesaretle verince:

"Nçin... Oğlum... Yırtmamış istiyorsunuz? Yırtacaksınız vurun!" Bu sözler işkencecileri daha da sinirlendirdi. Birkaç yumruk salladuktan sonra bağırarak konuşmaya başladılar yine:

"Tutun işe ne sen kimisin? ... Daha dünkü çocuk Burada yığıltık taslıyorsun bize. Biz sizin liderlerinizi birbiriz ulan. Onlar yavardı burada bize, yavardı!"

"Ana ne olacak ulan! Senin gibi ç. verenerler her şey mistahak! Sizi kullanıyorlar, farkında bile değilsiniz!"

Liderlerini nasıl yayıyor biliyor musunuz? Onlar sizi sömürüyor, onlar lüks içinde yayıyor, onlarda her şey var!"

A. işkencecilerin bir ajitasyonlarına alışmıştı. Yine de söylediklerini gülmek istedi kinden. Alaycı bir ses tonuyla:

"Lüks içinde yaşadıklarımı bile bildiğinize göre, güdp diye yakalamıyorsunuzunuzu!" dedi.

İşkencecilerin tam beline basmıştı. Şefleri bağrda:

"Görürsün şu psikopat hücresine!" A. kendisine etik eden ve kollardan tutan iki polis tarafından hücresine getirilip atıldı.

Birkaç gün sonra işkenceci sorgu sona ermiş, savcılığa sevk edilmişlerdi. A. açık grevinde olmanın bitkinliği içinde olsa da direnmis olmanın gururunu yayıyordu. Diğerleri birlikte polis arabasına bindirildiklerinde, hemen herkesin gözlerini içinden güldüğünü gördü. Yüzleri soğulmuş, oldukça kılı kabızlaşmış ama direnmis olmanın onuru onları güçlü gösteriyordu. Birkaç olumsuz örnek dışında

herkes direnmis, ifade vermemişti. A.ın gözi biraz ilerisinde oturan K.ya bakı. Yüzünde "Beni affedin, size layık olmadım." diyen pişmanlık ifadesini okudu. En kötü duruma düşen insan ise direnmeden başlamayı bilmedi. Devrim ve halka bağlı olan, incancı yitirmeyen insanı koruyun -da yenebiliriz. Direnmek için gereken irade gücü, insanın incancı-

da saklıydı.

Polis arabası yola koyulduğunda birlikte marş söylemeye başladılar. O ana kadar duyduğu en güzel marş gibi geldi ona söyledikleri. Coşukluydular. Hücreye atıldığında gördüğü ürküklük ve karışıklığı anımsadı. Oysa öyle olmamalıydı. Kendisi diğer de başkılar-ı su anda yatanlardan birisi toplu direnşi ö.ğütlemeyi meydı! Bırac daha dayak yemek ya da işkence görmekten ne çikardı? İlk andaki seziştilik, polis karşı için işe duyulan korkunun yansımada değil miydi? Bu mutlak aşımdaydı. Arkadaşlarıyla işi konuşması gereken konu bu olmalıydı.

Marşların bir binyör, diğerleri başıyordu. Hücreslerde de ilk sloganı attıktan sonra böyle olmamış mıydı? Hücresler slogan ve marş sesleriyle çınlaşıyor. Osmi herkes onu bekliyor gibiydi. Polislerin tepkisi neydi öyle... Kükürleri, dayakları para etmemişti. Çaresizlik içinde her şeyi kabullenmek zorunda kalmışlardı. İşe direnşin gücü buydu. İşkencece-neler bu tür birezyle ya da toplu direnşlerle işlevsiz kılınabilirler. İçlerinden birkaç kişisin direnmemesi elbette hoş de-ğildi. İlk onları bile genelde direnşin havasını etkisi altına girmişlerdi. Daha şimdiden çözümlenir utancı altında ezilmeye başlamışlardı mıydı? İşe K'nın durumu... Buna en iyi örnek değildi mi!

Şubede direnşin genel bir nitelik kazanmasını bir başan olarak yorumladı. Daha önce de toplu gözaltılar olmuş ama çeşitli zaafatla sonuçlanıyordu. Anlatılanlar hiç de hoş değildi. Bu kez geçmişte olan tekrarlamanmıştı. Bundan sonra da tekrarlamanmamalıydı. Direnmemenin mazetini olamazdı. Kararlı olduğunda, iş- kencecileri yenilebeleriklerini bizzat ispat- lamışlardı. Bu tavır devrimci bir gelecek olarak sürdürüldüğünü.

Polis otomarı sevdiğinde marş söylemeye kırak slogan atmaya başladılar. "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" diye bağrdağırlarında kendilerini bekleyen kalabalık da onlara katıldı. A. insanları sevgi gösterilerini tlerken, devrimci olmanın onurunu yasadı bir kez daha. Polis, bu insanları derneğe gidip gelmesini mi engelleyecek diye geçirdi içinden. Güllensedi. Derneğe daha çok gitemeliydi ve daha çok insan getirmeliydi. Yasal-mevcuz mevcut devrimci hareketin yayılması, kitleler içinde dal-budak salması için inadına yastanmalıydı. Tek tek her insanın göstereceği dernek, polislin taktiklerini işlevsiz kırakabilirli. Herkes sorumluluğunun bilincinde olmak, polislin tehditlerinden, zaman zaman işkenceye alınmasından yılmamalıydı. Devrimci olmak, her türlü riskten kaçın, rahatsız bir yaşam sürmek demek değildi ki... Polise, basırdığı yöntemlerin bir işe yaramadığı, gösterilmeliydi. Onu cıydıracak, ikide bir demek basıp insanları işkenceye çekmekten vazgeçecek, bizim göstereceğimiz kararlılık olacaktır.

ONURUYLA YAŞAMAK İSTEYENLER HAKSIZ SAVAŞA ve SAVAŞ ZAMLARINA KARŞI ÇIKMALIDIR

Kasım ayı başından itibaren geçen üç hafta içinde Devrimci Sol Güçler, "Emperyalist Savaş ve Savaş Zamlarına Hayır" adlı bir kampanya başata-Irak özellikle Mamak ve Altındağ bölgelerinde yoğun bir çalışma yürüttürüldü. Geçekodu bölgeleri olan bu yerlerde, öncelikle evler gezilerek, halka savaşın haksızlığı, zamların kader olmadıkları anlatılarak, "Emperyalist Savaş Hayır Komitelerinde örgütlenme çağırılı yapıyordu. Ev konuşmaları yoğunlukla sürdürülürken, Devrimci Sol Güçler imzalı yazınlamalarda, "Savaş Zengine Sefahat, Halka Sefahat", "Kahrolsun Savaş Vurguncuları", "Zamların Nedeni Guldien Savaş Politikasıdır", "Emekçilerin Kani Petrodollarından Daha mı Ucuuz?" sloganları görüldü.

Aynı semtlerde yapılan pullamalarda ve asılan afişlerde "Devrimci Mücadelede MAMAKlılar" ve "Devrimci Mücadelede ALTINDAĞlılar" imzalı bölge halkı arasında konuşuluyor, halk tepkisini açığa vurmaya başlıyordu. - 13 Kasım 1990 günü, Altındağ bölgesinde, Yenidoğan İlkokulu önünde saat 16.45'te gerçekleşen protesto gösterisine Devrimci Sol Güçler imzası atılıyordu. Yolum iki taraflı ateşlerle kesildiği gösteride, "Emperyalist Savaş Hayır", "Kahrolsun Savaş Vurguncuları", "Savaş Zamlarına Hayır", "Kahrolsun Faşizm, Yasasın Mücadelemiz" sloganları atılıyordu. Üzerinde "Emperyalist Savaş ve Savaş Zamlarına Hayır, Devrimci Sol Güçler" yazılı bir pankart, çevrede bulunan bir ilkokulun demirlerine asılmıştı. Kahvehanelerin ve geçekodu halkının yoğun olduğu bir yerde gerçekleşilen protesto gösterisinin, 1980 sonrası Altındağ'da ilk kez gerçekleştirdiği söyleniyor. Polis ise, eylemden sonra aldığı halktan alı kişişi karakolda iki saat tutttuktan sonra, serbest bırakıyordu.

17 Kasım 1990 Cumartesi günü saat 17.30'da Mamak Nato Yolu Son Durak'ta gerçekleştirilen protesto gösterisinde de, emperyalist savaş ve zamlara karşı sloganlar atılırken, yolum kenarındaki direğe "Savaş Zengine Sefahat, Halka Sefahat, Devrimci Sol Güçler" yazılı bir pankart asılıyordu. *

DEVRİMÇİ MÜCADELEDE MAMAKLIAR

HALK SORUNLARINA SAHİP ÇIKIYOR ÇÖZÜMÜ İÇİN MÜCADELE EDİYOR

*Yaklaşık bir aydır, sabır bir çalışmaya okunlaş-
tırlan "ist geçit sorunu", belediyenin duyarsız-
lığı ve yurdumduymazlığı nedeniyle çözülme-
miş değil. Daha önce imza metinlerini iletirken, tale-
bimizin önemini ve aciliyetini dile getirmiş, hemen
çözüm bulunması için "sorunumuzun takipsiz" olaca-
ğımızı vurgulamıştık. Oysa belediye, geçen süre için
de Samsun asfaltında ger*

*çeklesen ölüm
olaylarında
göyündüğü gibi
"sınıyalasyon"
önerisini gettirmek de
ciydizsizliğine bir
yenisini daha ekledi.
Böylece, sadece imza
atmakla ve bunları
yetkililer(!) vermekle,
bolca vaat dinlemekle
bir yere varılamayacağı
da görüldü. Sosyal
demokratların iktidarı
tavrı teşhir edilmeli,
seçenek olarak
devrimci politikalar su
nuşmalı, devrimci
önderlik ve kendi gücüne
güven gösterilmeliydi.*

*Bu nedenle, mahalle
halk-ın yolu en yoğun
kullandığı gün olan
cumartesi günü seçilerek,
yolum kesilmesini karar
verildi. Bu karar, ev ev
dolaşıp, mahalle halkına
anlatıldı. Özellikle bu yolda
yakınlarını kaybeden aileler
duvarları davranıp, olayı
şahiplendirdi.*

*Yapılan tüm bu çalışmaların ardından, 24 Kasım
1990 Cumartesi günü, sabahın ilk yarısı mahalle
halkına çağrı yapıldı. Pazarı giden kadınlar da destek
verdikler. Mahalle halkından kadınlar, başka insanları
da durduruyor, sofunu anlatıyordu. Saat 15.30'da,
otuzun üzerinde kadın, aralarında çocukları da oldu,
ğu halde, ellerinde dövizlerle Samsun yolunu kesti-*

*ler. Ellerindeki dövizlerde "Yeni Ölümler İstemiyoruz"
"Halki Belediye Görevi", "Kant Yola Üstgeçiti İstiyoruz",
"Yaat Değil, Üstgeçiti İstiyoruz" ve "Savaş-
Zama Değil, Üstgeçiti İstiyoruz" sloganları yazılı
olduğu h, de, 15 dakika kadar uyarı niteliğinde
sürdürülen yol kesme eylemi sırasında, pazar
alışverişinde gi-dip gelenler pazar esnafı ve çevre
halkı olayının*

Altındağ halkı, sorunlarına sahip çıkarak tepkisini dile getiriyor.

*gıyla izliyordu. Sorunlarına birlikte sahip
çıkanlar
dövizlerin, de yol kenarındaki demirle yine birlikte
aşılıyorrdı.*

*Usun bir süreid üzerinden öli topragını atamamış
Altındağ bölgesi, "yol kesme" eylemiyle
çakıllanıyor. Bu kez sadece "öğ-beş-geç" değil,
"mahalle halkı" kesmişti yolu. **

DEVRİMÇİ MÜCADELEDE ALTINDAĞLILAR

BURSA'DA SAVAŞA KARŞI TEPKİLER SÜRÜYOR

Bursa'da Emperyalist Savaş Hayır Komitelerinin eylemlerinden biri. Gemlik'te Körfeze Bakış Gazetesi ve okurlarına gerçekleştirildi. Önce, ABD, uluslararası tekeller ve petrol şirketleri için dökelecek kanımız yok" diyerek, bir imza kampanyası başlatıldı. Ardından gazete binasında, gazete sahibi ve diğer okuru 9 Kasım günü süresiz açlık grevine başladı.

Aynı günlerde, Zeynep Çalpaklı isimli üniversite öğrencisi, arkadaşlarının ve ailesinin tüm aramalarına rağmen bulunamadı. Basının olaya ilgi göstermesi ve Bursa İHD bünyesinde oluşturulan Demokrasiyi İzleme Komitesi'nin Bursa Cumhuriyet Başsavcısı ile görüşmesi belli bir kamuyu oluşturdu. Emniyet Müdürlüğü siyasi şubeden yapılan açıklamalarda "Burada eylemi biri yok" denilmektedir. Ancak Bursa'da belli bir kamuyu oluşturulduktan sonra, siyasi şubeden Çalpaklı'nın gözaltında ol-

duğu, belge eksikliği nedeniyle kendilerini "mısafiri ediliği" açıkladı. Bu öğreni hakkında gıyabi tutuklama karar vardı. Buna rağmen, 11 gün şubede gözaltında tutulduğu ve ağır işkenceler gördüğü öğrenildi.

*Açlık grevleri ile savaş, idamlara karşı geliştirdikleri tepkilerini Zeynep'in haksız gözaltında bulunmasıyla birleştirdiler. Zeynep, savcılığa çıkarılınca kadar eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar. Savaş, idamlara, işkenceye karşı topladıkları 500 imzalı dilekçeyi TBMM'ye gönderdiler. 4 kişiyle başlatılan açlık grevine 7 kişinin daha katılmasıyla 11 kişiye ulaşan açlık grevçileri, çeşitli kurum ve kuruluşlara da ziyaret ederek savaş konusunda çeşitli toplantılar, kahve konuşmaları gerçekleştirdiler. Zeynep'in savcılığa çıkarılmasından sonra 6. günde eylemlerini bitirdiler. **

MÜCADELE BURSA BÜROSU

31 Temmuz 1990 günü Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsünde KAM-SEN'in kuruluşuna desteklemek amacıyla düzenlenen Grup Ekin elemanları, diğer kamu emekçileriyle birlikte gözaltına alınmışlardı. Dinletiyi "saç" olarak değerlendiren savcılık, Grup Ekin hakkında dava açtı.

21 11 1990 günü yapılan duruşmada Grup Ekin elemanlarının okuduğu metnin bir bölümünü yayınlıyoruz.

T.C. ANKARA ONUNCU ASLİYE CEZA HAKMİLİĞİNE

Memurlara destek veren bizlere yönelik bir saldırı ve bunun benzeri her türlü baskı ve terörün uygulanma bu gerçekleştirildi. Tansız olmak iddiasında değiliz. Tarihsel olarak devrimlerden, sınıfı tavrı olarak ise işçi sınıfı ve halktan yanayız. Emperyalizm ve doğa sonucu fa siziniz amansız bir düşmanı olmayan onurlu sanatçı olmamız yüzü bir görevi olarak kabul ediyoruz. Ülkemizde hakim kılınımya çalışan, emperyalizmin istediği yüz. kozmopolit kültüre, halkların ilerici kültürel değerleriyle karşı çıktığımız gibi, emperyalizmin ekonomik alandaki dayat ma ve sömürü politikalarına da, halkın çıkarlarını savunarak karşı çıkacağız. Ve bu konuşmuş, köhne sistemi yok edene kadar daha çok "türkü söyleyeceğiz, daha çokluksu halay çekeceğiz."

Cahit Özgür Baharlı, Ali Oğuz Tüzün, Metin Turan

Sağlık Emekçileri Polis Baskısı ve Muhbirlik Engeline Aşacaktır

Tennüz'da yükselen memur ey-
lellikleri, bu alanda sendika talebini elle tutulur hale

getirmekle kalmadı, fiili adamların da
yolunu açtı. Bu mücadelenin sonucunda
kurulan KAM-SEN, kısa sürede işkollar
örgütlenmesine önderlik misyonunu da
yüklendi. Doğru mücadele
perspektifinin önderlik ettiği iki işkolu
KAM-SEN'in bu çabalarına yanıt verdi.

26 Ekim 1990'da bayırması yapılan
BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN, bu çaba-
ların sonucudur. İşkolumuzda verdiğimiz mücadele ile
sağlık emekçileri arasında yaratılan
kasmaya darbe vurdu. Hemetlerle
kesimi ve hemşireler SAĞLIK-SEN'de
örgütlü güç oluşturmamın sendika
örgütülüğünde omuz omuza vermenin
somut adamlarını attılar. Alanımızdaki
diğer emekçi kesimlerin (hekim,
laborant) de kısa sürede
örgütülüğümüzde yer alacağına
inanıyoruz.

Mücadelenin yükselişlediği her
alanda olduğu gibi, sağlık alanında da
pervasız polis baskısı ve muhbir ağı
ile yüz yüzeyiz bugün. Hastane
koridorlarında dolaşan sivil polisler
kefî gaza ve sendika kurucularımızı
tehditle caydırma çabalarını
sürdürüyorlar. Sendika duyurmasını
yapanlar muhbirlerin de yardımıyla
gözetim altına alınırken, sendika
kurucularımız da çalıştıkları servisler-
den ve evlerinden tek tek alınarak sıya-
sî şüphe götürüldüler.

Sağlık emekçilerinin uğradıkları baskılara
tek bir cevap var:
BAŞARILAMAYACAĞINIZ! Üzerimize
baskı ku-anların karşısına mücadelemize
çıkıyoruz, çikacağiz, önümüzde diken
polis ve muhbir engeline tek tek aşacak,
her hastaneyi bir sendika haline
getireceğiz. KAM-SEN ve THDYE
yapıldığı gibi, SAĞLIK-SEN'e de kilit
vurmak üzere hevesle bekleyenler,
hastaneler için de hazırlanarak kilitlerini.

Başvurumuzun üzerinden bir hafta
dahî geçmeden, karşılaştığımız gözetim-
ler, ödememiz gereken bedelin ilk
sıyalları olarak algılanıyor. İnsanca
yaşamak istiyoruz, bunun için hiçbir
engel tanımıyoruz. Emekçilerin en
doğal hakkı olan örgütlenme hakkımız
kullanılacağı. İşyerlerine kadar uzanan
örgütülüğümüzle henüz ortaya
çıkamamış muhbirleri de tek tek bularak
emekçilerin ecri edeceğiz.

Halk sağlığını alnır-satır bir mal
olarak gördüğü işyerlerinde çalışan
bir sağlık emekçileri, örgütülüğümüzü
bir adım daha ilerletmek sendikamız
kurduk. Böylece "parası alone değil,
halka sağlık" sloganının yarıl bulacağı
yarınlar için verilen mücadele ile bi-
tinishmede bir adım attığımızı
inanıyoruz. *

SAĞLIK-SEN'Lİ EMEKÇİLER

İHBARCILIK GEÇİM KAYNAĞI DEĞİL ONURSUZCA YAŞAMAKTIR

Halkımızın hak arama eylemlerini boğmak, devrimci
faaliyeti engellemek için, eğermenler her türlü yöntemle
basıyormaktadırlar. MIT ve siya-sî polis, ihbarcılığı
özdeniminde, halk düşmanları yaratmak için yo-şun(!) bir
çaba içine girmektedir.

Halkımızın hak arama eylemlerini örgütleyen, baskı ve
sömürüye dayalı sistemi dönüştürmek için mücadele eden
devrimcileri ihbar etmek, onların işkence görmesine neden
olmak, ülkeyi emperyalistlere teslim etmek ve kara bir
lekeyi ömür boyu taşımaktır. Buna rağmen bu yolu seçenler,
kendî sınıflarına ihanet pahasına, eğermenlere hizmet edenler
çıkarmaktadırlar. Devrimciler, bu mücadelede önlerine çıkan
engelleri aşmak ve yollarını açmak zorundadırlar.

Ümraniye Lisesi'nin önünde yıllardır seyyar satıcılık yapan
ve geçimini bunulla sağlayan işportacı da aynı gaffete düştü.
Lise'nin önünde buldın dağıtan Lisel Devrimci Gençlikten
arkadaşlarımızın polise göstererek gözaltına alınmalarına ve
işkence görmelerine neden oldu. Bir de marifet(!) yapmış gibi
bunu çevresindekilere zevkle anlattı. Daha sonra polis
tarafından para ile ödüllendirildi. Ya kaybettilen? Ya işlediği
insanlık suç?..

Devrimciler, faaliyetlerinin önündeki engelleri aşmak
zorundadır. Bu ömekte de öyle oldu. Devrimci Sol Güçler,
ihbarçılığı filî tavrı aldı. Boununa "Ben muhbirim, devrimcileri
ihbar ettim" vaffası asıldı.

Kendisine fiili tavrı alman işportacı, daha sonra halkla ve
esnafla konuşarak suç işlediğini, Devrimci Sol Güçlerin
kendisine fiili tavrı almanların haklı olduğunu, bu yüzden
belde de daha büyük bir suç işleyebileceğini ve sonunda daha
ağır bir müeyyide ile karşılaşabileceğini, bir daha ihbarcılık
yapmayacağını açıkladı.

Biz halkların daha özgür, savavuş, sömürüşüz bir
dünyada yaşamaları için mücadele ediyoruz. Ezilenlerin,
emekçilerin, işçilerin, köylülerin, esnafın çıkarlarını
birleştiriyoruz. İhbarcılık kendine yabancılık, sınıfa ihanet
etmek demektir. Kendi sınıfa ihanet ise daha çok baskı ve
yoksulluk içinde bir yaşama yol açar. Tüm ihbarcılar daha
fazla suç işledimden halkın adaletine sığınmalıdır. *

ÜMRANIYE'Lİ
DEVİRCİ SOL GÜÇLER

Derneklerin Kapatılması Mücadelemizi Engelleyemez

Halkımızın sesini boğmak istiyorlar. Hak alma mücadelesini
engellemek, kölece boyun eğdirmek istiyorlar. Demokratik kitle örgütlerine
saldırıyorlar, kapatıyorlar, derneklerimizi yasadsî ilan ediyorlar. Neden?
Çünkü mücadele kitleleştiriyor, pasifikasyon çemberi kırıyor. 9 Kasım'da
YEN-DER, 12 Kasım'da ise ÇİHKAD sivil-resmi polis ve jandarma
tarafından basıldı, dernekte bulunanların gözaltına alındı. Hemen ardından
bu iki dernek kapatıldı. Gerçekleri neydi? Hangi suçla işleştiki?
Halkın sorunlarına sahip çıktı. Akmasan suları için kırık-teğli kununla-
rı(!) hareketi geçirmek için protesto gösterileri düzenledik. Asfaltız, tavur aldık
çünkü yollar için yerel idareler üzerinde baskı oluşturduk. Çünkü, bizden
alman vergiler bize hizmet olarak geri dönmeliydi. Emperyalist haksız
savaşa ve bu savasın doğurduğu zamlara karşı çıktık. Halkımızın onuru
devrimcilerin, elen tehdidi ile rehin tutulmasına karşı çıktık. Emperyalist kültür
dejenarasyonu karşı, devrimci değerlerin korunması ve geliştirilmesi için
mücadele ettik. Halkımızın üzerinde terör estiren polis ve jandarmaya tavır aldık.
Rüşvetçilere, sokak ceterlerine tavır aldık. Halkın üzerinde terör estirmelerine
engel olduk. İşte suçlarımız!

Amay! Derneklerimizin kapatılması halkla bitinleşmemizi
engelleyemeyecek. Devrimciler mutlakla yeni yöntemlerle mücadelemizi
devam ettireceklerdir. Ve yukarıda saydığımız suçları işlemeye devam
edeceğiz. Çünkü, biz halkımızdan, haklılığımızdan aldığımız güçle mücadele
edeceğiz. Yolunuzu aydınlatmak, bize zengin deneyimler sunan bir çizimdir var.
Ve hep olacak. Yükselen devrimci mücadele, önüne kuran bankaları aşarak
hedefine ulaşacak. *

DEVİRCİ MÜCADELEDE ÇİHKADILAR, YEN-DERLİLER

Türkiye Sakatlar Derneği İstanbul Şubesi'nde Oynanan Oyunlar Protesto Edildi

Sakatlar Derneği kongresi öncesi yaptığımız
çalışmalar sonucunda Çağlayan, Kaçıkköy ve
Esenler gibi bölgelerden çeşitli araçlarla birçok
iye kongre salonuna tarafımızdan getirildi.
Kongre salonu önünde yeni insanlarla tanışıldı,
görüşüldü. Kongre başlatıldıkça, divan
başkanlığı seçimine (açık oylama) ilk olarak
biz demokrat muhalefet grubunun ve diğer
muhalefet gruplarının açık çoğunluğu olduğu
halede, sayıcı durumundaki dernek başkanı
kendî divan başkan adaylarını divan
başkanlığına seçilmesini ilan etti. Bu yanlış karar
kilitlenmiş siddetli tepkine, neden oldu.
Protestolar devam etti ve bizim divan başkan
adayımız kürsüye çıkmayı istendi. Bu arada
kürsüye çıkan yönetimin divan başkanı adını
Şukri Karavat, kitleyi yatıştırmaya ve uzmanı
olduğu demagogilerle, kitleyi oyalayarak
protestoların uzamasını engellemeye ve kendi
divan başkanlığını meşrulasıyama çalıştı.
Bizler, bu durumun kabul edilemez olduğunu
belirterek Şukri Karavat'ın kürsüsünden
indirilmesini, imzeme filî olarak görev
yaptırmayacağımızı, söyledik. "Sahtekarlar
Aşığız" sloganıyla kilitlenmiş kürsü önüne
yığılmaya üzerine. Şukri Karavat polis çağırdı.
Kilitteki coşkun olumsuz yönde etkilemeye
çalışıyordu. Bizler polisleri karışınlarını
konusunda uyardık ve müdahalelerini tavımla
engelledik. Bir saat kadar süren baskılarımızdan
sonra Şukri Karavat kürsiden inmek zorunda
kaldı. Bu kez senaryonun mimarlarımızdan-Şukri
Poyraz tarafız edarlarıyla yeniden oylama
yapmak üzere kürsüye geldi. Biz Şukri Poyraz'ın
tarafız olmadığımız belirterek tarafız içi sayıcının
olmasını istedik. Sonuçta Şukri Poyraz, Aydın
Sirke-öğlü (bizim adayımız) ve yönetim tarafları
bir bayan sayımı yaptılar. Bu arada kapadiki
görevlileri, iye olmayan yakınlarmı seçime
kattılar. Bunu denetleyip engellemedik.
Sonuçta yeniden yapılan sayımda kendilerini
adil olmayan bir şekilde fazla göstermeye
çalıştılar. Bu durumda kongre salonunda kalmak,
yönetimin oyunlarına alet olmak ve onun usulsüzlüklerini
meşrulasırmak olurdu. Mevcut yönetimin
demeki kişisel çıkarları için kullanılması,
derneğinin hak arayan bir kurum olmasının
önüne geçmek istemesini protesto ederek
dışarı çıktık.

Demokrat Muhalefet Grubu'nun insiyatifi ve
önderliğinde kilitlenmiş dağılımsı önlenerek
gelişmeler kitleye anlandı. Kitleyi dağıtmaya
gelen polisler kilitlenmiş öksiyese karşılığınca
çekişmek zorunda kaldılar. Kitle "Sakatlar
Yönetime", "Kongre İntal, Yönetim İstila"
"Hukukla Kazanacağız" sloganları atıyor.
Dışarıda bulunan kitleden daha sonra görsime
ve yapılacak işlemlerin takibi için imza ve
adresler toplandı. İçeriden çıkarılan seçim
kartları toplanıldıkça 185 adet olduğu
görülmiştir. Durum basına anlandı. Yönetimin
kongre listesi yakıldı ve alkışlı, sloganlı
protesto yapıldı. Daha sonra Fatih Park'ına
doğru yürüyüşe geçildi. Sloganlarla yürüten
kitle yolu trafize kapattı. Fatih Park'ında
yapılan konuşmayla kitleye dağılımsı söylendi.
Ancak kitle dağılmadı. Coşkusı ve
adaletliçile karşı mücadele isteği karşısında
polisin dağıtma girişimi de başarısızlıkla
uğradı.

21

İzmir Barosu Başkanı Sayın Sabri Kurt,
(..)

Adalet ne için vardır? Zalimlerin zulmünden kurtulmak için değil mi? Niyazi Fikret Aygen 7 aydır Bayrampaşa Kapalı Cezaevinde tutuklulara, kadın-erkek, genç-yaşlı demeden ailelerine erişince yapan biridir. Onun bir tek anlamıdır yöntem vardır! İşkence, operasyon, yasa, hak gaspları vb. faşizmin genel yöntemleri gibi. Sayın Kurt, Bizler yasa mücadelayı yasa olmayan yollardan değil, dikeye verme hakkını kullanarak başlatık cezaevlerinde. Ama postal ve dikey darbeleri dikeylemezmi daha ilk aşımada edildi. Üstelik bunun böyle olacağını bile hareket ettik ve vazgeçemediği dikeye hakkımızdır. Hatta bazı "yasalcılara" dikeye yazma cesareti verdik ama onlar yine de yazardı. Türkiye'de yasa mücadelenin kıymetini ama uzlaşmadın ve onurlu bir şekilde- biz biliyoruz. Onun 12 Eylül'den sonra bile yol açması bizleri, bizleri ailelerini. Aynıldan karantına sındığı koşullarda yaşlı anlar, Taksim'e gelen kırkları. Bunları size yazmak istemedik. Ama bize yasal yolu denemeyi öğüttünüz-niz için yazmak zorunda kaldık. Bize yasalılığı öğüttünüzler, bunun bile acentesi olduğu halde, Türkiye'de özgür ve demokratik düzenin ancak örgütlü silahlı mücadelenin ile gerçekleştirileceğini anlayamayan "eski düşünce" sahibi revizyonistler artıkları burjuva reformistlerdir. Verdiğimiz öğütler için ne kadar teşekkür etseniz azdır! Ama adresiniz yanlış. Anayasa Mahkemesi'nde, komisnist adından vazgeçelim mi geymekelim mi tartışması yaparlarsa söylemişsiniz, bize değil. (..)

Söz siyasi buletere göre avukatlık hakkımızı arayamaz, soramazsınız. Cezaevlerindeki siyasi tutukluların işkence gördüklerini, mahkemelerde haksızlanmalarını. Adalet Bakanları avukatlık yasa ile onaykern, haklarımız ve özgürlüğümüzü kısıtlarken sökaça çok, yasal-yasadi muhalefet örgütleyemezsiniz. "Her gün dağlarda, sokaklarda katledilen devrimcilerin katilleri bulupuz cezalandırılmaz" diye basına açıklamla üstüne açıklamla yapamazsınız. Okmeydanı, Tuzla, Çiğirgen ve Diyarbakır'da katledilenlerin katilleri nerede diye bağırmanızız.

Ama devrimciler, işkencecilerden, sömürütçülerden, 12 Eylül'cülerden, hainlerden, ABD uşaklarından hesap soramay; halkın devrimci duyguyu ve vicdanının ifadesi olan devrimci adaleti uygulamaya başlamak, oturdunuz yerden bağırmanız. Yakalayan, yakalayan!

Böyle işyitülmü demokrat olamaz. Sayın Kurt! Halktan, devrimden yana hiç olunmaz.

İşkenceci Niyazi Fikret Aygen'in, gözler önüne serdiğimiz suçları belki yeniden düşünmenize yardımcı olabilir, çünkü bir işkenceciye sahip çıkmak kadar asaletleri bir durum olamaz. Halkımız ve devrimciler, işkencecileri okluğu kadar, onları "seven"leri de unutmayacaktır. *

15.11.1990

Devrimci Sol Davası Tutukluları Adına Harun Kartal

deniyle, koğuştı madı kanamasi geçiren Mustafa Selçuk, 2 saat geçirdiği için ağlıyorlar ve bayılıyor.

19 Ağustos 1990'da Cezaevi Müdiri Ali Kurt, savcı; ve diğer görevliler hakkında Eylep Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunuluyordu. Sonuç... yok.

OLAY 12-20 Ağustos 1990'dan itibaren cezaevi revirinin kapalı tutulması, kapıların kaynamılması üzerine, Adalet ve Sağlık Bakanlıkları ile Eylep Cumhuriyet Savcılığı'na ve İstanbul Tıbbiye Odası'na toplu dilekçe yazılıyor, suç duyurusunda bulunuluyor. Dilekçe tarihi 4 Eylül 1990'dır. Bu olayla ilgili daha açılıyor ve tutukluların ifadesinde yeni gelişmelerin sorulması olarak, Suç Niyazi Fikret Aygen ve Cezaevi Müdürü Ali Kurt'un adı geçiyor.

OLAY 13: 27 Ağustos 1990 tarihli dilekçeye Devrimci Sol Adına Davasında suç duyurusunda bulunan tutuklular şunları söylüyorlar: "Bugüne kadar cezaevi yönetimine perde arkasından müdahalelerde bulunan siyasi polis ve MIT'ten arkadaşlar derinde göre. (..) Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen ve Müdür Ali Kurt'un bas ve terör uygulamaları alet olarak kullanılmak için cezaevinin iş yonetime dahil ettiği jandarma, uygulamalarıyla mahkemeleri, savcıları, zıyaret vb. çıkışlarda sorunlar yaratmaktadır.

SÜCUULAR BELDİRİR YARGILANIP CEZALANDIRILMALAKİSTİBİRVÖZ.

"18 Ağustos 1990 tarihinde operasyonda 24 arkadaşımızın yaralanmasını, eylemlerimizin, kitaplarımızın yağmalanmasını, paralarımızın çalınmasını; 23 Ağustos 1990 tarihinde görüşümde gelen ailelerimizin dövülüp işkenceye geçirilmesini soruyoruz. İ. Jandarma Aile Komutanı Alb. Ali İhsan Güvener. Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen ve Cezaevi Müdürü Ali Kurt'ı.

OLAY 14: 28-30 Ağustos ve 4-6 Eylül tarihleri arasında normal olarak yapılmaması gereken avukat görüşleri keşfi olarak engellenmiş, tutuklular avukatlarıyla görüşürülmüştür. Bu konu-

da DGM'ye iki ayrı dilekçeye (5 Eylül 1990 ve 3 Eylül 1990 tarihli) suç duyurusunda bulunulmuştur. Avukatlara yönelik işti baskılar, keşfi aramalar, uyarılmalar ve hakaret hiç eksik olmamıştır. Savcılık ve idare bu konularda görüşme taleplerini duymamaktadırlar.

OLAY 15-30 Ağustos açığı görünyide aileler gece saat 03'e kadar dışarı bırakılmayarak, açık zıyaret için mücadelen etkenlerinde durala "cezaalandırılmadı". Perisan habile sabaha kadar çıkışlar yaparak. Anadoludan gelenler yüz binlerce liraklı zarara uğradı. Geç burkamamı gerektirir: "Savcı emir verdi, mücadle anahatları topladı gitti, almayoruz". (..) Ertesi gün "Gün geçtikten sonra... Zıyaretleri Rehin Kaldı".

OLAY 16: 7 Eylül 1990, Seyda Tulu adlı kadın siyasi tutuklu, tahliyesi gelmesinin rağmen, tutuklu arkadaşlarıyla vedalaması bahane edilerek tahliyesi keşfi olarak geçiktirildi.

OLAY 17: 10 Eylül'de kapalı görüşün 15 günde bir indirildiği gerekçesiyle bazı aileler hafta içinde zıyaret yerinden geri çevrildi. Tutuklu aileleri bu olayla ilgili Eylep Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunuldu, hak gaspını son vermesini istediiler. Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen ise ailelerle görüşmeye reddetti.

OLAY 18: 11 Eylül 1990 günü kapalı görüş engelleniyor. Buna protesto eden aileler Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen'in emriyle uyarılmaları ve işcilerden 25 kişiye gocalına oluyor. İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunuluyor. Sonuç... yok.

OLAY 19: 12 Eylül 1990 günü cezaevindeki kapalıların operasyon yapıyor. 25 kişi çeşitli yerlerinden yaralanıyor. Tutuklular yerlerinde sürüklenip yağmur altında bekletiliyor. Bazı çıkışlarda eysallar tutuluyor edilior.

14.9.1990 tarihli Adalet Bakanlığınca gönderilen toplu dilekçeye suç duyurusunda bulunuluyor. Dilekçede, Cezaevi Birinci Müdiri Ali Kurt, Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen ve Özel Tıp Cezaevi Müdürü Zihni Şengül ve B Blok Birinci

İSTANBUL BAROSU BAŞKANLIĞINA AÇIK MEKTUP

13 Kasım 1990 tarihli gazetelerde, Bayrampaşa Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen'in öldürülmesi ile ilgili olarak, İstanbul Barosu Başkanı Sayın Turgut Kazan'ın açıklaması okuduk. Bu açıklamalardan, Sayın Kazan'ın tarihi edilemez bir üzüntüye boğulduğunu, olayı içine bir saldırdı olarak nitelediğini, hükümeti caddiyete davet ederek, boş sözleri bırakıp bir an önce olayı faillerini yakalamasını istediğini öğrendik. Daha önce, Sıkıyönetim ile Adli Müsavırı Emekli Albay Hakim Durmuş Akşen'in öldürülmesi ile ilgili olarak Sayın Kazan'ın benzer açıklaması ve tavrımlara tank olmuş ve duyduğumuz tepkiyi bir mektupla Baro Başkanlığına iletmıştik.

Demokratik iddiasında olanların ve hele İstanbul Barosu gibi ciddi bir kurumun yönetimine demokratik iddiası ile gelenlerin, tavrı ve açıklamalarıyla taşınmaları gereken sorumluluğu bir kez daha hatırlatıyoruz İstanbul Barosu gibi ciddi bir kurum adına hukuk dışılıklara, teröre, şiddete karşı tavrı açık, demokratik, humanistik, hukukçu sorumluluğu savarlara siyasi itidatı cildi olmaya çağırılanlar, bu çağırısı neredir, ne zaman, hangi misyonla yaptıklarını, hangi safa yer aldıklarını bilinc ve sorumluluğunda olmaları gerekir.

Üzülerek belirtmek gerekir ki, bugüne kadar, bu bilinc ve sorumluluğa tavrı almaması gereken olaylarda, İstanbul Barosu Başkanı Sayın Turgut Kazan'ın duyurulduğu tank olmuştuk. İstanbul Barosu'na kayıtlı avukat olduğu gerekçesiyle işkenceci Durmuş Akşen'e, "hukukçu" olduğu gerekçesiyle (hukukçu kimliği taşımadığı), siyasi itidatı hukuk dışı uygulamalarından doğrudan ve gönüllü uygulayıcısı olduğu teselli olan) Bayrampaşa Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen'e sahip çıkan İstanbul Barosu Başkan; hukuk dışı uygulamalara tavrı alan devrimci-demokrat avukatların uğradığı saldırılar karşısında bir duvar gibi sessiz ve tavırsız kalmaktadır.

Cezaevi girişinde yapılan onur kırıcı üst ve çanta aramaları nedeniyle, kapadıkları askerlerle tartıştığı için hakkında dava açılan Av.Esin Fatma Kuluca'nın yargılamasına ilişkin basında çıkan haberler arasında Baro Başkan'ın açıklamasına rastlamadık.

Siyasi şubede Av.Esin Fatma Kuluca'ı tokat atan komiserin teşhis edildiği tutanakların yok edilerek, sanığın kimliğini belirlenemediği gerekçesiyle takipizlik kararı verilmesi üzerine (olaylardan anında bildirilmesinin rağmen) Baro Başkan'ın bir açıklamasına rastlamadık.

Adli Yıl'ın açılış gündünde, Bayrampaşa Cezaevinde Niyazi Fikret Aygen'i yasadışı emriyle gördü yaptırılması avukat arkadaşlarımız Av.Fethiye Pekşen, Av.Ulutan Gün ve Av.Emdi Yarıyıcı'nın cezaevi bahçesinde tartaklanması üzerine, "Adli Yıfa avukatları dayak yiyerek öldürü" başlığıyla gazetelerde yer alan haberler arasında, (aynı gün bir dilekçe ile durum Baro Başkan'ına iletilmiş olmasına rağmen) Baro Başkanlığı'nın herhangi bir açıklamasına rastlamadık.

1.11.1990 tarihinde, Fatih Ahmedye Karakolu'nda, müvekkilim sormaya giden avukat arkadaşlarımız Av.Ulutan Gün ve Av.Murat Demirel'in hakarete ve müessir file maruz kalmaları ve bir süre gözaltında tutulmaları karşısında (aynı gün Baro Başkanlığı'nın bir dilekçe ile bildirilmediği hâlde) basında çıkan haberler arasında Baro Başkanlığı'nın açıklamasına rastlamadık.

Tüm bu hukuk ve yasadışı saldırıların muhatapları devrimci-demokrat hukukçulardır. Dolayısıyla saldırılar, bu kişiler nedeniyle hukuka, demokrasie, insan haklarına, hak gücüne yönelik. Buna benzer daha sayısız örnek verilebilir kuşkusuz. Bunlar bizim-yakından yaşadıklarımız ve belgelerle sabit olanlar. Ve hepsi de Baro yönetiminin doğrudan bildirilmediği olaylar. Ucu halk gücüne yöneltmiş bu saldırılar karşısında sessiz kalan Baro Başkan'ın; hakkında sayısız suç duyuruları bulunan, hukukçu kimliğini çıkartıp atmış ve yerine siyasi itidatın hukuk ve insanlık dışı politikalarını doğrudan ve gönüllü uygulayıcısı misyonunu üstlenmiş Niyazi Fikret Aygen'e sahip çıkmaması şiddetle kınıyor. Baro yönetiminin İstanbul Barosu adına saf belirlenerek, tavrıdırken demokratik olanı sorumluluğuna taşımayacağı çarpıcıdır. *

16.11.1990

Devrimci Mücadelerde Avukatlar Adına Av. Zerrin Sar

Müdürü Nedim Deniz operasyonda sorumlu tutuluyor. Aynı tarihte bir dilekçe de Eylep Cumhuriyet Savcılığı'na gönderiliyor.

OLAY 20: 2 Ekim 1990, 23 adli tutuklu 2600 adli tutukluların köklü yaşam koşullarına protesto emre ve idareyi yurumak için 2 günlük açığı grevine gidiyorlar. Yazılı açıklamalarında, insanlık dışı koşullarda her türlü hakları yoktan yığıldıklarını, en ağıf hak arama mücadelenin hücrelere, sürgünlere hastırıldığını belirtirler. "Her türlü keşfi, basrı, revir, Bayrampaşa Cezaevini makus tılış gibi olmuştur." deniliyor.

"OLAY 21: Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevinde tutuklular 8 Ekim 1990 tarihli dilekçede Sağlık Bakanlığınca yapılmış suç duyurusunda şunları söz ediyorlar: Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevinde yapılan operasyonda tutukluların hepisi işkenceye geçirilmiş, 30'dan fazla arkadaşımız yaralı olarak hastaneye kaldırılmıştır. Eylemlerimiz tahrip edilmiştir. Dışardan geçizden yaralı olarak gelen Hisyen Öztürk isimli arkadaşımız da baro operasyonda sonra, fenalığıyla habile hastaneye götürülmesi keşfi olarak geçiktirilmiş. Tüm girişimlerimize rağmen 12 saatlık bir süre geçtikten sonra, hastanede doktorlar işi yapmama bir beğünün geymekceğini, kor kalacağını söylemişlerdir.

Bu operasyon sorumlularını, Bayrampaşa Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen, Birinci Müdür Ali Kurt, Özel Tıp Cezaevi Müdürü ve dış güvenliklerini sorumlu Jandarma Tabur Komutanı olmak üzere diğer yetkililerdir.

OLAY 22: 14 Ekim 1990: Cumhuriyet gazetesine verilen ilan da adli tutukluların işiyle diyor: "10.10.1990 Çarşamba sabahı bayrampaşa cezaevi kapılarında, araba baneleştiyle hiçbir gerekçe göstermeden almış ve sürgün emiştir. Sürgünlere ve baskıların protesto eden 200 adli hıkmilati olarak 2 günlük açığı grevimize kamuyorum desteğini bekliyoruz." Altı imzalı, koğuştı tecrübelerini ilana neden olan olayın sorumluları, işkenceli sürgüne emir veren Cezaevi Savcısı ve Müdiri'dir. *

BASKI ve TERÖRE KARŞI GENEL BİR DİRENİŞ HATTI VARATILIM

Öğrencileri gençliği YÖK'e karşı 6 Kasım boykotunu hazırlamayan siyasi iktidar, öğrenci gençliğe karşı çalınan bir misilleme yapıyor. 6 Kasım'ın özünü almak için eylemlerin devrimle tam bir tenkil operasyonu başlatıyor. Üniversitelerde devrimci öğrenci avı sürüyor. Okul baskıları, gözaltılar, kırp-döke-gözdeği operasyonları, kitlesel dayaktan geçirme, kafakol kurma operasyonları birbirini izliyor. YÖK'ün 'hizay' getiremediği, YÖK'e karşı bayrak açan öğrencileri polis hizaya getirmeye çalışıyor.

23 Kasım Cuma, İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu

Aniden polisler bastı. Afişleri yırttı. Kapıdaki döviz indirdiler. Salıncaklarını alıslayan kantindeki 30-40 kişilik öğrenci kitlesine hücum saldılar. Bir yandan siviller, bir yandan öğrenciler "herkesi götürüyoruz" bağırışı arasında tekme-to-kat saldırdılar. Ortalık harp meydanı gibiydi. Öğrencileri saçlarından sıkkılayarak dışarı çıkarmaya çalışıyorlardı. Küfürleri birbirini kovalıyordu. Keleşke takmak için uğraşırken bir İYÖ-DER'li kayıyasa dövüldü ama keleşke takmayı başaramadılar. Başka bir ilerci öğrencinin kolunu kıldılar.

Polisin saldırdığı döveller DEV-GENC, BAYOD'liler ve İYÖ-DER'lilerin dövelleriydi. Saldırı, karşısında direniş buldu. Önce alkışla başlayan protesto, polis terörü ve öğrencileri gözaltına alma girişimi üzerine slogan ve direnişe dönüştü.

Saldırı sırasında siviller bir İYÖ-DER'li ve devrimci bir başka anti-faşist öğrenciyi yönlendir, çeviklerin kantindeki bütün öğrencileri döverek gözaltına alma girişimi İYÖ-DER'lilerin "Çıkıyozun!" tavrıyla ve yere oturarak gözaltına karşı direnişle karşılaşıyor. Siviller keleşke takmak istedikleri ilerci öğrencinin kolunu kırarak, İYÖ-DER'li öğrenciyi de yoğun dayatma rağmen keleşke takamıydılar. İYÖ-DER'li öğrencinin "Kahrolsun Faşizm Yasasın Maculedeci!", "Müdür Gelsin Hesap Versin!", "Polisin Okulda işi Yok" sloganları arasında öğrencilerin tepkisi büyüyor ve müdahale olayı yerine geliyor. Öğrenciler, gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılması

için müdire baskı yapıyorlar, okulu terk etmeyeceklerini açıklıyorlardı. Bu arada polisin kantini boşaltma girişimine karşı koymadan kendiliğinden çıkan, ama devrimci olmayı kendine yakıştıran bazarının tavı öğrencilerin gözlerinde kaçmıyordu. 500-600 kişinin katıldığı, bahçede yapılan forumda bütün öğrenci kitlesi direniş sahipleniyor ve özel bir siyasi kimliği olmayan öğrenciler polise tavır alınması ve birlikte hareket edilmesi doğrultusunda görüş sunuyorlardı. İYÖ-DER'li ve sınıflarına girilmemesini ve her polis işgalinde devam eden eğitimini durdurulmasını savunuyorlardı. Bu taleple giden öğrenci kitlesinin karşısında müdürük, sınıfların iptal edildiğini açıklıyordu. Böylece üniversiteler 'polis işgali nedeniyle kapalı' diye anılan günlere giriyor, öğrenciler, kapısında 'polis işgali kapalıdır' diye yazan özensiznuma ve direniş biçimlerine hazırlıyor.

23 Kasım Cuma, Yıldız Üniversitesi

Karakoldan bir komiser ve 4 polis, masada döviz yazan eski DY dergisi taraftarları arasında iki kişiyi almak istemişlerdi. Grubun geri kalanı kantine doğru dağılırken, İYÖ-DER'li alkışla protesto başlıyorlardı ve bütün kitlenin katılımla başlayan alkışla protesto gözaltına alınanların polis elinden alınması girişimine dönüşüyordu. Polis alınamaz" o-a-şına silah dayıyor, bu f'ide götürüyorlar. Daha SAT* silahı, arkadaşlarını geri almış isteyen öğrencilerin üzerine doğrultuyordu. "Hiç kimse sesini çıkarmasın, sesini çıkaran vururum." diyorlardı. Öğrenciler yapıları forumun ardından tepkilerini sürdürüyorlar, polis sapsız ve kasko-nun maketlerini yakıyorlar. Polisin tekrar okula girmek istemesi "Polis Defol!", "Yüklenik Yok Direniş Var!", "Polis Terörüne Son" sloganları ile karşılaşıyor, alkışlar yine protesto için yükseliyordu, öğrenciler bir kez <İşha forumda toplanıyorlardı. Bu arada polis üçüncü kez okula giriyor ancak arkadaşları alınırken diremeyen, polis güdünce aktif direniş gösterilerimiz yapıyor, gelince de kaças havalı yaratıyorluyuz diyenlerden yeniden bir gövde gösterisi fırsat buluyordu.

23 Kasım Cuma, Orman Fakültesi

Faşistler günlerde, devrimci-demokratlara, özellikle kızlara ve bazı sınırdan

öğrencilere laf atıyor, küfür ediyorlardı. O sabah da faşistler, jandarma subayının komutası altında okula gelecek altıncı gençlik imzalı afişler asmışlardı. Olaya müdahale eden İYÖ-DER'li diğer analıyışlar da itina ederek kantine indiler. Güvenliklerini almışlardı 20 raşist, afişleri indirmek isteyen 11 İYÖ-DER'liye saldırmış ama İYÖ-DER'li faşistleri geri püskürtmüşler ve Bahçeköy'e kadar kovamışlardı. Ardından faşistlerin afişleri indirilmez ve yırtılmış. Olaydan sonra geniş katılımlı bir forum yapıldı, sivil faşist-polis-okul idaresi işbirliği teşhir edilmişti. Bu olayın ardından jandarma, operasyon başlatıyor, evlere ve yurtlara baskınlar düzenliyor. Gece on ikide Çemberlitaş Yurdu'ndan bir kız arkadaşını almak istiyor, ancak keşeyarısı olduğu için yurda çıkmıyorlar. Onların yerine idare, aranan keş öğrenciyi teslim etmek için yurda arama yapıyor ancak bulamıyor. Sabah bu kez siyasi polis gelecek keş öğrenciyi idarenden istiyor ve yurdu çevresini kuşatma altına alıyor.

Aynı gün polis İTÜ Ayazaga Kampüsünde kantine bez keş baskın düzenliyor, afişleri, dövelleri söküyorlar. Savas konulu slayt gösterisinin yapıldığı anfi-yi işgal ediyor, kampüs çıkışında öğrencileri yoğun şekilde gözaltına alıyor. 6 Kasım'da beri özellikle İTÜ yoğun polis baskısı yaşıyor. Okul içinde seyir polis timleri dolayış ve anı polis baskınları halen sürüyor.

Bu arada üniversitelerde polisin işgali ve terörü vasıtasıyla 19 Kasım'da İTÜ Marmara Basın Yayın Yüksek Okulu'nda eski DY Dergisi taraftarları, 6 Kasım boykotunu kırmak için uğraşış bilinen emek Girişli sahih çıkıyor. "Üniversiteler devrimci, öğrencisiyle, öğretmenle, çalışanıyla bizimdir, ismet Giritli'nin devrimisini kıymıyız" diye döviz asıyorlardı. Yıldız'da da, İGritli'nin devrimisine karar çıkıyor. snada M. Ağar İmet Giritli-yi ziyaret ediyor, polisler Marmara BY-YO kantinini işgal ediyor. Devrimci öğrencilerle asılan dövizlerde: "Üniversiteler öğrencisiyle, öğretmenle, çalışanıyla bizimdir" diyeven analıyış, Aydınlar Ocağı! Başkan faşist İmet Giritli'ye sahip çıkıyor. Bu arkadaşlar safalarını belirlenmelidir ve Devrimci Gençlik adını kırletmekten vazgeçmelidirler." diyorlardı.

Dövizin yanında Lenin'in ünlü sözü "Bütaklık yolcuları" yazısını asıyorlardı.

Öğrenci genelci 6 Kasım sonrası misilleme si haline gelen faşizmin saldırıları ile direnileti; iç işe yazıyor. Çukurova üniversitesinde öğrencileri ayaktandran tutarak yerlerde sürükleyen jandarma operasyonunun canlı fotoğrafları kamuyosuna yansıyor, direniş geleneği orada da sesini duyuruyordu.

Yıldız'da "üniversiteler terör yuvası" diyenler yine yıllardır kendi terörlerini üniversitelerde yuvalamak için uğraşmaya devam ediyorlar. Resmi ve sivil faşist terörün 68'lerde, 75'lerde ve 80 sonrasındaki kanlı görüntüleri hafızalarda tazeligeni koruyor. 57 milyon halka yapıldığı gibi binlerce öğrenciyi, de copla-silahla zapturaptı altına alma mantığı bugün de işliyor. Öğrenci genelci sındıye kadar bütün "sefkati" söylenebilir, "kıncızdeki teröristler" demagogilerini, bu düzden bekçisi yapılarımlar yüzlerine her zaman vuruyor.

Ve faşist terörün üniversitelerdeki yuvalarını temizlemek her zaman için anti-faşist, anti-emperyalist mücadelelerin ayrılmas parçası olan üniversite gençliğinin işi oldu.

Eğemen sınıflar her zaman yamıllard, yine yanlıyolar. Üniversite gençliğinin anti-faşist potansiyeli üzerinde faşist terör rızgarları estirecek, bu ateşi körükleyecek. Halk keşitlerini üzerinde savaş baskılarını sürdürürlerken, halkın ve devrimcilerin bulunduğu her yer baskı ve terör politikalarına savaş alımla çevriliyor. Demokratik kitle örgütlerine saldırıyorlar, kampüslerin topla gözaltılar, işkencileri süreklî gözinde tutuyorlar. DKO'lerden yasasız örgütler yaratmaya çalışarak basarsızlıklarını örtbas etmek istiyorlar. Burjuva baskı da tüm bu olan bitenlere gözlerini kapıyor ve devlet terörünü onaylıyor.

Devrimci, anti-faşist bilinç en zor koşullarda bile üniversite koridorlarından eksik olmadı. Üniversiteleri terk etmedi. Bulundugu mevzileri savundu. Baskı ve teröre boyun eğmedi. Halk, faşist teröre teslim olmayacağını çeşitli tepkilerle dile getiriyor. Bugün işçisyle, memurlarıyla, öğrencisiyle, hekin birleşik eylemlerini yaratmaya her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Baskı ve terör politikaları, halkın örgütlü tepkisi karşısında boyun eğmeye mahkumdur.

